Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1823; Vol. 20
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00090 0

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

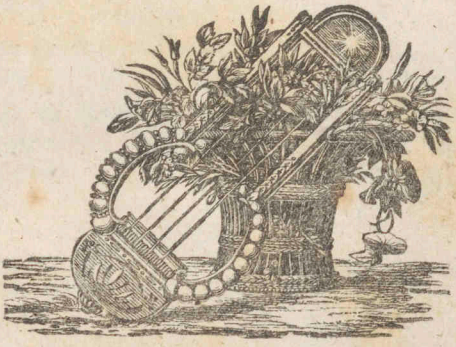

Tyvende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1823.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Forvarslerne. Fortælling af Fr. Laun. 1
Frithiof og Kjøn Ingeborg. Et norsk Sagn. . . . 67
Engellænderen Georg Bruces og den nyseelandske Prindsesse Aékotoés sandfærdige Historie 83
Den Levendebegravne. Fortalt af ham selv. . . . 93
Tobakspriſen (af Caſtelli.) 97
Mariſtien. (af C. von Holten.) 102
Før og Nu. 119
Ynglingen og Blomſterne. 122
Udſættelserne. 126
Livets Farver. 128

Ringen 129
Vicomtens Datter 148
Romantiſke Scener af det virkelige Liv 176
Laskarina Bobelina 195
Dronning Eliſabeths Livsfare 197
Ebba Brahe, Guſtav Adolphs Elſkede 199
Fyrværkeriet 208
Gyldne Jubelfeſter — gyldne Liigkiſteſøm 216
Smukt Træk af Joſeph Buonaparte 223
Mærkværdige Tegninger 225
Lady Montague's Viſit hos en tyrkiſk Sultaninde . 227
Nøiagtig Beretning 231
Couſine Laura 233

Side.

Den hellige Kilde 234
Synet 236
De to Stjerner 239
Mai 240

Jægerbruden eller Marias Daab 241
Bekjendtskabet i Spanien 269
Blomsterspraget 297
Brud og Brudgom 307
Dagen efter Bryllluppet 341
De Blinde 348
Livets Billardspil 363
St. Hans Aften 364
Gaade og Charader 365

Forvarslerne.

I en berømt Residentsstads første Hotel tiltrak en Hr. von Eibengrün sig Alles Opmærksomhed. Han var en smuk Mand paa nogle og tyve Aar, for faa Uger siden ankommen til Staden i en brillant Equipage. Da han omhyggeligen undveeg al Tiltale, og først i en Nabostad havde antaget sine Domestikker, var man aldeles uvidende om denne Herres rette Navn og Hjemstavn.

Nysgjerrigheden steeg, da en ung fremmed Herre en Morgenstund ankom til Hotellet, og spurgte efter Hr. von Eibengrün. Værten, der fulgte efter denne, som det lod, yderst Opbragte, hørte udenfor sin Gjæsts Værelse en Støien med italienske Ord, som lod ham befrygte en farlig Ende. Strax derpaa ilte den Fremmede tilbage til sin Vogn; Eibengrüns Tjener blev kaldet, for at lade et Par Pistoler. Efter en Times Forløb kjørte Hr. von Eibengrün bort, og tog samme Vei som den Fremmede. Pistolerne tog han med, men sendte Tjeneren tilbage. „Min Herre, min gode Herre!" raabte denne, opholdt sig kun et Øieblik i Huset, tog derpaa en Hest, og jog afsted.

Man troede almindelig i Hotellet, at der skulde forefalde en Duel.

Man feilede ikke heller. Efter Middag kom begge Modstanderne tilbage i een Vogn, Hr. v. Eibengrün farlig saaret i Underlivet. Hans Modstander var nu bleven hans Ven i den Grad, at han paa ingen Maade vilde vige fra hans Side. Lægerne forestillte den Forvoxne, hvor farlig den Saaredes meget sandsynlige Død vilde blive for ham. Selv den Syge besvor ham, at være betænkt paa sin Frelse; men Alt forgjeves.

Nysgjerrigheden steeg meer og meer, og udbredte sig tilsidst i hele Staden. Fyrsten, der hørte tale om denne Begivenhed, vilde af Medlidenhed lade Gjerningsmanden, idetmindste saalænge, forblive i fri Tilstand, til den Syge havde opgivet Aanden. Hvem vilde vel ikke ogsaa her have viist Deeltagelse, saavel med den Saarede som med den Angrende, der gjorde meer end Lægerne og Verten, for at blidne den Mands sidste Øieblikke, der for kort siden var hans dødeligste Fjende.

Det hænder vel ofte, at en Tvekamp ender med god Forstaaelse mellem de Kæmpende; men paa et saa bittert Had, som dette, at lade følge en med saamange Opoffrelser forbunden Omsorg og Kjærlighed, det var for Alle et ligesaa fremmed som ophøiet Syn.

Imod al Formodning overlevede Patienten en yderst smertefuld Operation, og Lægerne fremstillede ham som et særdeles Beviis paa deres Konst; thi hans gode Natur havde virkelig reddet ham paa en overordentlig Maade.

Endelig afreiste hans forrige Modstander. Verten kunde ikke blive keed af at beskrive, med hvilken Hjertelighed disse Venner toge Afsked fra hinanden.

Med Vinteren, der indfandt sig temmelig tidlig, lod det, som Trangen til et mere selskabeligt Liv ogsaa indfandt sig hos den Helbredede. Overalt bød man denne interessante unge Mand Haanden. Dog laae det udenfor hans Plan, at besøge alle brillante Cirkler i Residentsen. Et eneste Huus, hvis Selskab næsten altid var eet og det samme, blev hans Yndlingssted. Da en ung Datter blomstrede her, fik man snart Formodning om Hensigten. Dog stod ikke hans Hu til den skjønne Blanka. Tvertimod lod det, som en ung Beslægtet af Huset tiltrak sig hans Opmærksomhed; thi naar hun ikke var tilstede, plagedes han for størstedelen af Keedsomhed.

Man kunde imidlertid ikke udfinde, hvad der hos hende især fængslede ham, da hun hverken var smuk eller vittig, og neppe istand til at vedligeholde en Samtale, hvortil Grunden formodentlig laae i en noget forsømt Opdragelse; dog var hendes Stemme ikke gandske urigtig. Hun havde allerede en Brudgom, der hver Dag besøgte Huset, og ofte smilte, naar Hr. von Eibengrün gik efter Sophie og satte sig hos hende, hvor han dog, som oftest, dvælede i en uinteressant Taushed.

Denne sælsomme Gjest havde hidtil gandske fortiet sine egne Tildragelser, og man var tilfreds dermed, da det syntes, at enhver Erindring derom smertede ham.

Imidlertid opkom der en sørgelig Uenighed i Familien, som reiste sig deraf, at en udenlandsk Officeer, som en Tidlang havde ligget i Qvarteer der i Huset, havde vundet den skjønne Datters Hjerte. Faderen var derimod, Moderen hældede til begge Sider og maatte baade fra Datter og Gemal høre bittre Klager og Bebreidelser; Sophie var bestemt paa Officerens Side. — Den indbyrdes Gjæring, som derved opstod, var for Hr. v. Eibengrün meget ubeleilig. Meest befrygtede han, at man vilde tage sin Tilflugt til ham i denne temmelig indviklede Sag, da han vidste, hvor vanskeligt endogsaa det bedste Raad i saadant Tilfælde bliver antaget.

Officerens Bortreise tilveiebragte atter nogen Enighed. Haab og Medlidenhed bøiede Faderen til Datteren, der antog hans særdeles Ømhed for en Opfordring til at fordoble sin. Men Misforstaaelsen opdagedes snart. Faderens Haab, at hun skulde glemme den Fraværende, strandede, og den almindelige Disharmonie i Huset, blev stedse lydeligere og ubehageligere. Endelig fik Sophie det Indfald, at gjøre Hr. v. Eibengrün til Mægler, og anvende al sin Indflydelse for at formaae ham til at vove en almindelig Storm paa Faderens Hjerte.

Hun var saa overbeviist om denne Sags Retfærdighed, at Ordene dennegang indfandt sig i usædvanlig Mængde hos hende, men, uagtet hun ikke holdt

ep at tale om Grusomhed og et ufaderligt Hjerte, og endskjøndt hun, ifølge sin Overbeviisning, paastod, at kun et aldeles følesløst Gemyt kunde forblive ligegyldig og ubevæget ved den himmelraabende Uretfærdighed, man viste mod disse to Elskende, saa trak Hr. v. Eibengrün dog stedse paa Skuldrene og besvarede det mørke Aasyn, der herpaa fremviste sig, med følgende idelmindste ligesaa mørke Ord: „Jeg vil og skal aldrig tale for en saa letsindig besluttet Forening, meget mere vilde jeg sikkert, hvis jeg skulde vælge Partie, træde op paa den forstandige Faders Side."

I deres Hidsighed havde de ikke hørt, at Faderen var kommen ind, og stod gandske stille ved Døren. „Det kalder jeg at tale som en brav Mand!" sagde denne, og omfavnede Hr. v. Eibengrün, der ikke mindre forskrækkedes over dette Vidne, end Sophie, der strax fjernede sig.

Om Aftenen var Disharmonien endnu større end den nogensinde havde været. Sophie og Blanka undgik Eibengrün, og denne undveeg Faderen, af Frygt for, at blive end dybere indviklet i Sagen.

Nogle Dage vare forløbne; Skyerne paa det yngre Parties Horizont noget fordeelte, men den gode Forstaaelse endnu ikke gandske tilveiebragt; da brød Husfruen Tausheden med de Ord: „Kjære Eibengrün, De har saalænge lovet os Deres Historie, ja endog, ved enkelte Hentydninger paa dens Synderlighed gjort os end mere nysgjerrige, hvorfor vil De

da længere udsætte dette Løftes Opfyldelse? Jeg troer at have dobbelt Krav derpaa, da De efterhaanden er kommen i Besiddelse af de fleste af vore, særdeles de nyeste, ubehagelige Familiehemmeligheder." — „Meget sandt, svarte Hr. v. Eibengrün: jeg fremsætter den ogsaa saameget hellere nu, da mine Tildragelser ville undskylde den tilsyneladende Haardhed, hvormed jeg, som De formodentligen veed, har yttret mig til Sophie i en vigtig Sag."

Fruen kunde ikke tilbageholde et dybt Suk, og det lod, som hun vilde ledsage dette med en Commentar, da Blankas Ankomst med eet forandrede Samtalens Indhold.

„Endelig, begyndte Vertinden, da den lille Kreds var forsamlet: endelig skal vi da høre en udførlig Fortælling om vor Vens Skjebne." — Den liden Deeltagelse, Hr. v. Eibengrün bemærkede paa de Yngres Ansigter, gav ham kun liden Lyst til dette Foretagende; men da baade Herren og Fruen vedblev at plage ham, begyndte han, som følger:

„Reiser gjorde mig en Tidlang overmaade lykkelig; Ungdom og Velstand aabnede mig endog de betænkeligste Veie. Igaar tumlede jeg mig munter i de fine Selskabers glimrende Rækker; i Dag sad jeg, ikke mindre glad, hos en eensom Hyrdefamilie paa Alperne. Mangen vidtberømt Mærkværdighed blev useet. Jeg sprang uregelmæssig omkring i Verden, just ikke med det Forsæt, at undvige den umiddelbare Nytte, som Reiser medføre, men skjøttede ei heller om ængsteligt og moisommeligt at indsamle denne. Min Fader kaldte mig derfor ofte i sine Breve: „Over-

alt og Ingensteds," men var dog ikke utilfreds med mig. Da kom jeg til Italien, hvor Natur og Konst saalunde fængslede mig, at jeg forblev en Tidlang der. Min Fader begyndte nu i sine Breve at yttre Utilfredshed. Jeg havde været ham forlænge i Florenz og Neapel, og da jeg nu endog for andengang drog hen til Rom, og det lod til, som jeg vilde blive der, fremsatte han mig det betænkelige Spørgsmaal: „Hvem der, naar jeg blev borte, efter hans Død, skulde forvalte hans vidtloftige Godser, og om jeg ikke indsaae, at min Fraværelse til den Tid, vilde være mig til Skade?" Et nyt Brev, som jeg modtog, da ovenstaaende Yttringer ikke syntes at frugte, traf mit Hjerte destomere. Det udtalte min Faders heftigste Længsler efter, i mit Fædreland at see mig lykkelig ved en Kones Side. Der maatte nu tages en Beslutning. Det nærværende Livs Behageligheder maatte opgives. Det havde imidlertid været saa venligt imod mig, at jeg, for idetmindste i Fremtiden at kunne beruse mig i dets Erindringer, besluttede at ægte, om just ikke en smuk Romerinde selv, saa dog et Vidne til mit herværende Velbefindende. Mit Valg udfordrede ingen lang Eftertanke. En tydsk Greves elskværdige Familie var den Kreds, der, siden min Ankomst til Rom, næsten indsluttede mit hele Liv. Paa deres Villa tilbragte jeg hele Maaneder. Jeg tegnede med begge Døttrene; jeg ledsagede deres Sang, snart med Guitar, snart med Pianoforte. I Selskab med de unge Beboere af de nærliggende Landsteder gaves nu og da Skuespil paa en egen dertil i Skoven anlagt herlig Plads. Vi foranstaltede

smaae Baller, og overhovedet nød jeg med denne Familie Alt hvad Konst og Natur besad i Rom og dens Omegn.

Den yngste Datter, Julie, var bestemt til min Gemalinde. Jeg havde stedse følt mig mere hentrukken til hendes stille, hengivende, end til Laura's muntre og fyrige Hjerte. Ogsaa lod det, som Julie foretrak mig alle andre Mandfolk. Forældrenes Øine hvilte med Velbehag paa vort gjensidige Venskab, saa at der fra denne Side ingen Modsigelse var at befrygte, naar jeg, i Tiden Universalarving efter en riig og anseet Mand, i tilbørlig Form anholdt om hendes Haand.

Jeg var netop i Begreb med at ville tilkjendegive Julie mine Ønsker, da en fremmed Gjenstand kom imellem, og gav Sagen en anden Vending. I Selskab med Julie og Laura besøgte jeg engang St. Peterskirken. Andægtige hørte vi paa en tydsk Architekts Henrykkelse, der ledsagede os. Vi deelte hans Begeistring over de Aabenbarelser, som Himlen og Konsten havde værdiget dette Tempels Opbygger. Da udtreen af en nærliggende Skriftestol en høi Qvindeskabning, der svævede forbi os, og knælede ved Siden af en anden, ikke ung, men dog yndig Dame. Deres Rosenkrandse udmærkede sig ved kostbare Stene, hvilket lod mig formode, at disse Damer vare af fornem Herkomst.

Det lod, som Julie bemærkede det Indtryk, den ubekjendte Bedende gjorde paa mig, da hun slog Sløret tilside, der hidtil havde skjult hendes Yndigheder. Aldrig saae jeg et Ansigt med den Værdighed; det

maatte man kunne læse i mit. Denne Dames Kummer, hvorom et Par store Taarer og dybe Sukke vidnede, bedrøvede mig usigeligt. Ogsaa jeg bemærkedes af hende, og mine Ledsagere vare ikke istand til at bortrykke mig fra den Plet, hvorpaa jeg stod, hensunken i Beskuelse. — Pludseligt raslede Damernes Silkekaaber forbi mig. Den Yngres lidende Blik bragte mig saaledes ud af Fatning, at jeg, glemmende mig selv, søgte at gribe hendes Haand. Forskrækket fjernede hun sig, og tabte derved sin Rosenkrands. Hendes Ledsagerindes Blik yttrede nogen Uvillie da jeg tog Perlesnoren op, og ved dette fortjente et taknemmeligt Blik af den Himmelske.

Ubekymret om begge mine Veninder, gik jeg efter denne Ubekjendte. Forgjeves! Thi Vognen, der ventede paa hende, rullede saa hastigt afsted, at end ikke et eneste Spor af disse Damers Vei levnedes mig.

Siden efter gjækkedes jeg ofte af Julies Søster med dette Optrin. Julie tang, hvoraf jeg sluttede, at hun var mindre ligegyldig derved, end hiin. Det blev imidlertid ved dette flygtige Syn. Ingensteds kunde jeg senere opdage den Fremmede. Jeg holdt det for latterligt, at efterspore et Billede, der ligesom tabtes i Mørke og Taage, og tænkte nu ret for Alvor paa, at opfylde min Faders Længsler og forbinde mig med Julie, kun med den Forskjel, at jeg, som forend Synet af den Ubekjendte, vilde henvende mig til Julie selv, nu fik det Indfald, at ville drive denne Sag efter den gamle Methode, og for Alting først tilmelde min Fader mit Forehavende, og de

Forhaabninger, jeg efter al Sandsynlighed kunde gjøre mig.

Tanken om min snare Hjemkomst gjorde den gode Gamle altfor lykkelig til, at han skulde gjøre mindste Indvending. Jeg modtog Brevet med hans Velsignelse, da jeg en Dag var i min Bopæl inde i Staden. Det kunde ikke andet end være mig velkomment. Men for førstegang forurolligede mig Vanskeligheden, at komme ud med Sproget for Julie. Thi saa afgjort endog hendes Kjærlighed for mig syntes at være, saa kunde jeg dog muligen tage feil, og slige Feiltagelser ere ikke sjeldne.

Tankefuld, og grublende paa, hvorlunde jeg ret skulde indlede min Erklæring, havde jeg allerede længe sværmet omkring i den lyse Nat. En Indgang til de saa kaldte farnesiske Haver, der, formodentlig af Uagtsomhed, var utillukket, lokkede mig derind. Maanen skinnede gjennem den herlige Luft, og tvende Fortidens grønnende Ruiner syntes nu, mere end nogensinde, at beklage deres nærværende Forhaanelse. Jeg saae mig omkring, og, overmandet ved Følelsen af Livets Intet, fandt jeg, hvor uværdigt det listige Indfald var, efter hvilket jeg søgte. Julie maa optage min Erklæring som hun vil, tænkte jeg, og besluttede i dette Øieblik, at undvige alle Vinkelkroge, og vilde nu hurtig forlade Haven. Men i samme Øieblik hørte jeg et Pistolskud og et høit Skrig. Uvilkaarlig greb jeg efter en grønskaftet Dolk, som jeg bestandig havde hos mig, for i Nødsfald at kunne forsvare mig paa mine Aftenvandringer. Jeg ilte henimod den Kant, hvor Lyden kom fra. Da

fløi en Skikkelse forbi mig. Det var min ubekjendte Skjønhed fra St. Pederskirken!

„Holdt!" tilraabte jeg hendes Forfølger, og slog ham den anden Pistol af Haanden. Han fnøs af Vrede og løb imod mig med en Dolk. Ved min Smidighed undgik jeg Stødet, men traf ham selv saa vel, at han ei mere rørte sig. Hans fine Paaklædning lod formode en fornem Mand, saa det var raadeligst, at jeg forføiede mig bort. Damen, der allene kunde givet mig Oplysning om dette Eventyr, var ikke meer at finde. — Jeg var uenig med mig selv, om jeg skulde melde Politiet det Passerede; Hændelsen havde indviklet mig i denne Kamp, og kun Nødværge havde hidført den sørgelige Katastrofe. Beviserne for min Uskyldighed vare imidlertid saa svage, at jeg kunde vente meget ubehagelige Følger deraf. Jeg besluttede derfor, at indhente Grevens Raad og for det første endnu forblive i Rom, hvor jeg som gandske fremmed, ei kunde blive mistænkt.

Saalidet jeg end følte min Samvittighed betynget, havde dog hiint uventede Optrin saaledes omtaaget min Bevidsthed, at jeg hverken tænkte paa Damen eller hendes Forfølgelse, først da jeg kom hjem til Grevens Villa og fandt ham fraværende, først da begyndte hendes gaadefulde og som det syntes, ulykkelige Stilling, at forurolige mig, og det saameget mere, som hun, efter al Formodning, maae have staaet i saadanne Forhold med sin Forfølger, at hans Drab nu vilde indvikle hende i farlige Omstændigheder med Justitsen. — Paa Grund heraf besluttede jeg at angive det, just som en tættilsløret gammel

Kone traadte ind. Det var alt henved Midnat, altsaa en sælsom Tid at gjøre Visit paa. „Herre, begyndte hun: min Herskerinde beder Eder om, at følge med mig, og sender Eder denne Rosenkrands.“ Det var den samme, som jeg engang optog i Kirken. Jeg kastede min Kappe om mig, og fulgte med den Gamle. Taus vandrede jeg bagefter hende, da standsede hun og sagde: „Nu maa I gandske overlade Eder til min Veiledning,“ og rakte mig en Maske, hvori der aldeles ingen Aabning var. Paa min Vægring forlangte hun sin Rosenkrands tilbage. Dristig vovede jeg at lade hende binde Masken paa, jeg maatte gjøre et helligt Løfte, ikke at røre ved den, forend hun tillod det, hvorpaa den Gamle bød mig sin Arm og fortsatte Veien. — Jeg forsøgte ved listige Spørgsmaale at udforske hende om Damens Herkomst, men Ja og Nei var Alt, hvad hun udlod sig med. Vi havde vandret omtrent en Timestid gjennem eensomme Gader og Stræder, da jeg endelig begyndte at blive utaalmodig. Min Ledsagerinde trøstede mig med, at vi vare Maalet nær, og virkelig strax efter aabnede hun en Dør. Jeg spurgte, om Masken endnu var nødvendig, og fik til Svar: „Nu meer, end nogensinde.“

Som mig syntes gik vi opad en smal og steil Trappe. For første gang siden min Maskering, talte nu min Ledsagerinde til mig. „Stille, sagde hun: meget stille; enhver Lyd paa denne Vei kunde føre til noget Græsseligt.“ — Med et fordomsfriere Sind havde disse hendes Ord muligt gjort et stærkere Indtryk paa mig, men det Offer, jeg nys bragte Døden,

havde gjort mig heel fortrolig med den. Derfor gik nu det, som sidenefter mangengang voldte mig en hemmelig Gysen, som en ligegyldig Lyd forbi mit Øre. Kun det fortrød mig, at min Nysgjerrighed saa lang Tid maatte ligge paa Pinebænken. — De Værelser, jeg kom igjennem, forekom mig, efter Lyden af mine Trin at domme, at være meget høie og store, med eet Ord: fornemme. Men den stærke Træk, jeg sporede, lod mig formode en ældgammel Bygning og at Vinduerne vare slet forsynede. Ogsaa stødte min Fod adskillige Gange, som det lod, paa Græsbuske. — Saa høit jeg først var gaaet opad, ligesaa dybt maatte jeg nu atter nedad, gjennem en uhyre Gravdunst. Endnu en Dør, og jeg fik endelig Tilladelse til at tage Maasken af.

Jeg befandt mig nu i et uhyre stort Gemak, hvis sælsomme Meubler vidnede om det forrige Aarhundred. Vinduerne vare tilnaglede med Bræder. En Aabning i Loftet var det eneste Sted, som brogte Luft ind i Værelset, der oplystes af tvende Fakler. Den Skjønne stod midt i Salen som fortryllet.

„Deres Nærværelse, sagde hun, efterat den Gamle havde forladt Værelset: er mig Borgen for min Tiltro til Dem.“ — Ikke uden Omfindtlighed svarte jeg: „Efter den Maade, jeg er ført herhid paa, at slutte, skulde jeg næsten tvivle om denne Tiltro.“ — „Om Forladelse! gjentog hun: Min Hemmelighed havde jeg gjerne meddeelt Dem, men dette Sted er ikke ene mit Ophold. Enten maatte jeg renoncere baade paa denne og enhver anden Sammenkomst med

Dem, eller og sikkre min troeste Venindes Hemmelighed som et helligt anfortroet Gods."

Ved denne Tale vidste jeg ikke, hvorledes det var med mig. Det var ikke Ordene som fortryllede mig, men den ædle Aand, der laae i dem, og de behagelige Toner, som ledsagede dem. Som om jeg i mit hele Liv aldrig havde hørt Nogen tale, saa henrykt var jeg i dette Øieblik. Jeg vovede intet Svar, men anvendte den korte Tid, der undtes mig, til Beskuelse af denne herlige, af Ungdom og Ynde omstraalede Skabning, der liig en Rose blomstrede mellem Gruus og Ruiner.

„Først, begyndte hun: takker jeg Dem for min Redning, og Himlen for Deres. Hvad er der bleven af vor Modstander?" — „Et Intet! svarte jeg: Hvad jeg tilønsker Enhver af Deres Modstandere. Den Undskab, at forfølge Dem, har min Dolk opsøgt midt i hans Hjerte. Han vil for Fremtiden undlade at forfølge Dem." — „Gud i Himlen!" raabte Damen ude af sig selv, og bedækkede som fortvivlet Ansigtet med sine Hænder. Intet lignede min Bestyrtelse. Medlidenhed med en Forbryder kunde jeg forklare mig ved Qvindens milde Natur; men dette var en meget større Deeltagelse. — „Hvem var den Dræbte?" spurgte jeg. — „Min Brudgom!"

Dette Ord gjennemilsnede mit hele Legeme. „Deres Brudgom? gjentog jeg: Af den Situation, hvori De sidst befandt Dem, kunde man umuligt slutte sig til dette Forhold." — „Han var — vedblev hun: dog, hvorfor skal jeg end mere betynge Deres Hjerte, der alt har et Mord paa sig? Dette Udfald anede

mig, og Aarsagen, hvorfor jeg bad Dem komme til mig, er Deres egen Sikkerhed. Veed Øvrigheden allerede denne Gjerning?" — „Endnu ikke." — „Gud være lovet! Saa opbyd Alt for at dølge den. Thi selv den Undskyldning, at ville redde En til Døden forfulgt, vilde ikke beskytte Dem, ikke Deres Bekjendtskaber. Ei engang da, naar jeg selv fremtraadte og bekræftede Deres Foregivende. Øvrigheden kunde rigtig nok frigive Dem, men Ingen kunde beskytte Dem mod de overalt paapassende Dolke. — — Jeg vil Deres Vel! foiede hun til: Følg derfor mine Raad. Forlad mig nu. Hver tredie Dag, saasnart det mørknes, vil den Gamle gaae forbi den Villa, De beboer. Ønsker De da, endnu engang at tale med mig, saa følg med, og befal over hende. De vil altid være mig velkommen, naar De, som idag, vil overlade Dem til den Gamles Førelse. Lev vel!" — Det sidste udsagdes med en saa hendrykkende Stemme, at jeg ikke kunde forlade Stedet, som jeg stod paa. Men med en til Ømhed grændsende Veemod aabnede hun Døren og overgav mig til den Gamles Førelse, der paafulgte ligesom forhen. Da hun løste Masken af mig og tog Afsked, befandt jeg mig i en Gade nærved Pladsen del Popolo.

Et forunderligere Eventyr end dette, syntes mig umuligt. En Brudgom, som tragter sin Brud efter Livet, en Brud, der efter en saadan Brudgoms Tab er ude af sig selv, og dog i samme Øieblik giver hans Banemand afgjørende Beviser paa sin Velvillie, alt dette, tilligemed den usædvanlige Vaaning lod mig

formode et Sammensted af overordentlige Begivenheder.

Saalidet jeg end kunde gjøre mig noget Begreb om denne Dames udvortes Forhold, eller som det lod til, af hendes aldeles modsigende Bestanddele, saameget var jeg indtaget af hende. Hendes Figur, Væsen, Tale og Stemme, Alt lod mig slutte en indvortes Storhed, som mine forvirrede Følelser og de udvortes Begivenheder ikkun lod mig haabe med Tiden at faae opklaret.

Fuld af disse Tanker ilte jeg til Villaen, hvor min sildige Hjemkomst ikke var paafaldende, da man, formedelst mit hyppige Omsværmen i de smukke Nætter, almindelig kaldte mig en Nattevandrer. Kun den Gamles sildige Besøg havde kunnet vække Mistanke. Men kun min Tjener havde seet hende, og paa hans Taushed kunde jeg stole. Derfor blev der næste Morgen aldeles ikke talt om min Fraværelse, men destomere om min Spleen, som man kaldte den dybe Melankolie, der gjorde mig heel utaalelig i Familiekredsen.

Da min Tjener, ved at børste mine Klæder, udtomte sammes Lommer paa mit Værelse, først da saae jeg, at den Rosenkrands, den Gamle havde givet mig som Underpant, endnu var i mine Hænder. For ikke at bevirke utidig Skjemt dermed, laae jeg den i mit Bureau, men alt for sildig. Julie havde netop havt noget at bestille udenfor mine Vinduer, og den Andagt, hvormed jeg betragtede Rosenkransen, før jeg laae den bort, var ikke undgaaet hendes Opmærksomhed; hun bankede paa Vinduet og bad

mig, at jeg dog maatte vise hende den smukke Perlesnor. — Det lod som hun gjenkjendte den. Uden at sige eet eneste Ord, gav hun den tilbage. Ogsaa bemærkede jeg, at hun afsides hviskede en Taare bort af sine Øine.

Min Faders Brev var aldeles forglemt over Gaarsdagens Begivenheder. Villaen behagede mig ikke mere. Jeg foregav Beskjeftigelser, og kjørte endnu samme Formiddag til min Bopæl paa den spanske Plads. Men Staden beredte mig ikkun nye Sorger og Uro. Den Myrdedes Legeme, en Grev Pignola, var fundet, og Gjerningen selv var Gjenstanden for den almindelige Samtale. Man troede at burde tilskrive Skinsygen denne, da den Afdøde i sine sidste Dage havde havt mange Kjærlighedsintriguer, og man ynkede ham derfor ei synderligt, hvilket var mig en Trøst. Dog hørte jeg ogsaa, hvilken høi Priis hans Familie havde udsat paa Morderens Hoved. Man havde allerede yttret Mistanke, men til al Lykke blev de Personers Uskyldighed, paa hvem den var falden, ikkun faa Øieblikke tvivlsom. Isvrigt troede man, at en Bandit havde været Mellemhandler i denne Sag, da Dolkestødet, som tilfældigviis var gaaet midt igjennem Hjertet, lod slutte til en fast og øvet Haand. Dolken selv, som man fandt ved hans Side, havde rigtignok Rødværge til Paaskrift, men dette beviste intet mod ovennævnte

temmelig sandsynlige Formodning. Det var en Lykke for mig, at jeg ikke til noget Menneske havde fremviist denne Dolk, som jeg havde kjøbt i Lüttich, og stedse baaret hos mig paa mine Reiser. Jeg besøgte endeel af mine Bekjendtere, for størstedelen Konstnere, men dennegang gik jeg snart, keed af, overalt at høre tale om hiin Mordhistorie, tilbage til min Vaaning. Dog Alt hvad jeg foretog, vilde ikke behage mig. Den gaadefulde Dames Rosenkrands morede mig meest.

Om Aftenen fordoblede min Mismod sig. Jeg saae ud af Vinduet; det var en prægtig Nat, liig den forgangne. Men saa behagelig som Luften viftede, var den dog ei istand til at bortvifte min Sjels Urolighed. I to usynlige Skikkelser stødte Frygt og Haab gjensidig mod hinanden. En umaalelig Afgrund under, og en uudforskelig Himmel over mig. Uden Vinger til at hæve mig histop, maatte jeg sandsynligviis styrte ned i Dybet. De glade Grupper paa den store Plads, interesserede mig slet ikke. Destomere et Liigfølge, der langsomt bevægede sig omkring Hjørnet. De mange Fakler, som ledsagede det, lod formode den Afdødes Rigdom. Da slige Optoge sædvanlig ikke værdiges megen Opmærksomhed i Rom, saa vakte den usædvanlige Mængde, som fulgte dette, en desto smerteligere Anelse hos mig.

„Der bringe de ham, som myrdedes igaar," sagde min Tjener, som treen ind: „Morderen, tilføiede han: vilde sikkert, hvis han var Øienvidne til dette sørgelige Optog, dreven af sin Anger, selv angive sig." — „Karl!" raabte jeg, og mit Øie traf ham

saa skrækkeligt, at han for Guds Skyld bad mig, ikke at kaste en saa gruelig Mistanke paa ham. — „Hvem veed!" udbrød jeg, men tilføiede trøstende strax efter, at jeg kun vilde stille ham paa Prøve. — Imidlertid var Toget kommet under mine Vinduer. De rødblussende Fakler syntes at ville bestænke mig med Blod. Den sorte Røg omkring dem, forekom mig som Furier, som den Døde, der efter Landets Skik bortbares utildækket, havde opfordret til at qvæle mig. Dertil den liigblege Maane, ikke allene over mig, men ogsaa nedenunder mig paa Pladsen i en Brønd, ret ligesom hiint frygtelige Vidne om Bloddaad havde fordoblet sig, for hverken paa Himlen eller Jorden at forunde mit Øie en Hvilepunkt.

„Du har Ret, min ærlige Frantz, udbrød jeg: et Syn som dette, kan Morderen umuligt holde ud!" Jeg havde fast besluttet, at bringe den hele Begivenhed paa Papiir, og da fra Domstolene forventé Kjendelsen om min Uskyld eller Skyld. Men jo dybere dette frygtelige Malerie trak sig i Baggrunden, desmere levende blev ogsaa min Bevidsthed om, at kun Nødværge havde formaaet mig til dette Skridt, og at ikke jeg, men Tilfældet, havde at forsvare denne Sag. Dog havde dette Syn gjort et saadant Indtryk paa mig, at det var mig umuligt, at blive længere i Staden.

Alt laae i dybeste Søvn, da jeg kom til Grevens Villa. Kun Julie var oppe og iilte mig imøde. „Jeg veed nok, hvad der saaledes over Hals og Hoved bringer Dem tilbage til os, sagde hun: Deres

Brevtaske!" — „Min Brevtaske?" — „Ja, men den har i mig fundet en godmodig Finder, der ikke vil gjøre noget slet Brug af Deres Vexler. Thi, lagde hun rødmende til: da De fik Breve i Gaar, har De formodentlig vel faaet Vexlerne, som De har ventet paa i nogle Uger. Jeg iler at befrie Dem fra Deres Sorger." Hun ilte bort og kom strax igjen tilbage med Brevtasken, som jeg, beskjeftiget med andre Ting, ei havde savnet. Deri laae det Brev, hvori min Fader havde samtykket min Forbindelse med Julie, som nu sandsynligviis selv havde læst det. Derom var der ingen Tvivl, thi med Møie undertrykte hun den næste Dag en Munterhed, hun ellers havde savnet, og viste mig en Forekommenhed, jeg aldrig havde nydt i saadan Grad. Det lod og til, som om hun havde viist sin Søster Brevet, thi hun, som meente, at min Hemmelighed dog maatte snart opdages, fixerede mig stundom med min Dybsindighed, ja tilbød sig endog i Spøg, at være den Fortrolige af min hemmelige Uro, og lovede at gjøre hendes Bedste til at formindske eller vel endog at hæve denne. Min Stilling var piinagtig, thi man ventede hvert Øieblik, jeg vilde gjøre Brug af Brevets Indhold.

For at undvige alle Spørgsmaal, sværmede jeg den hele Dag omkring i Egnen, og kom først sildig ud paa Aftenen tilbage. Min Tjener sagde, at der var spurgt efter mig. — „Fra hvem?" — „Fra den gamle Hex!" — Jeg betragtede ham forundret. — „Nu ja, den samme, som var her forgangen Nat. Hendes Slør blev hængende ved Døren, og da saae

man nok, hvis Aands Barn hun var. For Guds Skyld, naadige Herre, indlad Dem ikke med hende! Thi naar dette Dyr med de røde Øine i det hvidkogte Dødninghoved ikke er en Hex, saa gives der ingen saadan, og hvem der har med slige at bestille, han taber ogsaa snart sit Mod og Blod, ja Liv og Sjel!" — Da loe jeg ret hjerteligt, for førstegang i flere Dage. Jeg vendte mig, og see! den Gamle stod ved Siden af os. Min Tjener kom saaledes ud af Fatning, at han, glemmende sig selv, rev Sløret fra hende, og grædende udraabte: „See dog selv, o kjære Herre!" En uvilkaarlig Gysen overfoer mig, thi i mit hele Liv var intet afskyeligere forekommet mig, end dette pergamentfarvede kjødløse Ansigt, med den sorte Afgrund, hvorfra der viste sig et Par smaae rødsvulmende Øine, især naar den askegraae tandløse Mund bevægede sig frem og tilbage. Frantz sukkede dybt, da jeg bød hende trine ind i mit Gemak. „Mit Herskab ønsker, saa talte her det gamle Sendebud: at De enten overleverer mig den bevidste Rosenkrands, eller ogsaa bringer den til hende selv, da hun endnu i Nat er sindet at forlade Rom." — Dette Budskab, og den unaturlige Tone, hvormed det foredroges, virkede besynderligen paa mig. Det var mig umuligt andet, end følge med den Gamle. Maskeret betraadte jeg igjen min Nattevandring.

Damen kom mig imøde, venlig, men høist bevæget. „Det glæder mig, endnu engang at see Dem! sagde hun: Formodentlig sidste Gang i mit Liv. Den Afdødes Paarørende har fattet Mistanke til mig, og efterspører mit Opholdssted. Min Veninde, der

har tilladt mig denne Tilflugt, tør jeg paa ingen Maade indvikle i min bittre Skjebne. Derfor maa jeg endnu før Daggry søge at redde mig."

„Nei! raabte jeg: Dette herlige Liv skal ikke ofres for min Brøde. Morderen ilet strax til Dommeren!" — „For Guds Skyld ikke! raabte Damen med en til Fortvivlelse grændsende Stemme, og trak mig til sit bankende Hjerte: Deres Ulykke vilde ufeilbarlig ogsaa være min!" sagde hun, og den varme runde Arm forklarede tilfulde de manglende Ord. Faa Minutter senere kysede jeg Taarerne af hendes skjønne brune Øine. Det var nu afgjort, at vor Skjebne skulde være uadskillelig forenet. Med alt dette gjorde hun dog de meest levende Forestillinger mod mit Forsæt, at være hendes Ledsager ud af Rom, hvilke jeg fandt saa velgrundede, at jeg bifaldt dem.

„Overmorgen, sagde hun, da vi skiltes ad: skal De modtage det første Brev fra mig." — „Og indtil da leve? skreg jeg, og pressede hendes skjønne Haand krampagtig til mit Hjerte: leve med det skrækkelige Billede af Dine Farer?" — Visheden om en guddommelig Beskiddelse, der maaskee om faa Timer var tabt for evig, drev Stormen i mit Blod end heftigere. Jeg omfavnede hende med Lidenskab, og tumlede afsted med den hæslige Gamle.

Olivies Brev indløb rigtig til den belovede Tid. Hun var lykkelig ankommen til Spoletto hos hendes Paarørende, og yttrede det Ønske, at jeg snart vilde

gjøre en Reise did. Et Ønske, saa aldeles overeensstemmende med mine, kunde ikke blive utilfredsstillet; jeg gjorde Anstalter til Afreisen næste Dag. Mit Forhold til den grevelige Familie, bød mig at angive en Grund for saa pludselig en Reise, dog kunde i Almindelighed Forretninger tjene til Paaskud, og var det ligegyldigt, om det fandt Tiltro eller ikke. Det gjorde mig meest ondt for Julie. Jeg saae hendes Bekymringer. „De kommer dog igjen?" spurgte hun, da jeg næste Morgen traadte ud af Døren. — „Gandske vist!" svarte jeg, og sprang i Vognen, for snarest muligt at undslye hendes vaade Øine. — „En hjertensgod Comtesse!" sagde Frantz, der som sædvanligt sad paa Bagsædet: „Hun har, tilsiede han: grædmet sig meget i de sidste Dage." — „Hvorover?" spurgte jeg medlidende. — Han tang, og jeg fandt heller ingen Lyst til at fortsætte en Samtale, hvis Begyndelse alt havde forstemt mig. Endskjøndt jeg ikke troede, at kunde have handlet anderledes, end jeg gjorde, og desuden levede i det Haab, at jeg ligesaavel kunde faae min Faders Samtykke til det nye Partie, som til det første, saa kunde jeg dog ei tilgive mig den Efterladenhed, hvorved Julie havde faaet min Faders Brev, hvoraf hun udentvivl var bleven bestyrket i sine Forventninger.

Henimod Aften kom jeg til Spoletto. Huset, hvor Olivie opholdt sig, vidnede om Velstand. Nu syntes mig først, at hun stod paa samme Trin som jeg. Hendes hidtilværende Tilstand lignede en fabelagtig Fortryllelse, hvis nuværende Opløsning var mig særdeles ønskelig, endskjøndt jeg endnu hverken besad

Nøglen til det sønderslagne Trylleslot, eller de Omstændigheder, som havde bragt Olivie derind. At faae nogen Underretning derom, og om hende selv, var det, som laae mig meest paa Sinde. Den smukke Aften gav mig Anledning til at opfordre hende til en Spadseretour i Haven, hvis Orangetræers gyldne Frugter naaede op til mine Vinduer.

Endnu havde jeg kun været i Forsalen af min Himmel, det erfoer jeg nu i de duftende Alleer. Formedelst hendes opmærksomme Familie havde Olivies Hjerte oppe ikkun talt i sagte, bange Toner udaf hendes Øine, her udstrømmede de med Vælde fra hendes deilige Læber; ingen tomme Ord, den Elskedes hele Sjel takkede mig for den Glæde, jeg undte hende ved at see mig saa snart hos sig, som dog var min egen Længsel, jeg opfyldte. Vor Samtale bestod meest af Kjærlighedsudtryk, som ene kun er Elskende forstaaelig. Jeg berørte hendes Hændelser, og hun forskrækkedes, at hun hidtil kun havde overladt Medeieren af hendes Fremtid Troen paa sin Reenhed og Godhed, og ikke endnu fortalt ham sine Begivenheder, som Borgen derfor. — Vi satte os ned under en grønnende Eeg, hvor det sidste Solglimt tilsmilede os fra Toppen af de nærliggende Bjerge, hvis Fod allerede omgaves af Skumringens Taage. Mærkværdigt kan det kaldes, at jeg har beholdt i min Hukommelse endog de ubetydeligste Smaating af Olivies Fortælling.

„Jeg nedstammer, saa begyndte hun: fra den gamle Familie Conti i Mailand. Min Fader havde paadraget sig sine Forældres Vrede, fordi han imod

deres Villie ægtede en Romerinde, og da de desaarsag gjorde ham arveløs, beholdt han ikkun saamegen Formue tilbage, at han med største Indskrænkning kunde føre et bequemt Liv, uden gandske at fornægte sin glimrende Fødsel. Han døde allerede, da jeg, eneste Barn, just indtraadte i Jomfrualderen, og min Moder endnu blomstrede i ungdommelig Ynde. Hendes Sorg grændsede til Vanvid, og i sin Fortvivlelse gjorde hun sig selv det Løfte, at forblive Enke, hvilket hun og holdt, uagtet mange brillante Tilbud. Hun var en fortræffelig Kone, levede kun for at give mig en Opdragelse, svarende til min Herkomst og min afdøde Faders Planer, og var i denne Henseende nøiagtig indtil Svaghed. Fremfor Alt var det hans Plan, at udsone mig med sin mailandske Familie, hvortil han troede at see et Middel i den unge Grev Pignola, hvis Fader var meget fortrolig, saavel med ham som hans Forældre, og havde givet ham sit Ord paa, i saa Fald at udvirke en fuldkommen Forsoning. Mine Forældre talte allerede til mig om denne Brudgom, da der, formedelst min Ungdom, endnu ikke kunde tænkes paa noget Giftermaal. Denne unge Mand, der befandt sig paa Reiser, havde jeg endnu ei seet; men man roste ham overordentligt, og derved dannedes uformærkt et saa fortryllende Billede i min Sjel, at Originalen neppe fandtes uden i min Phantasie."

„Nogen Tid efter min Faders Død ankom den unge Pignola selv til Rom. Men hvor skuffedes ikke mine Forventninger, da jeg istedetfor mit Drømmebilled fandt en gandske ubetydelig Figur, og en fattig,

men stolt Sjel; iøvrigt var han, hvad man sædvanligt kalder et godt Menneske, i høi Grad. Men hvormeget min Moder end talte om denne hans Godhed, og paastod, at jeg ved den vel kunde undvære det Øvrige, saa forvandledes min Ulyst til den unge Greve dog snart til Modbydelighed, som blev desto heftigere, jo ivrigere han drev paa sit Hverv om min Haand. Hans Lidenskab voxte daglig. Den gamle Grevinde Pignola talte til min Moder om vor Forening, og denne trængte paa mig, men Taarer var intet tilfredsstillende Svar. Et Øieblik, hvortil iøvrigt min Beiler ikke gav Anledning, forvandlede min Modbydelighed til sand Afsky. Dig, min Elskede, kan jeg nu sige det med Glæde, det var det skjønne Øieblik af Dit Bekjendtskab. Dit Billede prægede sig dybt i min Sjel, og det lykkedes mig, at erholde Oplysning om Dine Forhold og Din Bopæl."

„Jeg var uforsigtig nok til at underrette min Moder om min Tilbøielighed; men hun blev yderst opbragt, og talte om barnagtige Følelser. Jeg maatte tie, men Pignola, som strax derpaa aflagde et Besøg, maatte undgjelde derfor. Fra nu af viste han en fuldkommen Forandring i sin Levemaade. Han var hidtil det ordentligste Menneske, men forfaldt paa eengang til et høist udsvævende Levnet, hvilket hans Familie tilskrev min Kulde mod hans Lidenskab; og hans og min Moder besvore mig, at føre ham tilbage paa rette Vei. Min Moder fremsatte sit eget Ægteskab til Bevis for, at Børns Planer imod Forældres Villie, sjelden lykkes; thi uagtet gjensidig Kjærlighed, havde dette dog stedse næret Spi-

ren til Utilfredshed hos sig. Ved Enden af denne Samtale indfandt Greven sig; om det var tilfældig, eller min Moder havde ladet ham kalde, er mig endnu ubekjendt. Hans blege forstyrrede Aasyn tiltrak sig min Medlidenhed, som min syge Moder med Flid havde bragt i Bevægelse."

„Min større Velvillighed imod Pignola virkede mægtig paa min Moders Sundhed, som tiltog i den Grad, at hun Dagen efter var oppe. „Barn, sagde hun: jeg troer at min Helbredelse staaer gandske i Din Magt. Din Opførsel igaar har havt en velgjørende Indflydelse paa min Sundhed." — Man maa selv have seet denne herlige Kone, for fuldkommen at kunne føle min overvættes Glæde ved disse Ord. Jeg knælte for hende, og havde i dette Øieblik været istand til at opgive al min jordiske og himmelske Ro for blot at vedligeholde hendes Liv. „Tal oprigtig og uden Omsvøb! sagde hun: Har mine Raad virket? Skal Pignola modtage Din Haand?" — „Ja!" raabte jeg. — „Mærk vel, Olivie, det er ikke Tvang, som opfordrer Dig." — „Nei, nei, min fri Villie!" gjentog jeg. — „Saa vær da velsignet, min fromme Datter, der agter Dine Forældres Villie høiere end Dit Hjertes vaklende Griller; der ligesom medgiver mig Loftet i Graven, igjen at knytte det Baand, som Dine Forældres Kjærlighed saa letsindigen sønderrev! Nu befinder jeg mig vel, Olivie! Med Glæde kan jeg nu gaae min forevigede Gemal imøde." — „Kun ikke for snart!" raabte jeg ængsteligt, idet jeg trak hendes Haand til mit Hjerte og trykte mine Læber paa hendes Ansigt, der

ved disse Ord ligesom omstraaltes af en himmelsk Glands. — „Hvorfor ikke nu? svarte hun: nu, da jeg kan forlade Dig i fuld Nydelse af Din Kjærlighed og Lydighed? Dog, ikke skilles jeg fra Dig, gode Olivie. Kun det Dødelige forlader Dig; jeg selv, og det er mig en kjær Overbevisning, jeg bliver nær hos Dig, for at lede Dine fremtidige Beslutninger." — „O, min Moder, raabte jeg, knælende for hende: derom, ja derom anraaber jeg Dem; bliv fremdeles, som hidtil, min Skytsaand!".

I samme Øieblik kom Pignola. „De kommer ret tilpas!" sagde min Moder yderst svag, og lagde min Haand i hans. Da vaagnede jeg af min Bedøvelse. Gjennembævet af en uvilkaarlig Gysen, trak min Arm sig tilbage. Pignola mærkede min Mistand og holdt min Haand saa fast, at jeg syntes heri at see min Fremtids Billed, og mit Hjerte var bristefærdigt. Dog bestræbte jeg mig for min Moders Skyld, idet mindste at beholde mine Ansigtstræk i Ligevægt. Ak, det var en Tilstand, som kun blev overtruffen ved min Moders dødelige Afgang, kort derefter."

„Pignola overtog sig nu Bestyrelsen af de nødvendige Foranstaltninger, thi min Formynder, Eieren af dette Sted, var just fraværende. Tilmed kaldte han mig overalt sin Brud, og talte om vor nærforestaaende Afreise til Mailand. Min Jammer og Fortvivlelse var grændseløs, men jeg maatte skjule den, saagodt jeg kunde. Den tredie Dag kom min Onkel og Formynder igjen til Rom, og neppe var min Moder begravet, saa iilte jeg hertil, uden at

tage Afsked med den forhadte Brudgom. Skjøndt dette saavelsom og mit øvrige Forhold imod ham, heel tydeligt viste ham mit Sindelag, saa forfulgte han mig ogsaa hertil, og ikke engang min dybe Sorg afholdt ham fra at tale om vort Bryllup, som alt var berammet. Hverken min Vrede eller mine Bønner kunde bringe ham paa andre Tanker, hans opflammede Sandselighed tog ikke engang Hensyn paa Anstændighed. — Da forsvandt jeg engang ved Nattetid, og tilskrev min forhadte Brudgom disse Ord: „Hellige Mure ville beskytte mig for Deres Efterstræbelser. Vi sees ikke mere."

„Det var mit faste Forsæt at gaae i et Kloster, og det lod, som Himlen beskyttede dette Skridt, thi alt næste Morgen havde jeg tilbagelagt saameget af min Vei, at jeg var i Sikkerhed. En Veninde i Rom skulde være min Raadgiverske. Men her fik jeg kun ringe Trøst, thi hun afmalte mig de Klostre, som hun kjendte, heel anderledes, end jeg havde tænkt mig dem, dog var der et, man ventede vilde blive bedre indrettet, saasnart det fik den nye Abedisse, man ventede dertil, og som rostes meget af Enhver, som kjendte hende. Men hvorhen saalænge? Min Veninde torde allermindst befatte sig med mig, da en stor Deel af hendes Formue var afhængig af de med hende nærbeslægtede Pignola's, og vilde i saa Fald have meget at befrygte af denne hevngjerrige Familie. Men netop paa den Usandsynlighed, at jeg vilde søge min Tilflugt her, kunde min Sikkerhed bygges. Min ædle Veninde yttrede selv dette, tilbød mig Ophold i et gammelt forfaldent Baghuus, og gav mig en

alderstegen Kone til Opvartning, som var et Troskabsmønster. Saalunde er nu Gaaden opløst om mit sidste Ophold i Rom."

„Da Pignola havde eftersøgt mig rundtomkring i Egnen, reiste han til Rom, for muligt derfra at faae Spor paa mig. — Kun mit Forsæt, at besøge min Moders Grav, forraadte mig. Med den Saliges Tilsagn, stedse at være omkring mig, i Tankerne, var jeg ofte sunken ned paa mine Knæe, for at besværge hende om at give mig et Tegn, om min Beslutning at gaae i Kloster, ikke var Himlen behageligere, end det mig saa hjertelig forhadte Giftermaal. Forgjæves! det udeblev. Da fik jeg det Indfald, ved Nattens Frembrud at gaae til hendes og min Faders fælleds Gravsted i Kirken della * * *, hvor jeg da haabede, at see mit Ønske opfyldt. Opsynsmanden var alt ved den Gamle forberedt. Men om nu Pignola havde forudseet dette Besøg, og bestukket en eller anden af Kirkebetjenterne, eller om det kun var Tilfældet, nok: i Kirkens Nærhed stod Pignola pludseligt foran mig! Forfærdet studsede jeg et Øieblik, muligt ogsaa, at en Lyd undslap mig, — skjøndt maskeret, var jeg ham fordægtig. Han nævner mit Navn og følger mig. I den farnesiske Have troede jeg at finde et Tilflugtssted. Han truer, forlanger mit Opholdssted at vide, viser mig sine Vaaben og siger: Enten levende eller død skulde jeg nu vorde hans! Halvbevidstløs, men taus, vankede jeg ved hans Side. Hans Fald med den ene Fod i en dyb Grav, gav nu min eneste Tanke, at tage Flugten, Styrke. „Levende eller død!" raaber han, idet han

reiser sig, og en Pistolkugle fløi tæt forbi mit Øre ind i et Træ."

„Hvordan jeg frelstes fra ham, veed Du. Dagen før min natlige Afreise havde Pignola's Moder været hos min Veninde for at udforske hende om mit Opholdssted. Man havde fundet min sidste Seddel hos Pignola, og derved kommet paa den Mistanke, jeg kunde være Aarsagen til hans Drab. Min Veninde frygtede for, at man ei vilde spare nogen Umage for at opdage mig, ikke for at bringe mig for Retten, thi dertil manglede man Beviser, men for ved en Bandit at hevne Pignola's Død paa mig. For ikke at drage min Veninde ind i min Ulykke, var det, jeg saa hastigt reiste bort fra Rom."

Paa mit Spørgsmaal til Olivie, om hun troede her at være sikker, svarte hun, at der i Gaaraftes havde listet sig en Person i rød Kappe udenfor hendes Vinduer, som hun frygtede for, ei havde noget Godt isinde. „Idag skal han finde sin Mand i mig!" udbrød jeg, og pludseligt lød en barsk Stemme tæt bagved mig: „Det vil vi see!" En undersætsig, stærk Karl traadte frem af Krattet. Han syntes at have gjort Regning paa vor Bestyrtelse, og virkelig laae Olivie hensjunken uden al Bevidsthed.

„Vær klog og lad mig uhindret forrette mit Arbeide!" sagde Banditen, idet han nærmede sig Olivie. — „Skurk! raabte jeg: dette for Dit uforskammede Forlangende!" Han undveeg Stødet, og sagde med rolig Kulde: „Gaae, min Herre! Jeg har Samvittighed og forlanger intet overflødigt Blod. I kan ikke hjelpe hende, thi I vil dog vel ei for Alvor maale

Eder med En af Haandværket." — Neppe havde han udtalt dette, før jeg styrtede mig imod ham. Jeg følte Blodet rinde af to Dolkestød, men blev ved i min Fortvivlelse at drages med ham, indtil jeg ved et lykkeligt Tilfælde fik ham overmandet. Banditen gav ei mindste Lyd fra sig; enten var han død eller i en stærk Besvimelse. — Med den søde Følelse, at have frelst min største Lykke, bar jeg den endnu livløse Olivie til Huset, udsendte Folk at opsøge den døde eller stærkblesserede Bandit, og tilmeldte Øvrigheden det Passerede.

Da Olivie kom til sig selv igjen, trykte hun mig heftigt til sit Hjerte; hendes Glæde var for stor til at Familiens Nærværelse kunde undertrykke eller blot indskrænke den. Imidlertid kom Folkene tilbage og fortalte, at de intet Spor havde kunnet finde af Banditen; han maatte enten være flygtet eller bragt derfra af sine Kammerater. Begge Dele vare mig ubegribelige, thi hvis han havde havt Kammerater i Nærheden, vilde disse ufeilbarlig strax under Kampen ilet ham til Hjelp, og til Flugt meente jeg at have truffen ham for godt. — Imidlertid maa jeg dog have feilet heri. Det voldte Olivie og mig Bekymring, thi formodentlig havde denne Karl hørt vor hele Samtale, hvori jeg havde nævnt mig selv som Grev Pignolas Morder. Denne Sag kunde altsaa endnu vorde farlig for os. — Mine Saar, som jeg gandske havde glemt, og som Olivie blev vaer af Blodet gjennem mine Klæder, satte hende atter i Uro.

Men Lægen gav mig snart den Trøst, at de ei vare farlige.

Om Banditen fik man Dagen efter følgende Oplysning: Han var nemlig kroben ned i en Grøft, hvor han død var bleven fundet af Øvrighedens Folk. Blandt flere anseete Personer blev ogsaa Pignola's Moder kompromitteret ved den dræbte Stimands Brevtaske. Hun kunde umulig undgaae Rettens Tiltale. Endskjønt hun ved sine Forbindelser vel kunde afvende en formelig Undersøgelse, saa kunde hun dog ikke uden megen Fare, fremtidigen vove noget Anslag mere paa Olivies Liv, og saalunde havde denne Begivenhed de glædeligste Følger for os.

Desuagtet var hastigt Giftermaal og Reise det raadeligste for os. Kun maatte min Fader endnu underrettes derom, da jeg, formedelst mit forrige af ham samtykte, nu forandrede Partie, behøvede hans Forladelse. At han ikke vilde nægte mig denne, var jeg vis paa, da han ligesaalidt kjendte Julie som Olivie, og hvis jeg ikke feilede, var det ham kun om min Tilbagekomst og en ung, elskværdig Svigerdatter at gjøre. Men en Forglemmelse af den gamle brugelige Form, vilde han, der saameget holdt paa gamle Skikke, ikke lade upaaanket, naar jeg nemlig havde begyndt med Giftermaalet og siden underrettet ham derom. Jeg gjorde derfor strax det første Skridt, og skrev ham til. I en omstændelig Fortælling meddeelte jeg ham alle de Begivenheder, som havde mødt mig, for ret at gjøre ham min Kjærlighedstilstand

begribelig. Da jeg havde affendt dette, reiste jeg til Rom igjen, at vente paa min Faders Svar.

Usædvanlig koldt modtoges jeg i Grevens Villa, kun Julies Sindelag var uforandret; hun kom mig, som altid, med hjertelig Hengivenhed imøde. Hun syntes at gjette hvad der var foregaaet i mig, og vilde med muntert Sind bære det, som en uvenlig Skjebne havde paalagt hendes skjønne Hjerte. Næsten havde jeg besluttet, at skjenke hende min Fortrolighed, da indtraf min Faders Brev, som gjorde det umuligt for mig, uden at bedrøve hende. Saameget jeg end havde stolet paa mit Brev, saalidet havde det udrettet. Min Fader var høist forundret over den uventede Forandring, og beklagede, at jeg saalunde var istand til at opoffre min Fremtid for det første det bedste blændende Øieblik. „Den Enthusiasme, hvormed Du priser Olivie, beviser intet andet, end at Dit femogtyveaarige Hoved endnu beherskes af et letsindigt Hjerte, kort, — saalunde sluttede han Brevet — jeg seer hellere, at denne eventyrlige Lidenskab for en Udlænderinde, maatte ophøre, og at Du igjen vilde fortsætte Din Tilbøielighed for Julie, som idetmindste havde Skinnet af mere Overlæg."

Dette Brev nedslog mig aldeles. Jeg saae Alderen og dens Anskuelser saa umiskjendeligt deri, at jeg mistvivlede næsten om, at kunne gjendrive dem. Her var intet videre at gjøre, meente jeg, end beskeden at erklære ham, at de nyere Forhold alt vare for nøie knyttede, at der ei mere kunde tages Hensyn paa de ældre. Kun Olivie og ingen Anden kunde vorde

min. Saasnart jeg modtog hans Velsignelse til denne Forbindelse, vilde jeg strax holde Bryllup, og usortøvet reise hjem. Dette sidste Løfte, troede jeg, vilde sikkert hos min Fader opveie alt det Bittre, min Paastaaenhed kunde volde ham.

Olivie, med hvem jeg stedse korrespondeerte, erfoer ligesaalidt som Julie, dette Brevs Indhold, hvormeget hun end beklagede sig over den fortredelige Tone, som herskede i mine Breve. Men hverken vilde jeg ved Usandhed føre hende bag Lyset, eller bedrøve hende med Sandheden, og derved blev det. — Da kom min Faders Svar. I to Linier indeholdt det hans aftvungne Samtykke, dog med Betingelse om en hastig Afreise. — Gode Fader, tænkte jeg, Synet af Olivie vil gjøre alting godt; hendes Person og hendes Egenskaber vil snart overbevise Dig om, hvor umuligt det var mig, at lade hende fare!

For strax efter min Forening med hende, at kunne begive mig paa Hjemreisen, traf jeg alle foreløbige Anstalter. Jeg lod mine Sager pakke ind og sende bort forud. Kjærligheden til Olivie lindrede min Sorg over Skilsmissen fra det herlige Italien. Kun Julie foruroligede mig. Denne gode, med mig i saa lang Tid inderlig deeltagende Skabning, havde seet de hyppige Breve, som ankom, og hvis Indhold ei kunde være hende fremmed, uden i mindste Maade at lade mærke sin Uvillie. Men den Skilsmisse, der nu forestod hende, kostede hende mange Taarer. „Julie, sagde jeg, for at trøste hende: vi sees jo dog

igjen; vi maa sees igjen! Fædrelandet vil snart forene os. Den meste Tid vil jeg tilbringe paa det Gods, som ligger nærmest Deres Opholdssted, og Vinteren i Residentsen. Jsandhed Julie, vi ville endnu komme til at leve lykkeligen sammen." Alt dette standsede dog ikke hendes Taarer.

Olivies Brev udeblev dennegang usædvanligt længe. Jeg var alt i Begreb med, ikke at oppebie det, men selv at være Overbringer af min Faders Samtykke, da jeg modtog følgende Linier:

„Levvel, Guido. Jeg kan aldrig blive Din. Efterforsk hverken Aarsagen eller mit Opholdssted, thi begge Dele vilde være Dig forgjeves.

Olivie."

Tillige kom et Brev fra hendes Formynder, der ængsteligen bad mig om Efterretning fra Olivie, der pludseligen var forsvundet. — „Gud, hvad feiler Dem?" bævede Julie, da jeg steeg tilhest og neppe kunde holde mig opreist derpaa. — „Intet!" raabte jeg, og fløi som rasende afsted med Hesten.

I Spoletto havde Alle Medlidenhed med mig, men Ingen kunde sige mig Aarsagen til hendes pludselige Flugt. Som en Menneskefjende kom jeg tilbage igjen til Julie. Selv nu gjorde hun alt muligt for at udsone mig med Verden. Hendes Forlangende, at vide noget bestemt om min Ulykke, kunde ikke meer tilbagevises; jeg aabenbarede hende det

Vigtigste. Af Taknemlighed for denne Tillid erfoer jeg nu af hende, at hun havde læst min Faders første Brev, og at hun havde elsket mig.

Saaledes laae dette smme elskende Hjerte aabent for mig, dette Hjerte, jeg havde forspildt for et andet, hvis Karakteer forekom mig nu i mange Øieblikke heel tvetydig. Og dog elskede jeg endnu stedse hende, som havde kunnet bringe over sit Hjerte, at tilskrive mig et saa kort Opsigelsesbrev. Hvor kunde jeg vel love Julie en Haand, som uvilkaarlig greb i Luften efter den forsvundne.

Paa den anden Side bestormede min Fader mig med Breve. Han beraabte sig paa, at han ikkun havde indvilliget betingelsesviis, og truede med at tilbagekalde sin Tilladelse, hvis jeg længere forblev i Udlandet. Til at fortælle ham Sagens Sammenhæng, manglede jeg Mod. Det var naturligt, at han, der aldrig havde seet Olivie, vilde beskylde mig for en uendelig Letsindighed, naar jeg sagde ham, hvorledes den Person, for hvis Skyld jeg havde opgivet den forhen saa lovpriste Julies Haand, nu havde behandlet mig.

Forgjeves efterspgte jeg Olivie overalt, og Haabet at gjenfinde hende var forsvundet. Ikke vidste jeg, hvormed jeg skulde undskylde hendes Skrivelse, og formodede ikkun een Bevæggrund, nemlig Tvang; men i dette Tilfælde maatte jeg befrygte, at hun kun derved havde kjøbt Livet af sine blodtørstige Forfølgere, for at see det begravet i et utilgængeligt Fængsel.

Med den taabelige Tanke at kunne undflye mig selv, søgte jeg Adspredelse i den omliggende Egn, og

blev ofte hele Nætter ude. Himlen var mild. Nordiske Storme havde været mig kjærere. Jeg besøgte især de høie Bjerge, og idet jeg overskuede den vide Omegn, troede jeg ofte at see Olivies Vaaning. Da jeg engang mod Solens Nedgang var stegen til en temmelig Høide, trak et Uveir sig nærmere og nærmere. Regnen drev mig under nogle Træer; men aldrig har jeg hørt Tordenen med saa inderlig en Glæde, aldrig med en saadan Begjerlighed seet den krydsende Lynild. En Straale tændte et i min Nærhed staaende Fyrretræ, og snart flammede ogsaa en paa et Bjerg ligeoverfor staaende Bygning, som lod til at være et Kloster, dog blev Ilden slukket endnu medens Uveiret rasede.

I Vertshuset, hvor jeg overnattede, talte meget om denne Brand, og den Hjelp, man havde ydet Klosteret. Ogsaa ynkedes meget en ved denne Leilighed omkommen Novize, der, efter Abbedissens Forsikkring, slet ikke kunde oppebie Løftets Aflæggelse. Alle vare deri enige, at de ingensinde havde seet en saadan Skjønhed.

Ufeilbarlig var det mere min Overbeviisning, at ingen uden Olivie fortjente saamegen Roes for Skjønhed, end nogen egentlig Anelse, der bragte mig paa den Formodning, at hun selv maatte være denne Novize. Min Formodning blev stedse mere levende, saa jeg besluttede den næste Morgen at opsøge en Gartnerpige, som havde omtalt, at hun til Klostret skulde bringe Blomster til den Dødes Pynt. Jeg bad hende tage mig med, forklædt som hendes Pige, som hun dog nødigt vilde til, men da jeg lovede hende en god

Belønning, gav hun efter, kun meente hun, jeg maatte oppebie Aftenen, da hun saa atter skulde bringe Blomster, og jeg saa kunde faae Begravelsen at see. Men hvert Minut af denne sorrigfulde Dag var mig en Marter. Endelig blev det Aften, og som Gartnerpige gik jeg med til Klosteret. En ny pinefuld Evighed, thi medens man bandt Blomsterkrandsene, blev Kirken, hvor Liget laae, ei aabnet.

Endelig aabnedes Kirkedøren, og ud treen, først Abbedissen og saa de øvrige Nonner, alle parviis med tændte Voxlys. De blege hvidklædte Skikkelser saae ud som Dødens Gesandtere, der vare komne for at modtage hans Bytte. Deres Sang, huul som Toner fra Underverdenen, trængte mig gjennem Marv og Been. Et Par grædende Novizer, der sluttede Toget, bare Guirlanderne, som skulde sænkes ned i Graven med den Hedenfarne. Da Processionen var kommet i Kirken, og imedens Novizerne ombyttede deres Medsøstres visnede Blomster med friske, og Choret sluttede en Halvcirkel omkring Kisten, fandt jeg, at den Plads man havde anviist mig, bersvede mig, formedelst Afstand og Dybde, Hovedsagen: at see den Afdøde. Jeg iilte derfor, uden at agte paa min Ledsagerindes Angst, indtil midt i Kirken, tæt bagved Nonnerne.

„Det er hende!" med disse, høit og mandligt udtalte Ord, trængte jeg mig frem til Kisten. — „Hvilken Ugudelighed!" raabte Abbedissen; Nonnerne skjælvede; hele den hellige Handling var forstyrret. Jeg stod som en Støtte, uden Frygt og uden Mod,

Øinene ubevægeligt heftede paa Kisten, hvis Laag Abbedissen strax befalede at lukke.

Just som man var beskjæftiget dermed, saavelsom ogsaa med at bringe mig afsted, rørte sig den Døde, og paa mit Udraab: Hun lever, I hellige Magter! reiste hun sig op af Kisten, som rørt af et electrisk Slag. — Nu var ingen Kraft i hele Verden mulig, at bringe mig levende fra Stedet. Olivie! raabte jeg, og de herlige Øine aabnede sig, de skjønne Arme udbredte sig imod mig. — Under den almindelige Bestyrtelse, at see den Døde gjenopstaae, glemte man mig gandske. Alle rakte den Opvaagnede en hjelpsom Haand; man bragte Sengedyner, men Olivie behøvede dem ikke, hun befandt sig fuldkommen vel.

Omgivelserne syntes først at forraade, hvad der var foregaaet med hende. „Guido, sagde hun: det var Din Stemme, der kaldte mig tilbage til Livet. Jeg erkjender tilfulde min Forseelse imod Dig, og føler mig forpligtet til, at underrette Dig om dens Aarsag." — Hun talte nu et Par Ord med Abbedissen. Ægte Religiositet forudsætter altid et følsomt Hjerte. Denne hellige Kone tilgav mig min Dristighed, forklædt at trænge ind i Kirken. Hun tillod mig en Samtale med Olivie næste Dag, og fældte Glædestaarer over hendes Gjenkomst til Livet.

Abbedissen modtog mig den næste Dag i Taleværelset, og strax derpaa kom Olivie, af hvis Øine Kjær-

lighed straalte mig imode. „Du er bleg og syg, raabte hun: og det er min Skyld; men jeg vil gjøre det godt igjen. Jeg begynder et nyt Liv, og tilhører nu kun Dig, ene Dig!" — Abbedissen, der af Artighed var traadt tilside, hørte disse høit udtalte lidenskabelige Ytringer, og iilte til, for efter Pligt at bringe os Klosterlovene i Minde.

„Om Forladelse, min Moder! bad Olivie: Mit unge Liv er opvaagnet til en Bevidsthed, det ei tilforn har følt. Han har selv revet mig ud af Dødens Arme. Min Fremtid er hans. Beklag Deres taknemmelige Datter, der nu atter hildes i Verdens Baand, men unddrag hende ikke Deres Velsignelse!" — Abbedissen deelte vore Følelser. „Denne fromme Kone, sagde Olivie til mig: er Vidne paa mit Tilsagn, og da Du nu har det, saa kan Fortællingen om Aarsagerne til dette, for Dig saa ubegribelige Skridt, opsættes til min Hjemkomst. Meld kun Alt til min Formynder, at han kan føie Anstalt til at hente mig, thi jeg skylder baade Dig og mig, at forlade Klosteret med Anstand." Jeg billigede det gandske, og kom den fjerde Dag igjen med Onkelen. — Den Forlegenhed, hvormed hun ogsaa for ham fortaug Anledningen til hendes Flugt, lod til at forstemme ham. Jeg vidste ikke hvad jeg skulde tænke derom, men den dybe Følelse, der laae i hendes store lysende Øine, betog mig enhver Mistanke om noget letsindigt Skridt af min elskværdige Brud.

Hun tog sin Tegnebog til sig, og indbød mig til at gaae med i Haven. „Jo meer det Øieblik nærmer sig, at jeg skal retfærdiggjøre mig, sagde hun

her: desto større forekomme Vanskelighederne mig derved. Hvad kan komme Ord udrette til at gjøre Dig bekjendt med alle de mørke Forestillinger, der efter deres tyranniske Villie ledede min Beslutning? Og dog vil Du forstaae mig, men kun Du allene. Du selv, en uadskillelig Deel af mit indre Væsen. Derfor vil jeg og hellere lade de Andre i Uvidenhed, end give mine sørgelige Hemmeligheder til Priis for Gemytter, der saalidet ere beslægtede med mit. — Du var neppe afreist, før den korte Tid til Din Tilbagekomst allerede forekom mig uendelig. Kun vedholdende, og om muligt usædvanlige, Arbeider, kunde forskaffe mig Lindring. Jeg foretog mig derfor huuslige Arbeider. Jeg hjalp min Tante at besørge Oekonomien, hendes kjæreste Sysselsætning. Jeg søgte at danne mit temmelig forsømte musikalske Talent, og fik endelig det Indfald, at bringe mine Forældres Efterladenskaber, især deres Papirer, i bedre Orden. Hvilke uventede Skatte fandt jeg ikke mellem disse! Min Fader havde ligesom holdt Bog over hele sit Liv. Jeg var som omringet af de dybe Følelser, han havde anbetroet sin Pen, for ligesom at fængsle de flygtige Øieblikke, i hvilke Livet opløfter sig til høiere Følelser, for at følge disse som Veivisere for Fremtiden. Hvad der meest bevægede mig, var en kun halv vedligeholdt Mislyd, der herskede i Alt, hvad han havde nedskrevet, og som kun blev mig forstaaelig ved det, min Moder havde fortalt mig om hans hemmelige Anger over sin Uenighed med Familien.

Da jeg troede at have undersøgt Alting i Bureauet, gjorde min Onkel mig endnu opmærksom paa et skjult

Rum, der hidtil gandske var undgaaet min Opmærksomhed. Der fandtes ikkun Papirer, forseglede og med Paaskrift: „For ingen Anden, end min Olivie.“ Selv min salig Moder synes ikke at have kjendt dette Rum, da jeg i saa Fald sikkert havde modtaget disse Papirer ved hende; af min Fader vare de paategnede, at han vilde indhændige mig dem kort før sin Død. Hans pludselige Bortgang havde imidlertid forhindret Udførelsen af dette Forsæt. De vigtigste Brudstykker findes i denne Tegnebog. Her er hans Tiltale til mig:

„Dyrebare, inderlig elskede Barn, nærværende Fragmenter vare egentlig ikke bestemte for Dig. Det er Indskydelser og Udbrud af min øieblikkelige Stemning, og indeholder størstedeels Roglen til min indre Utilfredshed. Dølg dem for Din Moder; deres Indhold kan ikke have nogen Interesse for hende, men desto mere for Dig, mit Barn. Maaskee ere disse Papirer det kostbareste Arvegods. Anfee dem derfor, og und Din Fader sin Ro efter saa lange Lidelser!“

For idag, kjære Guido, ikkun de Brudstykker, der fornemmelig kunne anvendes paa vor Forbindelse. Her ere de:

— — „Nu har jeg da endelig opnaaet det, hvorefter jeg higede med Længsel. Præsten har lagt vore Hænder i hinanden. Men hvad vil min Fader her med det truende Øie, og min Moder med hendes Taarer? Hvorledes kan jeg betræde min Lykkes Bolig, naar disse Skrækkebilleder bevogte Dørtærskelen?“ — —

— — „Ja, det er ude med mig. Den Haand, der skulde oplofte mig, er pludselig bortdraget, og nu ligger jeg her i en skrækkelig Afgrund. Mit Fald har sønderknust min Moders Hjerte, det Hjerte, under hvilket jeg fik min Tilværelse, og min Faders Forbandelse er ikke istand til at udsone mig med denne gyselige Tanke. Hvad nytter mig den herlige Qvinde i denne Afgrund, hvor min egen Kummer nedtrykker mig, og hvor jeg, midt i Kjærlighedens Kys, rækker denne Dyrebare Gift?" — —

— — „Tiden helbreder. Jeg troede denne ugrundede Mening samvittighedsløs. Tiden, Følelsen af den himmelraabende Utaknemmelighed? Nei, denne bittre Følelse vil altid træde imellem mig og min Kone, og vil vedligeholde en Forvirring imellem os, der hentyder paa en snarlig Forstyrrelse." — —

— — „Min Barndoms harmoniske Forening har tabt sig med de sildigere Aar. Mit og min Kones Liv er deelt i to Halvdele, som Kjærlighedsrusen forgjeves søger at sammenpasse. — Ak, at den unge Kjærlighed er saa indtagen af denne flygtige Lyst; at den er saa letsindig med de første Følelser, hvormed Forsynet har omslynget Moder og Barn!" — —

— — „Vee over Ungdommens daarlige, usalige Drøm! at dens hele Hjerte kan finde sit Held i et jordisk Væsen; at visse Mennesker ere skabte for hinanden, som Sjel og Legeme; som om Forsynet tænkte, saaledes at lænke Mennesket til det Jordiske, at det derover aldeles skulde forglemme det Evige! O, det er Vanvid, at opoffre den barnlige Pligt for

saa lave Begjærligheder. Forbandelsen indhenter hver, der hylder den; ogsaa mig vil den snart styrte i Graven." — —

„Olivie! saaledes lod Efterskriften: overvei disse Ord og mit Livs Ulykke. Optag stedse Din Moders Lærdomme og Advarsler med Kjærlighed og Lydighed. Din Forbindelse med Pignola er saavel mit, som hendes inderlige Ønske; eller Du vil vælge Klosteret, hvor der ogsaa findes Leilighed at leve for Dit og Dine Forældres Held."

Sønderknust af disse Ord, vedblev Olivie: sank mit Mod aldeles. Jeg undveeg Familien, for at undgaae deres Spørgsmaale om Aarsagen til min Tungsindighed, og lukkede mig inde. Aftenen nærmede sig, og forøgede min Gysen. Den blodrøde Maane syntes at vise mig min Faders vrede Træk. Hos min Moder troede jeg at maatte søge Tilflugt. Du kjender hendes meget lignende Büste, der staaer paa mit Værelse. Jeg knælte for denne, og besvor hende at opfylde sit Løfte om at omsvæve mig, men tillige og at kundgjøre mig dette. Mine Følelser for Dig yttrede sig i Ord og Taarer. Jeg beraabte mig paa Nødvendigheden, der selv havde sammenføiet vore Sjele; paa den evige Villie, der sikkert havde anordnet dette. Jeg besvor hende at svare mig, fast overtydet, at hvis der gives et Liv hinsides Graven, og hun ikke gandske havde tabt sin Modersømhed for mig, hun da, hidkaldt af min Sjeleangest, vilde aabenbare mig sin Mening, enten ved Lyd, Vink eller anden Varsel. „O Du, min elskede Moder! udbrød jeg: Kan Du see mig liggende i denne Sjele-

kamp uden at trøste mig. Fortvivlelsen driver mig fra Dig til hans kjærlige deeltagende Hjerte. Skal jeg følge dette Raab?" Og da jeg nu opslog mine forgrædte Øine til hendes Billedstøtte, saae jeg tydeligt en Bevægelse, en benægtende Bevægelse! Ja, det forekom mig, som Armen løftedes og truede mig. Da blev jeg grueligt tilmode og skjulte mine Øine, for ikke mere at see den grusomme Moder, og med den Beslutning, selv at opsøge Dig, for i Dine Arme at forglemme Fædreland, Forældre, Himmel og Jord, reiste jeg mig op. Men neppe havde jeg naaet Døren, før jeg hørte et Fald, som gjennemiisnede mig til Marv og Been. Min Moders Buste laae sønderknust paa Jorden!

Det Indtryk, som denne Begivenhed gjorde paa mig, vil aldrig glemmes. Som om min Moder selv var myrdet, tumlede jeg tilbage, stirrende paa Løvningerne af Billedstøtten. Intet Spor var tilbage af hendes kjærlighedsfulde Ansigt. Det forekom mig nu for vist, at hun ei mere vilde værdige mig sit Aasyn. Ak, Guido! det var en gruelig Aften. — Samme Nat sneg jeg mig ud af Huset og hen i det Kloster, hvor Du paa saa underfuld en Maade fandt mig. Det er det selvsamme, hvorom jeg engang talte, og hvortil min Veninde i Rom havde anbefalet mig. De Forandringer man dengang saae imøde, vare senere indtrufne, og jeg fandt i den nye Abbedisse en herlig Kone, hvis blide Omgang var min Trøst. Men stedse var det, som en Stemme fra Underverdenen bød mig at glemme Dig, som havde voldt min Brudgoms Død, og-billigede min halvt Vanvid

skrevne Seddel. — Min Tungsindighed gjorde, at Abbedissen blev min Fortrolige. Denne fromme Kone viste mig stor Deeltagelse og Godhed. Ogsaa hun havde søgt og fundet Beskyttelse mod Verdens Storme inden Klostrets Mure. Hun yttrede Medlidenhed, naar hun hørte, at mit Hjerte, saavel drømmende som vaagen, forlod Helligdommen og overlod sig til det bedragerske Haab paa Dig. For gandske at betages dette Haab, ønskede jeg mit Noviziat saa kort som muligt, for endnu forend den bestemte Tid, at see Verdens Porte eviglukte for mig. Hiin fryktelige Uveir gjorde en Hindring deri. Afmattet ved lang Fasten var det ei saa forunderligt, at jeg af den Lynild, som gjennemfoer mit Kammer, faldt saa bedøvet om, at man ansaae mig for død. Nu er jeg Din. Mit fordums Liv er jordet, Din Røst har opvakt mig til et nyt, som nu tilhører Dig allene. Jeg er beredt til, at træde for Alteret med Dig, naar Du vil!" — Et Kys og heftigt Favntag endte Olivies Fortælling.

„Imorgen altsaa!" raabte jeg, opsnappende det søde Ord. — „Ja, som Du vil, Guido!" — Vi gik tilbage til Familien, for at gjøre den deelagtig i vor Lykke. Man glædede sig saa inderlig derover, at man derved syntes gandske at have tabt Nysgjerrigheden efter Aarsagen til Olivies Flugt. — Noget efter mindedes min Brud, idet hun gik forbi det Sted, hvorpaa den sønderbrudte Büste havde staaet, paany hiin smertelige Scene, ved en uvilkaarlig Gysen, og besynderligt, at jeg fornam den ogsaa, netop som jeg saae hen paa det Sted, den havde staaet,

som endnu besynderligere, bestemmedes af Maanen, og intet andet.

Jeg gav hendes ophidsede Phantasie Skylden for denne trøstesløse Forestilling, og søgte at hidlede det Overnaturlige, hun tilskrev sin forrige Hændelse, af samme Kilde. Isandhed havde ogsaa Faderens Fragmenter ligesom med Magt nedstyrtet hende for Moderens Billedstotte. Hendes brændende Indbildningskraft kunde jo let have givet Statuens Øine hendes egen Uro, ja dens Arm Bevægelse. Dens Fald lod sig jo let forklare ved en Berørelse, da hun saa hastig reiste sig, thi i den Tilstand, hvori hun da befandt sig, lod der sig ikke tænke nogen synderlig Opmærksomhed. — Kjærlighed talte, Kjærlighed troede. Olivie var fuldkommen beroliget, da hun bød mig Godnat.

Jeg var endnu ei tilsengs, da en Pige traadte ind og bad mig komme til Olivie, som laae i en heftig Phantasering. Det forundrede mig, thi nylig havde jeg forladt hende frisk og vel. Jeg fandt hende liggende paa Sophaen med stirrende Øine og bævende Læber. Først efter en Mængde Spørgsmaal betydede hun mig, at jeg skulde sætte mig ved hende. Derpaa vilde hun vide, om jeg ikke hørte noget. — „Jo, sagde jeg: en heftig Trækvind mellem Dør og Vindue, som er til Skade for Dit Helbred." — Jeg stod op for at tillukke Vinduet. „Nei, gjør det ikke, hviskede hun til mig: thi hvormeget Stemmen derfra endog ængster mig, saa tør jeg dog ei med Magt afværge

det." — Bestyrtset spurgte jeg, hvad hun da hørte. — „Nu Intet, hvidskede hun atter: men før Du kom, et Ak! tregange, af min Moders Stemme!"

Forgjeves søgte jeg, at vise hende det Usandsynlige heri. Men nu, da Stemmen udeblev, fattede hun sig, og beroligede mig ved Afskeden med de Ord: at selv denne Stemme skulde ei formaae, at sønderrive vor evige Forening.

Slige Syners oftere Gjenkomst forekom mig dog betænkelig. Den lod mig formode en saadan Pirring i hendes Gemyt og Phantasie, der kunde have sørgelige Følger for hendes Liv. Dog meente jeg, at Reisen til Tydskland, flere Adspredelser og Forandringen af hendes nuværende eensomme Opholdssted, vilde frembyde de bedste Hjelpemidler. Denne Tanke beroligede mig saa meget, at jeg endelig faldt i Søvn.

Men nu overfaldt mig en Drøm, saa gyselig og sandsynlig, at jeg fuld af Skræk sprang ud af Sengen. Den er saa paafaldende, udgjør ogsaa en saa væsentlig Deel af min Historie, at jeg ikke kan undlade at meddele den. Det forekom mig nemlig, som om jeg gik til Kirken med Olivie, ledsaget af hendes Frænder. I sin fulde Pynde staaer hun for Alteret ved min Side, da en Liigpsalme pludselig høres bagved os. Forundret og forskrækket over denne saa upassende som uvelkomne Forstyrrelse, vender jeg mit Blik til Stedet, hvorfra Lyden kommer, og seer et Liig, omgivet af Fakkeldragere, langsomt og høitideligt at frembæres. Hele min Omgivelse forbauses; Præ-

sten forstummer. Toget kommer imidlertid stedse nærmere og nærmere, ligefrem mod Alteret. Nu opdager jeg først, at det er den selvsamme Processjon, jeg saae paa den spanske Plads — Pignola, der fandt sin Død ved min Dolk, kun med den Forskjel, at Dolkens grønne Skaft fremviste sig her i sin frygtelige Glands.

Olivie kan ei tilbageholde sine Taarer, og jeg min Skræk. De forreste Liigbærere ere allerede bagved mig, og synes endnu ikke at være ved Maalet. Da skiller Præsten Olivie og mig fra hinanden med Haanden, for at gjøre Plads for dem; og lige midt imellem os nedsætte de Liget, af hvis Hjerte i samme Øieblik Dolken udspringer, saa hele mit Ansigt oversprøites med Blod.

Denne skrækkelige Hændelse synes at anklage mig for alle Tilstedeværende. Alle see truende paa mig; kun Olivie tillukker hulkende sine skjønne Øine. I samme Øieblik reiser den Døde sig i Kisten, seer paa mig med en græsselig Latter, som gjentoner frygteligt i Kirkens Hvælving.

Derpaa vender den opreiste Døde sig imod Olivie. Han udstrækker begge Armene efter hende, og Præsten synes at see derpaa med Velbehag. Det er mig formeget! Jeg vil tilbagestøde den Levendedøde, men Præsten holder Krucifixet mellem os, og strax betoges jeg af Bevægelse, imedens den Døde trækker Olivie ned til sig. Da vil jeg med Magt sønderrive de Baand, hvormed Præsten har besnæret mig: jeg falder ud af min Seng, og vaagner!

Indtil dette Øieblik forekommer det mig endnu, som om jeg ikke havde sovet, men kun lagt i en Slags Bedøvelse.

Denne Drøm, hvorom Olivie naturligviis ei maatte underrettes, kom mig hele Dagen ikke ud af Hovedet, og jo mere det lakkede mod Aften, desto mere levende fremviste Drømmebilledet sig for min Phantasie.

Vielserne i Kirkestaten skee størstedeels om Natten; ligeledes min. Ved det første Trin i Kirken foer jeg tilbage. Det var skrækkeligt. Ikke en Pille, ikke den mindste Dekoration var anderledes, end i min Drøm. Selv Belysningen stemte aldeles, endogsaa i de mindste Ubetydeligheder, overeens med samme; og dog havde jeg aldrig tilforn været i denne Kirke. Ogsaa den Geistlige, der ved Krucifixets Magt havde forstemt mig, lignede fuldkommen den, der nu fremtreen for at forene os. Dog syntes dette mig ikke saa underligt, da jeg alt tilforn havde seet denne Mand, som det, at alle hans Bevægelser vare en fuldkommen Copie af hiin Drøms Geistlige, ja at endog hans Tale var af samme Indhold, som Dennes. Det gik endnu videre. Enhver tilfældig Lyd, lige indtil de Omkringstaaendes Hosten, syntes jeg alt at have hørt forrige Nat. Tilfældigviis hostede ogsaa Olivies Formynder ligesom hiin Nat, og det netop i samme Øieblik, at Dødssangen lod sig høre. Denne Omstændighed gjorde, at jeg saae mig om, da det forekom mig underligt, at Alt fra hiin Nat gjentoges, og Liigtoget udeblev. Kort efter gjentog

jeg min Omkringseen, thi hvert Øieblik befrygtede jeg at høre Liigpsalmen og see Fakkelbærerne fremkomme. Al min Opmærksomhed for den hellige Handling var borte; jeg henfaldt i en aldeles Tankeløshed.

Da nu Præsten ventede mit Ja, og dette paa hans gjentagne Anmodning ikke fulgte, berørte han mig med sin Haand, og jeg udstødte nu et forfærdeligt Skrig, der ogsaa meddeelte Olivie min Angest. Jeg troede nemlig, at Præsten, ligesom hiin Nat, vilde skille mig fra min Brud, og at den Døde nu strax vilde vorde nedsat imellem os. At der intet skete af alt dette, beroligede mig i samme Øieblik kun lidet, thi hvad der ikke forekom mig i Virkeligheden, tilføiede min blodige Phantasie. — Handlingen var tilende, uden at jeg vidste hvorledes.

„Min Gud, hvad feiler Dig, Olivie?" sagde jeg ved Udgangen af Kirken, da jeg ved Skinnet af en Lampe saae hendes blege Ansigt; thi dette var ligesaa blegt og gustent som i hiin Nat. Uden at besvare mit Spørgsmaal gik hun taus og tankefuld ved min Side. Hendes Familie talte ligeledes ikke et Ord. Hjemme nedstyrtede Taarer strømmeviis over min dødblege Bruds Ansigt. Dette var en Trøst for mig; thi Taarer saae jeg ikke hos hende den forgangne Nat. „Hvad feiler Dig, Olivie?" sagde jeg. — „Alt! svarede hun sagte: O, hvorfor var jeg svag nok til, ved den Tone, der saa tydeligt udtalte Din Afsky for Jaordet, ikke strax at spare Dig for et Baand, der alt i første Øieblik var Dig saa modbydeligt!"

Saa fremmed denne Anskuelse ogsaa forekom mig i Begyndelsen, saa naturlig fandt jeg den dog ved en

nøiere Betragtning af Omstændighederne. Olivie, der intet vidste af Drommen, kunde ingen anden Idee gjøre sig om Tingen. De Andre ligesaalidet. Og i Sandhed, af Hevn over min qvindelige Vankelmodighed, som de kaldte det, lode de mig føle den hele Byrde af deres fornærmede Nationalstolthed. Neppe værdigede de den Fremmede et Blik, der saa mistænkeligt havde hvervet om et Medlem af deres, oprindelig romerske Familie, og nu, da hans Ønske var opfyldt, offentlig ved Alteret havde beskæmmet hende. Jeg brød mig kun lidet om dem, kun Olivie søgte jeg ved Kjærtegn at overbevise om det Modsatte af hendes Formodning, og undskyldte mig med en heftig Hovedpine, der havde berøvet mig al min Sands. At meddele hende den egentlige Aarsag, var at undergrave Grundpillerne for vor hunslige Lykke.

To Dage forløb med Tilberedelser til vor Afreise, i hvilke den første Kjærlighedsrus besjelede os. Afskeden var rørende, og halv i Vrede maatte jeg gjøre Ende paa hendes Families Omfavnelser.

For det første gik det til Grevens Villa. De Venskabsbeviser, jeg havde modtaget af denne Familie, gjorde mig det til Pligt, at forestille min Gemalinde for den, saa fortrædelig endogsaa denne Ceremonie var mig, især for Julies Skyld.

Aldrig er der hændet mig noget mere Rørende, end min Indtræden i dette Landhuus. Julie var den

første Person, der kom os imøde. Hendes skjønne Hjertes hele Kjærlighed syntes fornoden for at modstaae de smertelige Følelser, mit Forhold til Olivie foraarsagede hende. Jeg saae, hvorledes min Kone nogle Øieblikke blev opmærksom betragtet, og dernæst trykket omt til hendes Barm.

Scenen forandrede sig med de Øvriges Indtræden, der nu efter en Spadseretour kom tilbage. En kold Høftone traadte i Følelsernes Sted. Sædvanens kolde Lykønskninger aflagdes mekanisk. Julie trak sig ene tilbage, formodentlig for ikke ogsaa at give mig Mistanke om Følelsløshed.

Jeg forkortede saameget som muligt mit Ophold. Ikkun Julie ønskede jeg endnu engang at see; men mit Øie søgte hende allevegne forgjeves. Først da jeg steeg i Vognen, saae jeg hende bagved en fjern Busk. Jeg kunde ikke undlade at give hende et venligt Afskedswink, og hun iilte hid, for at give mig for sidste Gang sin Haand, som jeg med smertelig Følelse trykte fast til mine Læber.

Olivie sad i nogen Tid taus ved min Side. Endelig sagde hun: „Endnu begriber jeg det ikke, min Guido, hvorledes det har været Dig muligt, at forbigaae denne herlige Pige, og tage mig. Nu skal Du ikke mere kunne bortforklare mig Din Anger paa vor Bryllupsaften.“ — Jeg havde nok at gjøre, for at faae denne Sag ud af Olivies Tanker, thi hiin Forestilling var saa dybt indgroet i hendes Hukommelse, at den, naar jeg meente at have udrevet den med Roden, igjen fremvoxte i nye Skikkelser.

I Rom var Alting afgjort paa een Dag, . Og nu begyndte vi endelig, fornøiet og tilfreds vor Reise. For min Faders Skyld opholdte vi os underveis saa lidt som muligt. Vi gjennemreiste kun de skjønneste Egne, og forbeholdt os Nydelsen til en bedre Fremtid.

Nogle Fortredeligheder, som min Fader netop havde havt kort før vor Ankomst, berøvede os for en Deel den hjertelige Modtagelse, vi havde ventet. „Alt dette kunde Du have sparet mig for, brød han løs imod mig: naar Du forlængst havde tænkt paa, ved et kraftigt Overopsyn med Dine tilkommende Godser, at forebygge de onde Følger af min tiltagende Aldersvækkelse. Forøvrigt — tilføiede han med Haardhed — er jeg en Daare, at ærgre mig over mine Tjenestefolks Bedragerier, thi saameget som jeg endnu behøver i denne Verden, vil jeg vel faae, og hvorfor da saa ængstelig sørge for en Arvings Godser, hvis egen Skyld det er, naar disse gaae tilgrunde!"

Olivie stod bævende ved min Side. Min Faders høirøde, mørke Aasyn, maatte forekomme hende destomeer uhjemligt, da hun, aldeles ukyndig i det tydske Sprog, hentydede hans Vrede paa sig selv. Mod hende paatog han sig dog snart en venlig Mine, og bad hende undskylde hans Heftighed. Men Olivie forstod ikke, hvad han sagde. Jeg maatte være Tolk imellem dem, dog afbrød min Fader snart Samtalen med synlig Utilfredshed. Olivie kunde ved slig

Modtagelse ei andet, end føle sig utilfreds i sit nye Hjem. Jeg var kun en daarlig Trøster, thi den Tanke, at disse første ubehagelige Indtryk vilde fra Grunden af forstyrre hendes Fremtids skjønne Billeder, aflod ikke at plage mig. En Aftenstund, da min Kone paa sit Værelse beskjeftigede sig med at lære det tydske Sprog, spurgte jeg min Fader, hvorledes han var tilfreds med hende. — „Med hende fuldkommen, svarte han: men ikke med Dig og Dit Valg. Du sværmede tankeløs omkring i Verden, og Du hørte ikke et ondt Ord af mig, men ventet havde jeg mig dog, at Du havde gjort Dig kjendt med Livets almindelige Gang. Det har Du ikke gjort, thi forestille Dig kunde Du vel dog, hvilken ubehagelig Virkning det vilde gjøre paa Din gamle Fader og Din unge Kone, at det skjønne Baand, som knytter Mennesket til Mennesket: et fælleds Sprog, her manglede saa gandske. Du overseae Alt for hendes Yndigheder, og det er ikke første gang, min Søn, at selv den fortræffeligste Kones Yndigheder har været baade hende og det Huus, hvori hun paa en naturstridig Maade kom, høist ufordeelagtige." — „Naturstridende! udbrød jeg: skulde dette Ord være her anvendeligt?" — Min Fader trak paa Skuldrene, og jeg vedblev temmeligen heftig: „Fordi min, sikkert i enhver Henseende elskværdige Kone, ikke strax kunde tale med Dem, derfore kan dog vel ikke min Forening med hende kaldes naturstridende?" — „Og dog! sagde min Fader: Dette Ord er undsluppet mig, og Din Modsigelse tvinger mig til at gaae dybere ind i Sagen. Ogsaa jeg har i min Ungdom lært at

kjende Italien, dets Vaner og Vedtægter. Jeg misbilliger de færreste, da de næsten alle staae i nøie Sammenhæng med dets Klima og Forfatning. Men, min Søn, hvor slet passer ikke et, i vor barskere Himmelegn beregnet Liv, til deres, som er født i hiin langt blidere. Jeg forudseer den Indvending, der svæver Dig paa Læberne: Hun har frivillig besluttet sig dertil! I Kjærlighedsrusen er det vel Qvinden tilladt, at troe paa dens Evighed, men Manden bør tænke videre, som og Manden ved enhver oprigtig Kjærlighed har den Forpligtelse, at gjøre sin Elskede bekjendt med hans og hendes Fremtid. Det har Du ikke gjort, min Søn. Give Gud, det skjønne Træ, Du har unddraget sin milde Himmelegn, ei her i vort koldere maa gaae tilgrunde! Det er nu sagt, hvad der i lang Tid har lagt mig paa Hjerte, og nu ikke et Ord mere om denne Sag. Lader os stiltiende bære det, som nu ikke mere kan forandres."

En hjertelig Omfavnelse var hele min Undskyldning. Ogsaa erkjendte jeg det Rigtige i min Faders Ord, hvilket desværre snart indtraf. Olivie kunde ikke ret finde sig i det nye Liv. Jeg bemærkede det, hvormeget hun end søgte at skjule det for mig. Uheldigviis indtraf der nu en ægte nordisk Vinter, der meget smfindtlig virkede paa Olivies svage Legeme. Og endnu et andet, besynderligere Onde, fjernede hende gandske fra min Faders Omgang. Da han fra sin Ungdom af havde været Militair, var Tobaksrøgning saaledes blevet ham til Vane, at han næsten ikke havde Piben af sin Mund den hele Dag. Om Sommeren, naar den frie Luft borttog endeel

af Dampen, befandt Olivie sig sjelden ilde ved den, men i de tættillukte Vinterværelser var Tobaksrøgen hende saa modbydelig, at hun neppe kunde udholde den en halv Time, uden at faae heftig Krampe. — Det gjorde atter en slem Streg i Regningen for min Fader. Han havde længe ventet paa Vinteraftenerne, thi da skulle jeg fortælle ham mine Reise-Eventyr. Men uden at have sin Pibe i Munden kunde han umulig høre paa mig. Eller skulde jeg sætte mig hos ham ved den hyggelige Kakkelovn og overlade min Kone til en, hende uvant Vinteraftens Eensomhed? Det forlangte min Fader heller ikke, saameget mindre som Olivie blandt vore Naboer ikke havde fundet en eneste Omgangsveninde. Vant til sit Fædrelands frie Levemaade, vare hende de mange stive Former hos disse Damer ubehagelige, og nogle faa, som hun vel gjerne havde gjort Bekjendtskab med, forstode ei det Sprog, hun talte. Dette vilde muligen vel blive bedre, naar Olivie blev meer fortrolig med det tydske Sprog. Men ved al hendes Flid var dog dette saa besværligt for hende, at hun ofte mistvivlede om, nogensinde at kunde bringe dette til Fuldkommenhed. — Alt dette gjorde mig saa mismodig, at det næsten grændsede til Tungsind. Olivie faldt derved tilbage paa den gamle Tanke, som vedblev at qvæle hende: min Adfærd for Alteret vor Brylluppsaften. Mit omtalte Skrig ved Vielsen gjentonede frygteligt i vort hele Ægteskab. Ofte fandt jeg hende liggende for sin Moders Billed, for, som det forekom mig, at afbede hende det Skridt, hun havde gjort. Med alt dette elskede Olivie mig dog saa

inderligt, at jeg blot ønskede Vinteren var tilende, for da ved Reiser og afvexlende Gjenstande, at kunne fremdrage behageligere Billeder i hendes syge Indbildningskraft.

En for tidlig Nedkomst afkræftede min Kone end mere. Den Omstændighed, at dette netop indtraf Aarsdagen efter, at hendes Brudgom faldt ved min Haand, gav Sagen en endnu rædsommere Vægt. Og ydermere fandt vi stor Liighed med den Myrdede hos den dødfødte Søn. Formodentlig blot Indbildning; men hvor ofte er ikke en skuffende Indbildning bleven farligere end selve Virkeligheden!

En Nat, jeg sad og læste i en Bog, forekom det mig paa eengang, som Olivie, der alt for nogle Timer siden var gaaet tilsengs, igjen sad ved min Side, men saa dybsindig og stirrende, at hun forskrækkede mig. Jeg seer hen til det Punkt, hvortil hun stirrer; det synes mig, som Gulvet ryster og forsvinder, og Pignolas Liig fremstiger op fra Dybet, og lægger sig for vore Fødder. For at unddrage Olivie dette frygtelige Syn, vil jeg rive hende bort, men før min Arm kan naae hende, bliver den pludseligen lammet af de skrækkelige Øine, hvormed den Døde betragter mig. Derpaa reiser han sig, ligesom i min Drøm for Vielsen, og trækker hende, trods al Modstand, ned i Dybet.

Mit Navn, der i det samme ængsteligt udstødes i Olivies Sovekammer, forjog nu pludseligt det hele

Skrækkebilled. Jeg iler til hendes Seng; hun griber krampagtig min Haand, og udraaber; „Lad mig dog idetmindste forbløde ved Dit Hjerte!" — „Forbløde?" siger jeg, grusomt skuffet i mit Haab, at holde Gjendrivelsen af min Droms Blændværk i mine Arme. — „Ja, min Elskede!" siger hun sagte, og fortæller mig nu, at Pignola nys var traadt til hendes Seng, og havde gjennemboret hendes Hjerte.

„Kun en Drøm, min Bedste!" sagde jeg bævende, thi denne underlige Overeensstemmelse mellem hendes og mit Syn, bragte mig næsten gandske ud af Fatning. — „Dog siger mig den heftige Smerte i mit Bryst, gjentog hun: at det ikke var en tom Drøm." — Virkelig slog hendes Puls i største Uorden, saa jeg maatte kalde hendes Læge. Hans Trøst, at en slem Drøm ofte bevægede Blodet aldeles uregelmæssigt, og at hans Konst snart vilde hæve dette, var uden Grund; thi trods den tagne Medicin, blev Olivies Uro stedse heftigere, og hendes Aandedræt svagere; ogsaa vilde Drømmebilledet, der var Aarsag til alt dette, ikke forsvinde af hendes Tanker.

Blandt flere Omstændigheder, hun erindrede sig, forekom den mig besynderlig, at Grebet af den Dolk, hvormed hun troede sig myrdet, var, efter hendes Udsigende, grønt, og forsynet med en skinnende Inskription. Da jeg temmelig er vis paa, aldrig at have talt et Ord til hende om benævnte Dolk, saa gyste jeg uvilkaarligt ved denne, som det syntes, mere end tilfældige Sammentræffen. Vor fælleds Smerte knugede mit Hjerte, saa jeg hensank i en stærk Bedøvelse ved hendes Leie.

Et krampagtigt Tryk af hendes Haand, bragte mig igjen til mine Sandser. Ak, det var en skrækkelig Opvaagnen! Mit første Blik faldt paa min Kones Liig.

Dette Tilfælde rystede min Fader ligesaa stærkt som mig. Han troede, at hans Adfærd mod hende havde været en Medaarsag til hendes Død. „O, at Mennesket dog, sagde han: selv i de vigtigste Momenter, ikke er Herre over dets indre Følelser? Hvem veed, om denne Fortræffelige ikke endnu var iblandt os, dersom jeg ikke strax ved min usalige Heftighed havde forgiftet hendes Ankomsts Øieblik, eller senere hen ikke havde fjernet mig saameget fra hendes Omgang." — Ja, han gik endog saavidt i sine Bebreidelser, at jeg, den Sønderknuste, selv maatte søge at berolige ham. Endog den Omstændighed, at en Polyp i Hjertet fandtes at have været Aarsag til hendes Død, formaaede Intet over ham. „Veed Du da, spurgte han bittert: naar og hvorfra denne er kommen?" — Han overlevede Olivie neppe en Maaned. Endnu i hans sidste Øieblik maatte jeg love ham, at gifte mig igjen, og vælge min Brud blandt Tydsklands Skjønne. Han syntes at ville forklare sig nøiere, men Døden bandt hans Tunge.

Neppe var min Fader bisat i Kapellet ved Siden af Olivie, før den heftigste Uro drev mig ud af min sidste ulykkelige Virkekreds, og et Ophold i Residentsen var min første Tanke.

For at være ubekjendt, reiste jeg under et opdigtet Navn, sendte, ved min Ankomst til Grændsen, alle mine Folk tilbage, og undveeg Menneskene saameget muligt. Men Intet var istand til at udslette Erindringen hos mig om den forbigangne Tid, der lig en ond Genius stedse fulgte mig i Hælene.

Nu indtraf den Begivenhed, der gjorde mig til Gjenstand for den almindelige Nysgjerrighed. En Fremmed, ung og smuk af Udseende, — De kjender ham formodentlig, — der havde opdaget mit sande Navn, rev engang heftig min Dør op, og sagde paa Italiensk: „De har forglemt en Dolk i Rom; her bringer jeg Dem den!" Og virkelig fremdrog han den bekjendte Dolk med det grønne Skaft. — „Ha, Usling! raabte han, da han bemærkede en uvilkaarlig Gysen hos mig: Min Mistanke grundede sig dog!" — Da jeg indsaae, i hvilken farlig Labyrinth en Tilstaaelse kunde føre mig nu, da Olivie, som eneste Medvider, ikke mere var til, saa anstillede jeg mig gandske fremmed. Derpaa sagde den hidsige unge Mand: „Godt, jeg vil ikke overdrage den herværende Ret min Sag, thi dens tusinde Smuthuller vilde kun forhale den; men jeg erklærer Dem herved for en Skurk! De vil vide, hvad Ærens Love fordrer af Dem efter en saadan Erklæring."

Efter slig Tiltale kunde jeg umuligt undgaae en Tvekamp, da min Modstander aldeles ikke vilde høre min Forklaring over Pignolas Død. Mig var den meget velkommen, da jeg intet ønskede hellere end Døden.

„Med Kugler?", spurgte min Tjener, der skulde lade Pistolerne. Dette dumme Spørgsmaal bragte mig først paa den Tanke, ikke at sætte den unge Mands Liv i Fare. Mit blinde Skud havde naturligviis ingen Virkning. Hvorledes jeg blev saaret, veed De. Min flinke Tjener var hemmeligen reden efter os; opbragt over sin Herres Ulykke, bestormer han, imedens min Besvimelse, den unge Mand, der vil redde sig ved Flugten. Tjenerens Udsagn, at mine Pistoler ikke vare skarpladte, ryster ham. Han undersøger min anden Pistol, og finder ogsaa denne uden Kugle. Jeg begynder at rore mig. Han, der for et Øieblik siden var min uforsonligste Fjende, kaster sig fortvivlet ned. Jeg rækker ham Haanden, og beder ham, tilsomt at fly, hvilket han standhaftigt vægrer sig ved. Han er en ung Pignola. Efter Forbindningen underretter jeg ham om de nærmere Omstændigheder ved hans Onkels Død, og disse bringe ham næsten til Fortvivlelse. Hans Forsæt, at blive hos mig til det afgjørende Øieblik, er ugjenkaldeligt. Resten veed De.

Gjerne havde jeg ledsaget denne nye sande Ven til Rusland, hvorhen Forretninger kaldte ham. Men den Tanke, at jeg derved fjernede mig fra min Skjebne, holdt mig tilbage. Rimeligviis hidrørte denne Følelse fra min afdøde Faders Ønske, stedse at have vore Godser under Opsigt. Ogsaa troede jeg at burde modsætte mig den Modbydelighed, der drev mig fra mit Hjem, og har nu besluttet, om nogle Dage at besøge mine elskede Henfarnes Hvilested."

Denne Fortælling var af den ældre Deel af Selskabet hørt med Interesse. Af de Yngre tog Sophie, der i Begyndelsen neppe kunde skjule sin Uvillie, tilsyneladende stor Andeel deri. Endskjøndt Fortælleren ikke nævnte Julies Familienavn, syntes Sophie dog at kjende hende, og at være underrettet om hendes Forhold til Guido; og da Denne endte sin Fortælling, lod det, som hun havde Noget at sige ham, men Datteren af Huset, der var utilfreds med den Moral, hendes Fader drog af Fortællingen, tog hende med sig paa sit Værelse.

Meo paafaldende Uro traen Guido næste Morgen ind i sine Venners Værelse, hvor han fandt en meget modsigende Stemning. Blanka og Sophie hørtes lydeligt at græde i et Sideværelse, Moderen havde vaade Øine, og Faderen syntes at feire en stor Triumph. Aarsagen oplystes snart. Nylig var den Efterretning indloben, at Blanka's Elsker havde fundet sin Død paa Valpladsen. Moderens Taarer flode paany ved Fortællingen herom.

„Naadige Frue, sagde Guido: fat Dem! Tænk paa min Historie og dens Sammenhæng. Tænk Dem Deres Families Lykke uadskillelig forbunden med den Kugle, der dræbte Officeren. Denne Kugle maatte til, for atter at tilveiebringe Rolighed iblandt den."

Faderen greb taknemmelig hans Haand, og Guido vedblev: „Lad os imidlertid forlade den blodige Virkelighed. En Drøm af bedre Art maa fortrænge den for de næste Øieblikke; en Drøm, der har foraarsaget mig de fælsomste Følelser, og som har ført mig saa tidligt til Deres Huus. De vare igaar

opmærksomme Tilhørere ved min Fortælling, og da min Drøm staaer i nøie Forbindelse med denne, maa jeg meddele den. Vel er den meget forklarlig, men derhos ogsaa meget besynderlig. At Julie er Heltinden deri, maa man tilskrive den igaar opvakte Erindring; og at jeg gjenfandt hende i dette Huus, hvor jeg nu tilbringer min meste Tid, det lader sig forklare ved Drømmes Natur, hvor saa ofte Tid og Sted forvirres. Men til Sagen! Jeg drømte at være i dette Værelse, og siddende hos Dem ved Bordet; vi og Frøken Blanka vare allene. Paa eengang seer jeg min afdøde Kone ved min Faders Arm ligefor os. Han kjærtegnede hende, som om han vilde gjøre det i Livet Forsømte godt igjen. Mig betragtede de Begge med de kjærligste Øiekast, og pegede til Døren. Denne aabnes, og Julie træder ind ved Sophies Arm. Min Glæde oversteeg al Beskrivelse. Jeg seer igjen hen til Stedet, hvor de Elskede stode, men disse ere forsvundne; Alle have forladt Værelset, undtagen Julie, med hvem jeg bytter Ringe. Nu vaagner jeg, og det er lys Morgen."

Denne Drøm gav Stof til en Underholdning om Drømme, der vedvarede til Middag. Guido blev til Taffels, ved hvilket den sædvanlige Bordselskaberinde Sophie manglede, skjøndt hun ikke havde meldt dette.

Da Huusmoderen anviste Guido netop samme Plads, som han i Drømmen havde, saae han fra Tid til anden uvilkaarligt hen til det Sted, hvor de Afdøde stode, den ene Gang pludseligt, og som ved

en indvortes Stemme opfordret dertil: da sløi Døren op, og ind treen — Julie ved Sophies Arm. Den grevelige Families uformodentlige Ankomst havde Sophie hidtil fortiet.

Julies og Guidos Forbauselse forvandlede sig snart til den største Glæde, hvori de Øvrige toge hjertelig Andeel. Nu forklarede sig hans besynderlige Forkjærlighed for Sophie, hvortil han ikke selv kunde opgive Aarsagen. Hun havde næsten daglig været hos Julie, før Dennes Afreise til Italien, og havde ved denne Omgang, som ofte hændes, optaget mange af hendes Maneres, og disse var det, som fængslede Guido til hende.

Overhovedet kjendte Sophie hele Historien om Julies Kjærlighed af hendes Breve, men var først igaar, ved Fortællingen, falden paa, at den saakaldte Hr. von Eibengrün maatte være Gjenstanden for hendes dyrebare Julies Længsler.

Slutningen er nu let at gjette. Forelsbigen var dette glade Par alt forlovet ved Drømmen. Forældrenes og Præstens Velsignelse fulgte snart efter. Guido opfyldte det sin Fader givne Løfte, og naar Denne og Olivie ikke virkelig lode sig tilsyne, forekom det dog ofte den unge Mand ved sin lykkelige Kones Side, som om helligere Følelser af en høiere Verden forkyndte de Hedenfarnes salige Nærværelse.

(Fr. Laun.)

Frithiof og skjön Ingeborg.

(Et norsk Sagn.)

Paa en grön Höi ved den speilklare Havbugt, kneisede i Hedenold Guden Baldurs Tempel, opfört af rödlige Marmorstiser, straalende som Aftenstjernen, naar den træder frem af mörke Skyer. Nögne fremragende Fjeldtoppe omgave dette Fredens Sæde i nogen Afstand; kun den nærmeste Omgivelse var munter og venlig. Grönne Höie og smilende Blomsterenge krandsede Strandbredden. I de snevre Klippedale laae hist og her enkelte menneskelige Boliger, beskjermede af Helligdommen og af Borgen Framnæs, hvor den ædle Ridder Frithiof nu begræd sin Faders, Thorsteins, Död. Forfængelige Taarer! Kjendte da Ynglingen ikke Baldurtemplets höie Betydning. Döden er ikkun en Skygge af det rastløs fremstræbende Liv. Staaer Solen over Isen og ombölger dens varmende Straaler den forklarede Skikkelse, saa er Skyggen forsvunden, og Alt er Lys og Salighed. Ikke evigt fængslede det skumle Niffelheim den fromme Baldur, thi hans güddommelige Fader havde jo givet ham den gyldne Ring, uden Begyndelse og Ende, med i Graven. Han betragtede Ringen paa sin Haand, gjenkjendte ved dens Glands sin elskede Nanna, og Kummerens Graad forvandlede sig til Glædestaarer, som den tykke Morgentaage til spillende Dugperler.

Mere ved Blodets Baand, end ved Sjels-Liighed, var Frithiof beslægtet med Helge og Halfdan, de tvende Konger i Sogn, thi Frithiof torstede efter Manddomsværk og Eftermæle, medens de kongelige Brødre svælgede i afvexlende Nydelser. Frithiof havde dannet sig til Søhelt og alt bestaaet mangt et Eventyr paa det urolige Element. Hans Fættere derimod elskede Gilder, Gjæstebud og Offerfester, ham var hele Folket, disse kun Baldurpræsterne hengivne. Desuagtet herskede paa begge Sider den fuldkomneste Samdrægtighed, thi Frithiof attraaede ingen anden Udmærkelse, end den, hans Landsmænds frivillige Bifald ydede ham; desuagtet elskede han allerede i mange Aar den skjønne Ingeborg, Kongernes Søster.

Ofte sad hun i det eensomme Jomfrubuur med ængstiligbankende Hjerte, naar Frithiof, høi og herlig som Havguden Ægir, styrede forbi Kongsgaarden, og med mandig Røst og udstrakt Arm regjerede sine Staldbrødre, eller vel endog selv ved Modvind greb de tretten Alen lange Aarer, og med Kæmpekraft tvang Skibet til Lydighed, trods Vind og Bølger. Paa Strandbredden stod da Hoffolket med glad Studsen og priste den vakkre Sømand saa høit, at deres Lovtaler naaede Kongesønnens Øren, og lindrede Angsten for den Elskede. Deres Hjerter vare altfuldkommen enige, thi ved de mange Gilder, som den gamle Thorstein havde holdt paa Framnæs, Kongerne til Ære, havde de ofte funden Leilighed at nærme sig hverandre, og gjensidigen tilstaae hverandre deres Kjærlighed. Her var mangt et betydningsfuldt

Blik, mangt et kjærligt fortroligt Ord vexlet mellem Frithiof og den huldе Ingeborg.

Efter at den Første havde tilbragt Vinteren paa den eensomme Fædreneborg, begav han sig nu, da Naturens Foraarsliv gjød Trøstens Balsom i Menneskenes Hjerter, til den indviede Plads ved Sokysten, hvor de gamle Kongers Gravhøie hævede sig. Her sad Helge og Halfdan paa deres Sæder, for at høre Undersaatternes Klager og Bønner, og skifte Ret iblandt Folket. Saasnart Frithiof lod sig tilsyne, veeg Mængden ærbødig tilside, og han frembtreen med ædel Anstand for Kongerne, der aabenbare fortrød paa Mængdens Opmærksomhed. „Hvad er Dit Forlangende, Frithiof?" spurgte Helge i en kold Herskertone. — „Jeg kommer, svarte Denne: for af Eders broderlige Haand at modtage Ingeborg, at jeg kan føre hende hjem som min Hustru, og besegle vor mangeaarige trofaste Elskov. Giv mig hende, jeg besværger Eder ved vore vennesæle Fædres Skygger." — Men Brødrene svarte ham med Haanlatter: „Søg Dig en Hustru blandt Dine Lige, Kongedøttre vorde kun Konger til Deel!" Folket knurrede. Frithiofs Kind glødede, hans Øie funklede og uvilkaarligt greb han til Sværdhjaltet; men han fattede sig snart og sagde: „Ingeborg er og bliver min, kun hun og Ingen uden hun i hele Riget kan bortskjenke hendes Haand og Hjerte!" Og hermed vendte han sig bort fra Kongerne, under Folkets høie Bifaldsraab.

Nogen Tid derefter sendte Kong Ring i Alfheim Gesandter til Kongerne i Sogn, for at kræve Skat og Underkastelse, med Trudsel om Krig i Vægrings-

tilfælde. Helge og Halfdan forbausedes ei lidet. „Hvorledes, sagde hiin til Gesandterne: er Kong Ring bleven affindig paa sine gamle Dage: lad ham først bevise sin Fordrings Gyldighed, saa vil vi fyldestgjøre den!" — „Aldrig, svarede Gesandten: var det Kongeskik at kives om Retten, men vel, at tilfægte sig den i ærlig Kamp, og affindig er kun den, som drømmer sig at være en Konge, uden at kunne bestaae en Kamp med kongeligt Mod!"

Kongerne opbød alle vaabendygtige Mænd til at forsvare deres Throne og Rettigheder, men de vægrede sig ved at gaae i Kampen, saafremt den tappre Frithiof, som hidtil havde siddet rolig paa sin Borg, ikke blev deres Hærfører. Den vise Hilding blev strax sendt til ham, mere for at kundgjøre ham Kongebudet, end for at bilægge den herskende Spænding. — Han traadte ind i Frithiofs Haller, og traf ham med sin Vaabenbroder Bjørn ved Skakspillet. „Kongerne i Sogn, meldte han: byder Dig, som tro Vasal, at føre Hæren mod Alfheimerne." — „Byder, byder! gjentog Frithiof; have Kongerne intet videre at tilføie? Dog, jeg vil gjøre, hvad dette Skakspil raader mig." Derpaa vendte han sig til Bjørn og overtaae Brikkerne. „Disse her, sagde han: tør jeg ikke røre, men den Røde maae jeg frelse, den har jo Spillerum nok." Hilding meente: rodt er Prindsessens Klædemon og hende fordrer han som en Betingelse for Deelagtighed i Kampen. Derpaa gjentog han sit Ærende, men Frithiof betragtede Spillet, og sagde til Bjørn: „Flyt Din Konge, hvorhen Du

vil, han staaer mig ikke i Veien." Med denne Be-
sked maatte Hilding noies.

For Kongerne rykkede i Marken, blev Ingeborg betroet Baldurs Varetægt, og anviist et Værelse in-den Helligdommens Enemærker. En Flok af ud-valgte Terner omgav Prindsessen. Sikker for alle Efterstræbelser skulde hun her, hvor kun Mænd og Ynglinger indlodes ved Offerfesterne, oppebie frede-ligere Tider. Vel havde hun ogsaa her kunne ført et sorgfrit Liv, men Længselen efter hendes Elskede be-spændte hendes Hjærte og formørkede hendes lyse Blik. Siden Frithiofs Samtale med hendes Brø-dre, havde hun ingen Efterretning faaet fra ham; hun tænkte sig ham som en Flygtning, at omtumles paa fjerne Have. Men han var ei langt derfra. Saasnart han havde faaet sikker Efterretning om Kon-gernes Afreise, heisede han Seil. I den friske Mor-genkuling foer Skibet som en Piil over Havbugten, og Frithiof steeg iland ved Foden af Baldurtemplet paa den blomsterkrandsede Strandbred. Med ban-kende Bryst iilte han gjennem de store Haller og aab-nede rask og sagte den Elskedes Kammer.

Svøbt i et Purpurklædemon, som et gyldent Belte sammenknyttede tæt under den kydske Lilie-barm, sad den ranke Mø med bortvendt Aasyn, for-dybet i sit Haandarbeide, uden at bemærke ham. „Ingeborg!" sagde Frithiof med dæmpet Røst og ud-strakte Arme. Hun vaagnede som af en Drøm, ka-stede et frygtsomt Blik til ham, og Skræk farvede hendes yndige Træk. „Forfærdes ikke, min huldе Fæstemø, udbrød Frithiof og sank til hendes Fødder:

jeg kommer for hos Dig at hente Mod og Lyst til at hjelpe Dine grumme Brødre. Byd, og jeg drager ud til deres Frelse!" — „Aldrig har jeg tvivlet om Din Hoimodighed eller Din Kjærlighed, gjentog Pigen med et dybt Aandedrag: men Stedet og Guden ængste mig!" — „Ethvert Sted, sagde Frithiof, idet han reiste sig: er en Helligdom for Kjærlighed, og den Gud, som throner her, kjender og belønner trofast Elskov." Med disse Ord omfavnede han den svagt modstræbende Mø, trykte tusinde brændende Kys paa hendes skjælvende Læber, og satte en gylden Ring, til Tegn paa deres evige Pagt, paa hendes Finger. „Nu, sagde han: har jeg Lyst og Mod og Salighed i Hjertet, og nu afsted til Manddomsfærd!" Der vexledes endnu nogle Kjærtegn, og Ingeborg sad igjen allene i sit Jomfrubuur.

Frithiof forsamlede nu sine tro Mænd, for at begive sig til Jedderen, hvor Kong Ring havde leiret sig med sine Krigere. Da han drog fra Hjemmet, vajede et hvidt Klæde fra den Elskedes Vindue, til Afskedshilsen. — Frithiof var ei kommen langt, før han mødte de tvende Konger med et lidet Følge paa rappe Gangere. Han reed ufortsvet hen til dem og viste paa sin Helteskare. Kongerne nikkede venligen; men Helge sagde: „Dit pligtmæssige Forhold, Frithiof, fortjener Roes, men Omstændighederne have nu forandret sig saaledes, at vi trænge mere til Din Tjeneste tilvands end tillands; drag ud mod Angantyr, og bring os den Tribut, som han i mange Aar har nægtet os." Kongerne joge afsted og Frithiof lod sit Mandskab fare. Jilsomt begav han sig til Framnæs,

fyldte sit Skib med Brød og med Fade af balsamisk Mjød, og gik ombord med sin trofaste Bjørn og atten søvante Svende. — Længe dvælede hans Blik paa den fremragende Tempelbygning, thi den indsluttede hans bedste Skat, og paa Tinden vajede jo Elskovsfanen.

Men neppe var Gudeborgen af Sigte, før Havets grimme Fruer opvakte saa rædsom en Storm, at det knagede i Elides brede Egebryst. Efterat de flere Døgn vare tumlede omkring som en Bold fra Bølge til Bølge, lykkedes det endelig de vakkre Sømænd, at naae Solunder-Øerne. Med Et opklartes Himlen og Stormen tav. En gunstig Nordøst fyldte Seilene og hveen i Tougene. De nys Landede ginge atter hurtig ombord, i det Haab, endnu inden Aften at naae deres Reises Maal, thi de anede ikke Kongernes Ænker, i hvis Sold de uheldbringende Øvinder stode. Neppe havde de tabt Øerne af Sigte, før den frygteligste Orkan reiste sig, og ledsagedes af et saadant Bælmørke, at man agter i Skibet ei kunde see hvad som tildrog sig forude. Frithiof stod kold og rolig ved Roret, stirrende ud i den oprørte Natur og sang en Vise til sin Fæstemøes Priis, medens hans Staldbrødre havde nok at bestille med at holde Skibet lens.

Trods disse Gjenvordigheder naaede de, efter ti Dages Forløb, Orkaderne. Grev Angantyr modtog de Fremmede paa Strandbredden, medens disse endnu fyslede med Skibet. „Ere I Handelsmænd, eller har Ulykken dreven Eder til mine Kyster?" spurgte han Den, han ansaae for Høvdingen. — „Gesandter

fra Kongerne i Sogn ere vi, svarte Denne: som skulle betyde Dig, ufortøvet at yde den skyldige Tribut." — „En Tvekamp, vedblev Greven: med den Djerveste af Eder, skal afgjøre, om de saakaldte Kongers Fordring er retmæssig; men kommer først til min Borg og vedergjæger Eder efter den besværlige Seillads, saa at Kampen kan være lige." — „Forfriskning, faldt Frithiof ham i Talen: kommer sig først efter fuldbragt Arbeide!" Herpaa drog han Sværdet og stillede sig ligeoverfor Greven. „Dit Navn, Landsmand?" raabte Denne. — „Frithiof!" var Svaret. — „Frithiof? gjentog Greven forundret: med Frithiof, den Navnkundige, som har befriet Havet for Sørøvere, strider jeg ikke; Tribut betaler jeg ei heller; men Dig er jeg mere skyldig, end denne Sum beløber sig." Ved disse Ord greb Angantyr Sobeltens Haand og førte ham med hans Staldbrødre under venlige Samtaler, til Borgen, som laae paa en øde Klippe, midt i den skummende Havbrænding.

Her tilbragte Frithiof med Sine, paa gammelnordisk Viis, Vinteren med festlige Gilder og muntre Lege. Angantyrs Gjæstfrihed kjendte ingen Grændser, men den var ikke gandske hensigtsløs, thi han ponsede paa at fængsle Ynglingen til sig og de Øer, som tilhørte ham, ved en Forbindelse med sin eneste ugifte Datter, Tyra. — Tyra var en skjøn, rank Mø, med ædel Anstand. Hendes Ærbarhed tillod hende ikke at nærme sig Frithiof. Fra hans Side skete ei heller mindste Skridt, som kunde berettige Faderen til noget Haab. Denne lod derfor, som en

forstandig Mand, sit Forsæt fare, men istedenfor at blive koldere mod sine Gjæster, fordoblede han meget mere sin Opmærksomhed for dem.

Saasnart Foraarsvindene blæste, forlod Frithiof Gjæstevennens Klippeborg, og styrede til Norge. Haab og Kjærlighed vare hans venlige Ledsagerinder, men de antoge en mørk Skikkelse ved Synet af de kjendte Kyster. Han vilde stige iland paa Framnæs, før han fremstilte sig for Kongerne. Men hans Fædreneborg var forsvunden af Jorden og kun Grus og Aske, en Bold for Vinden, viste Stedet, hvor den havde staaet. Han meente det var skeet ved en ulykkelig Hændelse, som for Exempel Lynild, men Naboerne fortalte: at der strax efter hans Afreise havde udbredt sig det Rygte, at han havde fundet sin Død i Bølgerne, hvorpaa Prindsesse Ingeborg ufortøvet havde givet Alfsheims Drot sin Haand, der alt ved Fredsafslutningen var ham lovet og tilsagt, og Halfdan havde sloifet det gamle forfaldne Slot, for her at bygge sig en ny Kongeborg, lig Broderens i Syrstrand. „Skjændige Forræderie, nedrige Bedrag!" raabte Frithiof, glødende af Harme og med blødende Hjerte. Med et Spring stod han igjen paa Snekken, der hurtig, som en Ulykkesfugl, jog afsted mod Baldurtemplet, hvor han erfoer, at Kongerne med alle Hoffolkene og Præsterne feirede Foraarsofferfesten i de stille Aftentimer. Uden at agte paa sine Staldbrødre, sprang han iland, og med Sværdet i den ene Haand og Pungen med Angantyrs resterende Tribut i den anden, styrtede han ind i Gudersalen, som ellers kun Indviede og Uvæbnede torde betræde.

Et lynende Sværd, et Hevnens Redskab i Frithiofs Haand, her i den evige Freds Bolig, blegnede hver Kind og mørknede hvert Øie i denne høitidelige Forsamling. Men selve Ynglingen studsede ei mindre, thi hans første Blik faldt paa den gyldne Ring, som han hiin lykkelige Morgen havde sat paa sin Elskedes Finger, og denne Ring funklede nu paa Helges Gemalindes, paa Dronningens Haand. Hans Sværd foer klirrende tilbage i Balgen. Kold og frygtelig fremtreen han for Kongerne, som vare sjunkne tilbage paa deres Throner, og sagde, idet han kastede den vægtige Pung for deres Fødder: „Nu har jeg rygtet mit Ærinde og opfyldt min Pligt; gjør mig nu Regnskab for, hvorlunde I imidlertid have behandlet mig!" Kongerne forstummede. En dyb Taushed herskede i Salen. Helge vilde tale, men mægtede det ikke. Endelig reiste Dronningen sig, som sad ved hans høire Side, traf Ringen af sin Finger og overrakte Ynglingen den, tilføiende med Stammen: „Dette er Prindsessens Afskedshilsen." — „Løgn, Bedragerie! raabte Frithiof, og kastede Ringen hen i Salen: Ingeborg er min og bliver min; Eders Taushed og Stammen beviser Eders Rænker og hendes Troskab!" Hurtigt drog han atter Sværget. Da sprang Alle op af deres Sæder. Mænd og Qvinder styrtede iblandt hverandre. Baldurs Billedstøtte rystede, de andre Guders vaklede, og nogle styrtede ned paa de Altere, der stode bekrandsede og luende til deres Ære. Røg og Ild udbredte sig trindtomkring. Stor var Skrækken, truende Faren. Denne Forvirring var tilstrækkelig for at afkøle

Frithiofs opblussende Harme. Ligegyldig, med et foragteligt Smiil stod han og betragtede Larmen trindt omkring sig. Da trængte hans trofaste Bjørn ind, og førte ham ombord. Frithiof fulgte ham godvillig. Man gav ham tvende Aarer i Hænderne. Da syntes hans hele Kæmpestyrke at vaagne paany. Piilsnar foer Skibet affted, indtil Aarerne knækkedes. Ingen forfulgte de Bortdragende, thi Bjørn havde hemmeligen ladet samtlige Fartøier og Baade, som laae ved Stranden, gjennembore. — Helge var den Første nede ved Søen. Her fandt han i den synkefærdige Kongebaad sit Kogger og sin Bue. Han greb en Piil, spændte Buen, sigtede; men Strengen sprang i samme Øieblik han vilde trykke løs, og Frithiofs Staldbrødre bragte ham uskadt ud paa Dybet.

Istedetfor nu at fordybe sig i Tanker, eller tabe sig i Planer og Beslutninger, erkjendte han ved Synet af den speilklare Havflade og de tusinde tindrende Stjerner, som straalede tilbage fra den, sin høie Bestemmelse og sit Livs egentlige Værd. Medens Frithiof hjemme blev bandlyst som Tempelskjænder, og hans Eiendomme tilkjendte Kongerne, krydsede han paa sin Elide mod de slaviske og afrikanske Sørøvere, som dengang forurolligede Kysterne. Kjøbmandskibet, der med sin rige Ladning listede sig ængsteligen langsmed Landet, tog han i sin Varetægt; men saa ofte Vikingen dukkede frem i Horizonten, var han rede til Kamp. Djervt angreb han ham, med Sværd i Næve entrede han, og snart var Besætningen, levende eller død, styrtet i Havet. Fandt han Slaver, saa frelste han dem af deres Lænker og bragte dem

tilbage til de trøstesløse Forældre og Ægtefælle; fandt han Guld og Kostbarheder, saa erklærede han det for Kampens Løn og uddeelte det ligelig blandt sine Kæmper. Den Første selv i Striden var han den Sidste, naar det kom til Byttet. Kappelysten med den ædle Høvding, gjorde hans Flok uovervindelig, og høilovet var hans Navn i hele Norden.

Efter fire Aars Forløb var der intet mere for Frithiof at gjøre i disse Farvande. Da Efteraarsstormene begyndte at hvine, og det var paa Tide, at søge en sikker Vinterhavn, da vaagnede Længselen efter hans Ungdoms Elskede med gammel Kjærligheds hele Styrke. Hans Beslutning var hurtigen fattet. Under sin Bjørns Varetægt efterlod han sit Skib ved den Øegruppe, som danner Indløbet til det nuværende Tønsberg, og begav sig allene paa Veien til Oplandet. En stivhaaret Skindpelts skjulte hans ranke Vext, og en bredskygget Filtehat hans mandige Træk. Hertil kom endnu hans lange Haar og Skjæg, der skjulte Kinder, Hage og Mund, til Skræk for Børn og Piger. I Haanden bar han en vældig Stav. Overalt blev han anseet for en gammel, men dog kraftig Mand.

Han standsede ikke før han naaede Streituland, Kongen af Alfsheims Borg. Uden at lade sig melde, traadte han en Aftenstund i Salen, men blev dog staaende ved Døren, betragtende med alvorligt Blik det Selskab, som var leiret trindtom Bordet. Her sad den bedagede, ærværdige Konning Ring, og tømte de mjødfyldte Krystalbægere. Hans Udvortes robede en hundredaarig Olding. Man troede i ham at see en

nordisk Vinterdag, men ved hans Høire blomstrede den yndigste Vaar — der sad Ingeborg i den kostbare Dragt, høi og prægtig, men dog mild og huldsalig. Endnu havde Frithiof aldrig seet hende saa skjøn. Som den ømme Datter om Faderen, saa sysslede hun om Kongen, lagde ham Maden for og fyldte Pokalen. Desaarsag mærkede ikke hun, men Kongen først, den Fremmede, som ventede ved Døren. Strax sendte han sin Skosvend hen til ham, for at spørge om hans Navn? Svaret var: „Man kalder mig Thiof, Saltsyderen." — Hvor han kom fra? — „Fra Ulven i Skoven." — Fra hvilket Land? — „Fra Sorgens."

„Det er en Mand, sagde Kongen, og vendte sig til Ingeborg: som tænker mere end han taler, og maaskee handler mere end begge; slige Folk maa man opsøge, naar de ei frivilligen indfinde sig." Ved disse Ord gav han den Fremmede et Vink, at træde nærmere, skjøndt Ingeborg ved Tegn og Miner syntes at ville afholde ham derfra. Men Frithiof afkastede sin Pelts, og stod for dem i en himmelblaa Krigerdragt, med et bredt Slagsværd ved Lænden. Paa Kongens Indbydelse tog han sig Plads ved hans venstre Side. „Du har visselig ikke altid været Saltsyder, sagde Kongen: i Din Ungdom har Du vel kæmpet meer, end kogt?" — „Derfor, svarte Frithiof: har jeg ogsaa baaret forskjellige Navne. Naar jeg forvandlede Koner til Enker, heed jeg Herthiof; slyngede jeg Kastespyd, Gjerthiof; ordnede jeg Krigshæren, Gunthiof; hjemsøgte jeg Øer og Klippereder, Eithiof; nedsendte jeg Fjenderne i den dybe Afgrund, Hel-

thiof; vendte jeg seierrig tilbage fra Kamppladsen, Valthiof; sværmede jeg omkring paa Havet, kaldte man mig Frithiof." Denne Lyd frembragte en pludselig Forandring i Ingeborgs Aasyn. Hendes Øine tindrede, hendes Barm bævede. Den Fremmede mærkede det, og tilføiede heel ligegyldigt: „Nu hedder jeg Thiof og er en Thiof, det er: en Tjener."

Den gamle Konge fandt saamegen Behag i denne sælsomme Mand, at han ikke allene antog ham blandt sine Hoffolk, men endog gjorde ham til sin Fortrolige. Men dette var ingenlunde Tilfældet med Ingeborg. Ofte advarede hun den Gamle for den vilde, ubegribelige Mand, der ikke engang i Dragt og Opførsel vilde føie sig efter Hoffets finere Sæder; ofte raadte hun endog Kongen til at lade ham fare. Hun skyede ham, hvor hun kunde, det vil sige overalt, undtagen ved Taffelet, hvor han nu engang beholdt den ham anviste Plads ved Kongens venstre Side, thi han beholdt Kongens usvækkede Bevaagenhed og Gunst. Thiof holdt sig ligeledes i tilbørlig Afstand fra Dronningen, og hele Vinteren gik hen, uden at de vexlede et Ord tilsammen.

Engang reiste Kongen i Følge med Ingeborg og sin Yndling til et Bryllupsgilde. Veien gik over en Indsøe, hvis Jisflade det milde Veirligt allerede havde begyndt at løsne. Thiof varede Kongen for den øiensynlige Fare, men Oldingen agtede ikke hans Raad, og styrede Hestene ud paa den glatte Jis. Paa eengang brast den under

Byrden, og det stigende Vand truede med at opsluge det kongelige Par: men Thiof var strax rede, greb først den forfærdede Ingeborg om Livet, bar den skjønne Byrde til Strandbredden, ilede derpaa tilbage til Kongen, reddede ogsaa ham, og trak tilsidst med Kæmpekraft Vogn og Heste op af Vandet. „Denne gang, sagde Kongen smilende: har Du viist Dig som Frithiof, og dette Navn skal Du fremdeles beholde;" men Ingeborg rødmede og dulgte sine Følelser.

Da omsider Vandbækkene rislede og brusede ned ad Fjeldene, og Land og Skov grønnedes i Solvarmen, reed Kongen en Dag ud i den duftende Skov. Frithiof var hans eneste Ledsager. Efter lang Omslakken standsede de paa en afsides Græsplet, omgivet af Træer og Buske. „Her vil jeg hvile, sagde Kongen: sæt Du Dig hos mig, Frithiof, med blottet Sværd!" Neppe var denne Befaling givet, før Oldingen laae udstrakt i Græsset, og en dyb Søvn syntes at hvile paa de graae Øienlaage. Frithiof drog Sværdet, sad en Tidlang rolig, betragtede Sværdodden, og kastede pludselig Værget langt bort. Da sprang Kongen, hvis Slummer kun havde været forstilt, op, og kaldte under hjertelige Favntag, Frithiof sin Søn. „Du har forlangt Orlov, sagde han: men jeg tilstaaer Dig den aldrig. Jeg veed, hvo Du er, og har alt for flere Aar siden lagt Planer for Din Fremtid, saafremt jeg i Dig fandt den Person, som Folket anseer Dig for, den ligesaa Tappre som Trofaste."

Frithiof, som ei tilfulde forstod den gamle Konges Tale, maatte ved Hjemkomsten paa Slottet, ifølge hans indstændige Begjering, aflægge sit Mummeskjul, samt ordne Skjæg og Haar, som Hofbrug var. Derpaa førte han den statelige unge Mand i Fruerstuen til skjøn Ingeborg. Nu gjenkjendte hun den Elskede, og hendes hele Væsen var Fryd og Kjærlighed. Frithiof studsede og betragtede snart Kongen, snart Ingeborg. „Fra min Side er der ei den mindste Hindring for Eders Kjærlighed. Du, og med Dig hele Folket, anseer Ingeborg for Dronning; hun er det ogsaa, og vil snart vorde det ved Din Side. Min Gemalinde var hun aldrig, men hun var min Myndling og vorder snart min Datter, som Du min Søn. For at frelse hende for Dig, bekrigede jeg for fem Aar siden Kongeriget Sogn. Stedse har jeg havt sikkre Efterretninger om Dig, og ikke forduldt hende noget deraf, uden at det var hendes Elsker, som har opholdt sig her i Vinter. Alle mine Sønner ere døde Heltedøden. Jeg skylder mit Land en Thronfølger, og dertil kaarer jeg den Ædleste blandt Nordmændene, Dig Frithiof. Tvendegange betroede jeg mit Liv i Dine Hænder, Du havde kunnet sønderrive den tynde Livstraad, og deraf vævet Din egen Lykke; men Din Sjeleadel forsmaaede det. Modtag her Din Løn!"

Som en Drømmende stod Frithiof der, indtil han omsider vaagnede i den huldе Ingeborgs Arme, og nu bemærkede han først, at hans Ring endnu glimrede paa hendes Finger; thi den, han havde seet i Guder-

falen, var blot eftergjort, for at fuldkommengjøre Bedrageriet. Hans Lykke var nu ubeskrivelig.

Frithiof, som ifølge de norske Sagaer, levede i det fjerde Aarhundrede efter vor Tidsregning, regjerede længe ved Ingeborgs Side, som Norges Beherskér; thi ikke blot Alfheim eller det sydøstlige Rige, var hans, men ogsaa det vestlige eller Kongeriget Sogn, tilfaldt ham efter Helge og Halfdan, og alle Kysterne ved Nordsøen erkjendte i deres Befrier, tillige deres tappre og ædle Beherskér. Historien tier om hans Regjering, et Bevis paa, at den har været lykkelig og fredelig. Om hans udentvivl talrige Æt melder den ligeledes Intet, og saalunde straaler Frithiofs Navn allene, men stort og herligt, gjennem Tidernes Nat.

Engellænderen Georg Bruces og den nyseelandske Prindsesse Aékotoés sandfærdige Historie.

I Maimaaned 1809 kom en ung Fyrstinde fra Nyseeland, Kong Tippoheébs yngste Datter, tilligemed hendes Mand, Georg Bruce, en indfødt Engellænder, til Calcutta i Bengalen. De Ulykker, som havde forfulgt dette Ægtepar, erhvervede dem Medliden-

hed hos alle Calcuttas Indbyggere, og heller ikke kan man uden Deeltagelse erfare de Eventyr, som havde forenet disse To, og ført dem saa langt bort fra deres Fædreland.

Georg Bruce var født i Engelland 1779. Hans Fader, John Bruce, var første Betjent hos Hr. Wood, Brændeviinsbrænder i Limehouse. Georg var neppe ti Aar gammel, da han blev Kahytsdreng paa Skibet the Royal Admiral under Capitain Bound. Skibet var bestemt til Ny-Sydwales i Sydhavet, og naaede 1790 lykkelig Port Jakson ved Botanybay. Den lille Skibsdreng havde kun med Møie vant sig til Søen; saasnart han derfor havde sat Foden paa det faste Land, var han ikke at formaae til, paany at bestige det gyngende Huus. Han bad derfor Capitainen om Tilladelse at blive i Port Jakson, hvilket ogsaa blev ham tilladt. Skibet seilede derfra, og Georg var nu i sit tolvte Aar uden Herre og uden al Beskyttelse. Hans Ungdom og gode Villie vandt Deeltagelse, og han blev ansat ved Kolonialmarinen, hvis Bestemmelse var, at undersøge Farvandene mellem de nærliggende Øer. Georg erhvervede sig herved mangehaande nyttige Kundskaber, og blev en duelig Sømand. Foresatte og Kammerater elskede og agtede ham, fordi han var ligesaa forstandig som godmodig. Med et mandigt, skjønt Udvortes, forenede han et mildt og behageligt Væsen.

Georg var omtrent 24 Aar gammel, da Tippoheé, Konge af Nyseeland, kom til Port Jakson, for som Nabo at gjøre Gouverneuren et venskabeligt Besøg, og tillige for at tilfredsstille sin Nysgjerrighed om

Europæernes Levemaade og Konster. Han modtoges med alle de hans Rang tilkommende Æresbevisninger. Da han vilde hjem igjen, fik Capitain Simmonds Befaling til, at overføre ham paa Skibet Lady Nelson til Nyseeland. Paa dette Skib var Georg Bruce just ombord som Matros, og blev udmærket af Hans Majestæt fremfor dem Alle. Tippoheé blev syg og vilde ikke pleies af nogen anden end Georg. Den unge Mand tjente Kongen med al mulig Iver, og var saa opmærksom paa at indgive ham de af Skibslægen ordineerte Midler, at Kongen snart blev frisk igjen. I denne Tid havde Tippoheé ikke taalt at Bruce, endogsaa blot paa Øieblikke, havde været fra ham, han lærte ham nogle Ord af sit Sprog, og prøvede paa at nævne enkelte Ting igjen paa engelsk; han lod ham synge, og flere gange vexlede de, med Kongens udtrykkelige Villie, Tobakspiber, hvilket hos de Vilde er Bekræftelse paa Venskabsforbund. — Overfarten var lykkelig, og man bragte Kongen i god Behold til sin Øe. Hans Familie og Rigets første Embedsmænd kom ham imøde, og bare ham paa deres Skuldre til hans Hytte, som var det kongelige Pallads. Tippoheé, istedetfor at dele Glæden med dem, var hensjunken i Tungsindighed, og unddrog sig med nedbøiet Hoved deres Æresbevisninger. Forgjeves forsøgte Aékotoé, hans Yndlingsdatter, at danse for ham; hun lagde et Halsbaand af Muslingskaller om hans Hals, omfavnte ham, og opbød hele sin Skarpsindighed for at adsprede ham. Kongen agtede ei derpaa, og vendte sit vaade Øie snart paa Skibet, snart paa Bruce, der

havde ledsaget ham iland, og stod ved hans Side. „Hvad feiler Dig, gode Konge? spurgte Georg: Du er blandt Dine Egne, hvor kan Du være nu sorgmodig?" — „Min Ven Georg, svarte Tippoheé, idet han greb hans Haand: bliv hos mig, og Du vil snart see Glæden være vendt tilbage i mit Ansigt, bliv hos mig, og bliv En af Mine. Vi have smusget med hinanden, Du anstaaer mig, og jeg antager Dig som min Søn. Afslaaer Du mig denne Bøn, saa reis, og jeg vil ikke leve længe."

Georg Bruce var rørt til Sjelens Inderste af den godmodige Monarks Venskab, og vilde saa nødig bedrøve ham. Han overtænkte sin nærværende Stilling, han var ene og uden Familie, intet Baand holdt ham tilbage i Port Jakson, derfor syntes det ham bedre, at blive Prinds af Blodet i Nyseeland, end Matros, hvor det end monne være. Hans Beslutning var snart fattet. „Jeg er Din for Livstid, sagde han til Kongen: gjør med mig, hvad Du vil!" — Tippoheé opløftede et Glædesraab, som istemtes af den hele Folkemængde. Nu karesseerte Kongen sin Aékotoé og foreslilte hende som en Søster for den nye Søn. Hun var femten Aar gammel, havde en smuk Skabning, og hendes Ansigt havde været skjønt, hvis ikke den dertillands brugelige Tattovering havde vanziret det. Hertil kom endnu en naturlig Gratie og Munterhed, der heller ikke undgik Broderens Opmærksomhed. — Tilfreds med sin nye Stilling, bad Georg sin Capitain om Afsked, sagde sine Kammerater Levvel, og lovede enhver Engellænder, som Skjebnen skulde føre til disse Kyster, en venskabelig Mod-

tagelse. Da Capitainen saae, han havde fast besluttet, at blive en Vild, holdt han ham ei tilbage, og gjorde sig endog fortjent af Kongen, ved at lade ham beholde sin Ven.

Saasnart Georg var bleven en Indvaaner af Nyseeland, ombyttede han sin Mondering med Kappe og Gjord af Dyreskind, væbnede sig med Bue, Pil og Kølle, øvede sig i disse Vaaben, og lignede saalunde, paa Tattoveringen nær, en livagtig Nyseelænder. Denne Mangel af bemalede Kinder og hans, skjøndt forbrændte, dog i Sammenligning med de Indfødte blege Ansigtsfarve, tildrog ham nogle Drillerier af Prindsesse Aékotoé. Georg taalte det, men fandt ei nogen Lyst til paa saadan Maade at gjøre sig meer indtagende i Nyseelændernes Øine. Imidlertid tiltog hans Kjærlighed for den unge Aékotoé daglig, og han forsøgte at tilkjendegive hende sin Tilbøielighed. „Naar Du vil blive en Krigerog min Mand, gjentog hun: skal Alting være Dig tilladt."

Georg, der nu i flere Maaneder havde øvet sig i alle de Konster, hvori en nyseelandsk Prinds maa være erfaren, samt ved Anstrængelse og Opmærksomhed søgt at vedligeholde Kongens Naade, bemærkede med Uro, at Kongen hverken gjorde Anstalter til Prindsessens Giftermaal, eller at udnævne ham til Krigernes Anfører. Georg trængte altsaa paa ham om sit Løfte. „Ven Tippoheé, sagde han: elsker Du ei meer Din Søn Georg, hvorfor giver Du ham da hverken Din Datter eller Stridsøxen?" — „Ven Georg, svarte Kongen: Du er endnu ikke tattoveret. Du er endnu ei som vore, og jeg kan kun give min

Datter og Hærens Kommando til Den, der veed at lide, uden at klage. Gaae og vend tilbage med vor Folks Tegn, og Aékotoé skal være Din."

Som Lynilden fløi Georg hen til den berømteste Gogler, der var øvet i at tattovere, og underkastede sig, uden at klage, en meget smertelig Operation, thi han blev nu, ifølge eget Ønske, tattoveret efter alle Konstens Regler, som det anstod en Kongeson. Nogle Dage efter brød Aékotoé en Stav med ham og blev hans Gemalinde. Kongen stadfæstede hans Magt og lod ham erkjende som Thronarving. Den lykkelige Prinds Georg gjorde sig nu al Umage for at lære at kjende sit Fædreland og Rige, dets Produkter og Hjelpekilder, Øeboernes Karakteer, deres Antal og forskjellige Stammer i det Indre af Nyseeland, der er fuldtvel saa stort som Engelland og Skotland sammenlagt. Under Paaskud af Jagt, gjorde han Reiser i de forskjellige Egne, stedse ledsaget af den elskede Aékotoé, der gjorde ham til den lykkeligste Ægtemand. Georg erhvervede sig derved nøie Kundskab om et Land, hvis Kyster kun hidtil, selv endog disse kun meget lidet vare Europæerne bekjendte. Ofte havde han Anledning til at være sine forrige Landsmænd nyttige, naar de her landede med deres Skibe; de bleve venskabelig modtagne og rigelig forsynede med Landets Frugter. Øeboerne adlode ham uden Modsigelse, thi han havde, ved at antage deres Sprog og Sæder, saavelsom og ved hans Forstands og Kundskabers Overvægt, erhvervet sig deres ubetingede Hengivenhed. Et sandt kongeligt Sindelag bemægtigede sig ham nu, og han fattede den Beslut-

ning, at blive Skaber for et Folk, som Naturen alt saa rigeligen havde sørget for.

Paa en af sine Reiser opdagede han engang i aaben Sø en europæisk Seiler. Deeltagelse og Nysgjerrighed bestemte ham til at opholde sig tilligemed sin Aékotoé paa denne Kyst, hvortil han bemærkede, at Skibet styrede. Han kjendte snart det engelske Flag; det var Skibet Wellesley, ført af Capitain Dalrymple. Man kastede Anker, og endeel Officerer kom ilaud. Bruce modtog dem med et hjerteligt Velkommen, og tilbød dem alle de Venskabstjenester, som stode i hans Magt. Capitainen fortalte, at han førte en Ladning Bygningstræ og Gummi-Benzoe, og gjorde Georg mange Spørgsmaale, angaaende Øens Produkter. Denne besvarede dem beredvillig og fornyede Tilbudet om sin Tjeneste i dette Land, hvori han næsten herskede som Souverain. Capitain Dalrymple tog ham paa Ordet, og bad ham at ledsage sig til Cap Nord, og endnu nogle Mile længer, hvor han havde hørt, der skulde findes noget Guldstøv; han frygtede for at blive foruroliget af de Indfødte, og ønskede derfor at blive beskyttet ved den personlige Nærværelse af En af Nationens Høvdinger og Kongens Datter. Bruce vægrede sig ved at forlade Øen, men Dalrymple gav ham det høitidelige Løfte, at han skulde føre dem tilbage til det samme Sted, hvor han nu havde fundet dem. Han lod sig overtale og gik ombord tilligemed sin Aékotoé.

Ved Cap Nord blev der kastet Anker. Man fandt Klipper, Sand, en ubeboet Øe, men intet Spor af Guldstøv. Dalrymple, skuffet i sin Forventning,

blev fortredelig, lettede Anker, og, opfordret af Bruce, gav han Befaling at vende tilbage til Nyseeland. Men Vinden var ugunstig og fjernede dem end mere bort derfra. Første Trediedagen vendte Vinden sig og blev gunstig, men Bruce laae nu Mærke til, at Capitainen istedetfor at holde imod Nyseeland, stedse fjernede sig mere bort derfra og styrede til Ostindien. Han erindrede ham om sit Løfte, at tilbageføre ham og hans Akotoé til deres Fædreland og sagde: At om end ikke Ære og Menneskelighed kunde bevæge ham til Opfyldelsen af sit Løfte, han idetmindste ikke skulde glemme den engelske Nations Interesse, thi alle engelske Skibe, som fremtidig lande paa Nyseeland, vilde drages til Ansvar for Kongedatterens Bortførelse, og vorde udsatte for den frygteligste Hevn. Men hverken Georgs Bønner eller den ulykkelige Prindsesses Taarer, formaaede at bringe ham fra sin Beslutning. Da de kom i Nærheden af Øen Sandal, spurgte Capitainen, om Bruce vilde lande her. Denne vidste, at disse Øeboere vare de grusomste Vilde, og i Krig med Nyseelænderne. Capitainen loe deraf og lod styre videre. I Decbr. 1808 kom de endelig til Malacca, hvor Skibet ankrede.

Capitainen steg iland og Bruce fulgte ham. Dennes Hensigt var at gaae til Stadens europæiske Gouverneur, at fordre Opreisning for Dalrymples Troløshed. Men hvor stor var den Ulykkeliges Skræk, da han om Morgenen erfoer, at Capitainen var gaaet ombord, og alt styrede for fulde Seil til Pinang. Bruce styrtede til Jorden, da han ved Strandbredden endnu i det Fjerne øinede Skibet, som førte hans

Aékotoé bort fra ham. Saalunde havde den nedervægtige Dalrymple skilt den ulykkelige unge Mand ved sit Rige og sin Hustru. Han ilte hen til Kommandanten og bønfaldt om Beskyttelse og Hjelp for at gjenvinde begge Dele. Denne lovede at skrive til Pinang og give Ordre til at Aékotoé ved Dalrymples Landing blev udleveret og sendt til Malacca, hvortil der undertiden komme Skibe, som gaae fra Ostindien til Nyholland. Bruce fik Tilladelse til selv at overbringe Brevet til Pinang, hvor Dalrymple virkelig alt havde været og følgt den ulykkelige Prindsesse Aékotoé som Slavinde til Capitain Ross. Hiin Nedrige havde i Begyndelsen villet forføre hende til Utroskab mod sin Mand, men da hun næsten var somheel Fortvivlet, saae han sig nødt til at bringe hende bort fra Skibet. I Slaveriet havde hendes Tilstand forvandlet sig til en aldeles Ufølsomhed, og hun syntes at have tabt Forstanden. Men Alt var glemt, da hun atter saae sin Georg, i hvis Arme hun kastede sig med et høit Glædesskrig. Dog havde Noden endnu ikke Ende. Capitain Ross fordrede Erstatning for sine Omkostninger, og Kronprindsen af Nyseeland havde intet, hvormed han kunde tilfredsstille disse Fordringer. Han henvendte sig til Gouverneuren, skildrede ham sin Skjebne, den Lykke han havde nydt, Kong Tippohées Godhed, Datterens barnlige Ømhed, Ægtefællens Kjærlighed, og hans Undersaatters Hengivenhed, til hvis Opdrager Forsynet syntes at have kaldet ham. Gouverneuren blev rørt til Taarer og befriede Aékotoé af Slaveriet; han vilde gjøre mere og spurgte de Ulykkelige, hvil-

ken Oprejsning han kunde give dem for Dalrymples Forræderie, indtil Lovene kunde naae den Skyldige. „Ak, raabte Bruce: man bringe os tilbage til vor elskede Ø — vi fordre ingen anden Erstatning!" Men da der i Pinang yderst sjeldent gives Leilighed, til Nyholland, saa vendte de ulykkelige Eventyrere tilbage til Malacca, hvor Gouverneuren Sir Edwards Billews var høimodig nok til at antage sig dem, og sendte dem med Anbefalinger til Bengalen, hvor Samfærselen med Nyholland er større. De kom saaledes til Calcutta, hvor deres Historie vakte almindelig Interesse.

Den 19de Junii 1809 blev Aékotoé forestilt Generalgouverneuren af Calcutta ved Commodore Hayn. Prindsessen af Nyseeland vidste til Alles Forbauselse, at iagttage en Værdighed, overeensstemmende med hendes Rang, og høstede almindelig Beundring. Hun kunde ret godt gjøre sig forstaaelig i det Engelske, og vidste derved tillige at vedligeholde de Vildes Energie og Naturlighed. Hun talte om sin Fader, sin Nation og sin Længsel paa en Maade, der var ligesaa interessant som rørende. Ogsaa Bruce interesserede ved sin lyse Forstand og den Bestemthed, hvormed han vidste at besvare de Nysgjerriges Spørgsmaale om Nyseelands Tilstand.

Der gaves snart en Leilighed til at sende dem tilbage til deres Fædreland. Et Skib, som gik til Sydhavet, lovede at sætte dem iland paa Kysten af Nyseeland. Man haaber, at de lykkelig skulle være

komne did, men endnu har man ingen Efterretning faaet fra dem. — Den uværdige Dalrymple flakker endnu om paa Havet, og vil ikke undgaae sin Straf enten i Bølgerne eller ved Retfærdighedens Arm.

Den Levendebegravne.

Fortalt af ham selv.

Følgende Beretning af en Skindød, som var bleven levende begraven, kan ikke vorde nokſom bekjendt som et advarende Exempel:

„Jeg havde længe lidt af en tærende Feber, mine Kræfter toge af, men Livsfølelſen ſyntes at tiltage i ſamme Forhold, ſom de legemlige Kræfter ſvandt. Paa Lægens Diekaſt ſaae jeg, at han mistvivlede om min Opkomſt, og mine Venners ſtille Smerte overbeviſte mig om, at intet Haab var tilbage. En Dag, henimod Aften, indfandt der ſig en Kriſis. Jeg følte en ubeſkrivelig Zittren, det rislede ſom Vand i Ørene, utallige fremmede Skikkelſer ſvævede omkring mit Leie; de vare glindſende, luftige og lette. Det var lyſt og høitideligt; jeg vilde bevæge mig, men kunde ikke. Et kort Tidspunkt følte jeg mig i den ſkrækkeligſte Forvirring. Men ſaaſnart denne var over, vendte min Erindring tydeligt tilbage, men Evnen til at bevæge mig, udeblev. Jeg hørte, der blev

grædt ved Siden af mig, og Sygekonens Stemme: „Han er død!“ Hvad jeg følte ved disse Ord lader sig ikke beskrive. Jeg anstrængede min yderste Kraftvillie for at røre mig, men jeg kunde end ikke bevæge et Øienlaag. Efter en kort Pause kom min Ven nærmere, og strøg hulkende og bevæget af den inderligste Smerte sin Haand over mit Ansigt og tillukte mine Øine. Nu var Anskuelsen af Verden lukket for mig, men jeg beholdt Hørelsen, Følelsen og mine Lidelser. Da mine Øine vare lukte, hørte jeg af Folkene, at min Ven havde forladt Kammeret, og man begyndte at iføre mig Liigklæderne. Deres Tankeløshed var mig endnu græsseligere end mine Venners Smerte. De loe imellem sig, skjøde mig fra den ene Side til den anden, og behandlede mig med den afskyeligste Spog. I tre Dage besøgte mine Venner mig, og nogle berørte mig med Fingrene. Tredie Dagen sagde En, man kunde lugte Forraadnelsen. Man bragte Liigkisten, man løftede mig op og lagde mig deri. Min Ven lagde mit Hoved paa den Pude, som man anfaae for min sidste, og jeg følte hans Taarer falde paa mit Ansigt. Da alle de, som nærmest stode i Forbindelse med mig, en kort Tid havde betragtet mig i Liigkisten, hørte jeg dem gaae bort, og Laaget blev skruet fast. Jeg hørte, hvorledes han som gjorde dette, floitede mens han dreiede Skruerne rundt. Jeg følte, at man løftede Liigkisten, og bar den bort, hørte og følte, at den blev sat i Liigvognen. Jeg var mig bevidst, at den førte mig til Graven. — Jeg hørte Rebenes Raslen omkring Kisten, følte at den blev svinget og nedsænket i Graven. Strikkerne

faldt paa Laaget, jeg hørte dem falde. — Jeg gjorde de heftigste Anstrængelser for at bevæge mig, men Alt forgjeves, mine Kræfter vare bundne. Med Tordenens Skræk hørte jeg, at Jorden rullede ned paa mig. Lyden tog mere og mere af, jeg vidste, at Graven var fyldt, og ved Liigkistens sagte Rystelse kunde jeg slutte mig til, at Graveren traadte Jorden fast og slog paa Graven med sin Spade. Ogsaa dette hørte op, og Alt var stille.

Jeg havde intet Middel for at betegne Tidsløbet, og Stilheden vedvarede. Dette er Døden, tænkte jeg, og jeg maa blive her til den yderste Dag. Snart vil Legemet gaae i Forraadnelse, og den graadige Orm vil glæde sig til det Maaltid, som er tilberedt den. Imedens jeg dvælte ved disse frygtelige Betragtninger, hørte jeg en dump Surren i Jorden over mig, og jeg indbildte mig, at Muldvarpene og andet Utøi vare alt paa Veien til mig. Tummelen kom nærmere. Er det muligt, tænkte jeg, at det er falden Dine Venner ind, at de have begravet Dig for tidligt. Dette Haab var i Sandhed en Lysstraale, som opklarte Gravens Mørke. Noget efter følte jeg mig revet ud af Kisten. Atter følte jeg Livsluften, men det var bitterligen koldt. Man slæbte mig afsted — mig forekom det, som til Fordømmelsen. Efter at have baaret mig et Stykke, kastede man mig ned som en Klods — det var ikke paa Jorden. Jeg mærkede snart, at jeg laae paa en Vogn. Da den holdt stille, bares jeg atter, og jeg mærkede paa den mildere Luft, at jeg var nu i et Værelse, og laae nogen paa et Bord. Af Samtalen erfoer jeg, at man

vilde anatomere mig den samme Nat. Mine Øine vare endnu stedse lukte, og jeg saae ei det mindste, men af Støien kunde jeg slutte mig til, at Chirurgerne begyndte at samles. Nogle af dem kom hen til Bordet og befølte mig ret nøie. Tilsidst kom Professor selv. Førend han begyndte sin Forretning foreslog han, at gjøre nogle galvaniske Forsøg med mig, hvortil man bragte Apparaterne. Det første Stød gik igjennem alle mine Nerver, der zittrede og klang som Strengene paa en Harpe, Chirurgerne forundrede sig over denne gigtagtige Virkning. Det andet Stød rev mine Øine op, og den Første, som faldt mig i Øinene, var Lægen, som havde besøgt mig i min Sygdom. Men endnu var jeg som død. Imidlertid kunde jeg blandt Studenterne kjende flere Ansigter, og da jeg slog Øinene op, hørte jeg Nogle, som nævnte mit Navn i en Tone, der udtrykkede Medlidenhed og Skræk. Da man var færdig med Galvaniseringen tog Professor Kniven og stak Spidsen i mit Bryst. I samme Øieblik følte jeg en Knagen og en Bragen i mit hele Legeme. Herpaa fulgte umiddelbart en gigtisk Krampetrækning. Et Udraab af Skræk undslap dem Alle.

Nu var Isskorpen brudt — min Dødsslummer var tilende. Man gjorde alt muligt til min Redning, og inden en Time var jeg atter i Besiddelse af alle mine Sandser."

Tobakspriſen.

En tyveaarig Enke reiſte i Forretninger til Brüſſel, hvor hun tog ind paa et af de første Gjæſtgiverſteder, ſpiſte ved Table d'Hote og tilbragte ſædvanlig en Time efter Aftensmaaltidet i Konverſationsſalen. Sophie Dorval, var et af de Fruentimmer, ſom udøver en uimodſtaaelig Magt over alle mandlige Hjerter. Hun var for liden til, at man kunde kalde hendes Vext majeſtætiſk, men hendes Figur kunde ivrigt tjene til Model for en Maler; hendes Træk havde ikke hiin fuldkomne Regelmæsſighed, ſom den ſtrænge Kritiker udfordrer til Skjønhed, men dette Savn erſtattedes ved en blændendehvid Hud, livligttalende Øine og et huldſaligt Smiil.

Hun havde kun været nogle Dage der paa Stedet, da hun en Dag fik en ung Engellænder til Nabo ved Bordet, der ſtrax blev henreven af hendes Yndigheder. Ukjendt med Landets Sæder og Skikke tilſtod den fyrige unge Mand hende, at han var forelſket i hende. Hun ſvarte ham med ligeſaa megen Aand ſom Tilbageholdenhed. Milborn, dette var Engellænderens Navn, tilbød ſig at ledſage hende i Theatret, men hun afſlog Tilbudet i en Tone, ſom viſte, at hun følte ſig fornærmet derover. — „Behager De, ſagde Milborn, idet han tog en lille net Tobaksdaaſe op af ſin Veſtelomme: en Priis Tobak?" — „Jeg ſnuſer ikke!" ſvarte Enken med et foragteligt Blik. — „Skade! vedblev Engellænderen: De be-

røver Dem derved en af de største Behageligheder i Verden. Jeg har smagt alle Livets Glæder, en har keedet, en anden angret mig, og saa fremdeles. Endelig er jeg falden paa denne Tidsfordriv, som jeg aldrig vil afstade med. I et keedsomt Øieblik faldt det mig ind, at tage en Priis Tobak, jeg følte Lettelse, og i de fem Aar, jeg nu har brugt den, har Keedsomheden aldrig plaget mig. Jeg raader Dem, Madam, at prøve dette Middel mod den Ærgrelse, som jeg mod min Villie har paaført Dem." — „Behøves ikke!" svarte Damen koldt, idet hun reiste sig og vilde forlade Salen. — „Nei, skjønne Kone, raabte Milborn: i Vrede maa De ikke forlade mig!" — „Jeg er ikke vred!" gjensvarte hun, idet hun søgte at vriste sin Haand ud af hans. — „Altsaa har jeg Deres Tilgivelse?" sagde Engellænderen i en bønlig Tone. — „Ja, ja!" gjentog hun i en Tone, der vidnede om det Modsatte. — „Herligt, herligt! raabte Milborn: og for at overbevise mig derom, saa tag, jeg beder Dem, tag en Priis." — Ved disse Ord kunde Enken ikke længer holde sine Taarer tilbage. Flere Mænd, som havde været Vidner til denne Scene, iilte til, og En af dem, Grev Solmar, spurgte Engellænderen: hvi han saa fornærmede en fremmed Dame. Milborn kom i Hede og svarte i en Tone, der bragte Madam Dorval til at skjælve. Hun søgte at bilægge Tvisten ved at erklære: at hun slet ikke ansaae sig for fornærmet; men Herrerne vare alt for ophidsede til, at de saa let kunne tilfredsstilles, og saasnart Enken havde forladt Salen, begyndte Striden paany og tog en saa alvorlig Vending, at

der blev fastsat en Duel til næste Morgen. Saaledes vilde de tvende Mænd, som det hverken manglede Fornuft eller Grundsætninger, slaaes paa Liv og Død for en Priis Tobaks Skyld og afvætte den indbildte Skam med Blod. Tid og Time blev bestemt, hvorpaa de skiltes ad. Milborn skrev nogle Breve, og gik med stærke Skridt frem og tilbage paa sit Værelse med Tanken henvendt paa den næste Dag. Pludseligt fyldte Røg og Brandlugt hans Værelse, han aabnede Døren og saae den hele Trappe ligeledes indhyllet i Røg. Han løb til alle Værelser og raabte: Brand! I faa Minuter vare alle Mennesker ude af Huset, det var og paa den høie Tid, thi Luen slog frem paa alle Kanter. Det første Menneske Milborn traf paa Gaden, var hans Modstander. „Min Gud, raabte Denne til ham: hvor er Enken?" — „Barmhjertige Gud, skreg Verten: hun er forloren, seer De Luen har alt gandske omspændt hiin Deel af Huset, hvori hun logerer!" — „Hurtigt, en Stige!" raabte Milborn. — „Vi har ingen, sagde Verten: og om vi ogsaa havde en, saa vilde den kun føre Dem til den visse Død, uden at De kunde frelse hende." — „Jeg vil idetmindste prøve det," sagde Milborn. — Grev Solmar, hans Modstander, forfærdet over den sienfynlige Fare, hvori han vilde styrte sig, søgte at holde ham tilbage, men han rev sig løs, og styrtede ind i Luerne. „Han er forloren!" raabte Alle som med een Mund.

„Nei, nei!" skrev Grev Solmar, og løb efter en Stige i et af Nabohusene. Han satte den op til

et Vindue, ved hvilket man saae Milborn med Enken i Armene, at kæmpe med Luerne. „Gud være lovet!" udbrød Engellænderen, idet han med den søde Byrde steg ned af Stigen. „Gud være lovet!" gjentog den hele Forsamling med høi Jubel, og i det samme styrtede den Deel af Huset sammen, hvori Enkens Værelse var. Milborn havde fundet Enken bevidstløs paa hendes Leie, indsvøbt hende i et Lagen, og saaledes beskjermet hende mod Luerne, medens han selv var forbrændt paa flere Steder. De tvende Modstandere skiltes med et hjerteligt Haandtryk.

Næste Morgen besøgte Milborn Enken Dorval. „O min Frelser, udbrød hun, og lagde sin Haand i hans: hvorledes skal jeg bevidne Dem min Taknemlighed!" — „Bagatel, vær kun saa god at tage en Priis af min Daase!" afbrød Milborn hende med en paatagen Lystighed, der kun slet skjulte det Indtryk, Enkens udtryksfulde Ord havde gjort paa hans Hjerte. — Mine Læsere ville troe mig paa mit Ord: at Madam Dorval nu modtog den tilbudte Priis.

„Nu, finder De ikke min Tobak excellent?" spurgte Milborn videre. — „O, gandske fortræffelig!" svarte hun, efter at den heftige Nysen var forbi. — „Det vidste jeg nok, udbrød han med en triumpherende Mine: at De tilsidst dog vilde finde Smag i den, naar De kun fik Dem overtalt til at prøve den. Jeg har endnu mangeslags Tobak af gandske forskjellig Lugt, endogsaa nogle, som ere fabrikerede under mit eget Opsyn, dem maa De forsøge tilhobe." — Det er ikke vitterligt, hvorvidt Enken til Dato har bragt det med disse Forsøg, kun dette

vide vi, at hendes skjønne Øine gjorde saa dybt et Indtryk paa Milborn, at han nogle Dage efter, da han var allene med hende, tabte Daasen ud af Haanden. „Der har De spildt al Deres Tobak!" udbrød Madame Dorval. — „Siger Intet, svarte Milborn, idet han greb hendes Haand: Tobakken kan nu være en god Ting nok, men jeg mærker dog, at den ikke formaaer at læge alle Saar." — „Virkelig, vedblev Enken skjelmsk: naar er De kommen til den Erkjendelse?" — „Ikke i Dag, Madame. Nu har jeg i tre Dage snuset den sædvanlige Qvantitet Tobak, og alligevel maa jeg bestandig tænke paa Dem; Deres Billede ledsager mig allevegne. Jeg indseer grant, at der kun gives een Maade at bringe Sagen i Rigtighed paa, enten ægter De mig, eller jeg reiser bort herfra."

„Nu, saa reis, min Ven, og fly Faren!" svarte Enken. — Men hvad nytter en Kones Ord, naar hendes Øine vidne imod hendes Tunge. Milborn fortsatte sine Besøg. Engellænderen var riig, lunefuld, men ædel og god; Enken derimod fattig, men dydig. Der var intet til Hinder for en Forbindelse, som de Begge attraaede. De bleve lykkelige Ægtefolk, og efter trende Aars Forløb var Milborn Fader til tre elskværdige Glutter, hvis uskyldige Lege og Kjærtegn, samt hans tilbedte Hustrues Kjærlighed saalunde sysselsatte ham, at, som man forsikrer, han nu aldeles har ophørt at snuse.

(J. F. Castelli.)

Maristien.

(Efter H. A. Bjerregaards Fortælling i Læsefrugterne for Juni 1822.

Fra Noras Granholt nys, i høi Begeistrings Stund,
lød helligt Elskovs Sagn, til Dana's Bøgelund.
Hvad norske Broder skrev, hvad dybt i Hjertet svang,
nu lyder, Ekko lig, i danske Broders Sang.

*** ***

I Øvre Tellemarken,
ved høie Gousiafjeld,
hvor Rjukanfossen styrter
som Himmel-Kildevæld,
der levede en Bonde,
— Alf Fossum hedde han —
af gamle Jarlers Frændskab;
en mægtig, myndig Mand.

Han aatte Øxæg paa Stöler,
hans Rigdom var hans Rang.
Fem blanke Kobberkjedler
i Høiloftsstuen hang.
Saa mange tusind Daler
paa Renter sattes ud,
der Medgift skulde være
for Gaardens fagre Brud.

Den Brud var Dalens Ynde,
dens Stolthed og dens Pryd:

Alfs enefødte Datter,
hans enefødte Fryd.
Det var den hulde Mari,
den ranke Liljevand.
Saa underdeilig Qvinde
var ei i Norges Land.

De rige gyldne Lokker
paa Sølver-Barmen laae;
som Ædelstene tindred'
de store Øine blaae;
paa høie hvelved Pande
var tegnet Klogt og Mod;
som Elfenbeen var Haanden,
som Vox var hendes Fod.

Den smækkre Midje favned,
i himmelsalig Lyst,
Uskyldighedens Billed;
end aldrig saaret Bryst;
det sorte Skjørt sig folded
om hvide Skjønheds Pragt.
Hist hellig Længsel throned;
her Kjærlighedens Magt!

Hvo skued disse Ynder,
at Hjertet ikke slog?
Er ikke Pigens Øie
Naturens første Bog?
Hvad Svendens Fader læste
hos Moderen, saa kjær,

i Møens huldе Blikke
staaer atter skrevet der.

Dog ingen Yngling voved
at vinde Minne-Sold,
thi Alf, af Byrd og Vælde,
ubøielig og kold,
til Mari stedse sagde:
I Ægteskabets Baand
min Datter ikkun hildes
ved mægtig Naboes Haand.

Sit Stabur Mari rogted,
paa Stølen gik iblandt;
dog det, som Hjertet søgte,
dets Eier ikke fandt:
En mægtig Længsel fødtes
heelt ubevidst i Barm;
i ydre Vinters Kulde
var indre Sommer varm.

Til Stub af Rjukanfossen
hun ofte iled hen.
Paa Klippebrink, ved Dybet,
hvor Røgen steg igjen
fra Fjeldets Underverden,
sad, Haanden under Kind,
den huldе Dalens Dronning
saa længselfuld i Sind.

Og som hun saadan hviled,
— det var en Sommer-Qvel —
betoges hun af Lysten
at vandre ned ad Fjeld,
for Fossens Fald at skue
fra modsat Dalens Bred,
hvor tidt, som Barn, hun leged
i from Uskyldighed.

Moisommelig var Gangen
ad bratte stened Sti;
Hun iled over Aasen,
kom Krogen tæt forbi,
hvor høit, fra sorte Klippe,
man skuer ligefor
de himmelfaldne Vande
at styrte sig til Jord.

Og medens Fossen flyder
fra Øiet Taaren flod;
da pludselig en Stemme
fra Birkekrattet lød:
„Guds Fred, min vakkre Jente!
En Fremmed Du blandt os,
da dvælende Du skuer
den underfulde Fos?"

Forfærdet Mari lytter.
„Jeg ikke fremmed er;
— hun svarer Ungersvenden, —
men Pletten mig saa kjær.

Hvor Barndoms skjønne Dage
i Uskyld svandte hen,
der lysted mig at dvæle
beundrende igjen."

„Som Gut jeg ogsaa leged,
ei kjendende til Savn,
— gjenmæled Eystein Halvord —
det var den Ynglings Navn —
paa disse høie Fjelde,
ved Rjukanfossens Rand;
men siden har jeg tumlet
omkring i fremmed Land.

Min Fader boer paa Krogen."
„Ak, Eystein! er det Dig?
— ham svared skjønne Pige —
Saa mindes Du vel mig:
Alf Fossums vesle Datter?"
„Hvorledes? er det sandt?
Jo, Jenteungen Mari
jeg mindes alt for grant."

Saa knyttes atter Traaden,
som spæde Ungdom vandt;
hvad barnligt Venskab sletted,
nu Kjærligheden bandt.
Det var Midsommerstide,
den Aften var saa blid;
som Pilen, skudt fra Buen,
forsvandt den rappe Tid.

Om sundne Ungdoms Dage
Erindringen er sød;
den første Glædens Rose
os blomstrer evig rød.
I Fortids Sølver-Bølge
de skylled Nutid hen.
Alt Solen længe daled,
før hun kom hjem igjen.

Han satte hende Stevne;
hun mødte ham om Qvel;
fortroligt sad de sammen
paa høie Goustafjeld.
Saa salig Møen hviler
i Eysteins stærke Arm;
saa salig Svenden aander
ved Maris fulde Barm.

Men Tiden brat forsvinder,
og Glæderne med den.
Alf Fosfum ikke kjender
sin Datters kaarne Ven.
Da rider udi Gaarde
den gamle Thor, fra Tind,
med Sønnen, Bjørn, ved Side,
i fulde Fiirspring ind.

„Du heie Dig, min Datter,
— Alf raaber nu paa Stand —
Din kaarne Brudgom kommer,
ham tager Du til Mand.

Af Korn hans Lader bugne,
han haver Kisten fuld;
han græsser mange Hjorde,
han eier Sølv og Guld."

Den stakkels Pige møder,
saa bleg som hvide Lin.
Thor nævner hende Datter,
Bjørn kalder hende sin.
De Begge mægtig prale
af Rigdom og af Pragt,
af Slægtens høie Ælde,
dens Vælde og dens Magt.

Da Fæstens Øl var drukket,
de rede atter ud.
Med sønderknuget Hjerte
sad faderkaarne Brud.
De Taarer rinde stride
paa Svanebarmen ned.
Forgjeves Eystein vented
paa vante Samlingssted.

Den næste Dag hun iler
til egen kaarne Ven.
„Min Mari! — Eystein kalder —
Ak! er Du der igjen?
Hvi tøved Du saa længe?
Hvi kom Du ei i Gaar?
Mig længtes, ak! saa saare;
mig Timer vare Aar!"

Hun mægter ei at svare;
hun rækker Eystein Haand.
Som Døden bleg hun stander,
som Legem uden Aand.
Med bange Ahnen raaber
nu Eystein: „Du min Gud!
Hvi stirrer taus mod Jorden
min sjelekaarne Brud?"

Da Smerten, løst fra Hjertet,
i hede Taarer flød;
da skjælvende fra Læben
det grumme Budskab lød:
„Alf valgt mægtig Beiler,
han hører ei min Bøn;
min Fader mig har lovet
til rige Bondes Søn.

Med Thor kom Bjørn i Gaarde,
de Mægtige fra Tind;
i smykket Høiloftsstue
de trene stolte ind.
Min Haand af Alf var givet,
mig kaldte Bjørn sin Brud;
men Dig jeg gav mit Hjerte,
og Du er min for Gud."

Gjenmæled Eystein Halvord:
„Ja, Du er min for Gud!"
og knugede til Barmen
den sønderknuste Brud.

„Hvor Hjertet Hjertet mødte,
hvor Elskovsrosen groer,
der mægter intet Løfte,
der frommes intet Ord."

De glemte Frygt og Smerte,
sank til hinandens Bryst.
I Kjærlighedens Vælde
de aned' Guders Lyst.
De glemte Sorg og Kummer,
de glemte Himmel, Jord;
Kun Dyden ei de glemte,
og Troskabs givne Ord.

Da skred det ud ad Natten,
blegt Maanen skinned alt.
De vaagned' som af Drømme,
paa nyt til Livet kaldt.
„Min Fader mig vil savne,
den Bjergaas er saa lang;
paa Klippevæggens Tinde
jeg baner mig en Gang."

Saa stammer bange Pige —
For Eystein svarer end
hun, over Klippevægge,
som Geden, farer hen;
alt over Afgrunds Svælge,
betraadt af ingen Fod,
for Elskov Veien baned
ved bange Piges Mod.

Med Rædsel Eystein følger
forvovne Piges Fjed;
mens Døden Svælget aabner
for hellig Kjærlighed.
Dog den som Elskov aanded
i Mand og Qvindes Barm,
beskyttede de Elskte
med høien mægtig Arm.

Og aarle næste Morgen
ung Eystein iler ud;
for Bonden Alf han stander,
at beile om sin Brud.
Da tordned haarde Fader:
„Min Datter ei er min;
til Bjørn hun alt er lovet,
hun aldrig vorder Din."

Saa Beileren fra Gaarden
med Faders Trudsel red.
Han fra sin Elskte flygted;
men ei fra Kjærlighed.
Og Alf sin Datter kalder:
„En fattig Huusmands Dreng,
en Staadders Søn fra Krogen,
med Dig vil dele Seng."

Saa mælede den Fader;
forfærdet Mari stod.
„Har Uslingen ei loiet,
Du ikke er mit Blod!

Du elsked ham, han sagde,
men det er ikke saa;
og end den Dag i Morgen
som Brud hos Bjørn Du staaer."

„Til Bjørn jeg aldrig giver
den Haand, jeg Eystein gav;
for vandrer jeg som Jomfru
i Dødens mørke Grav.
Den, som mit Hjerte eier,
jeg kalder min for Gud;
hvor Elskovs Stemme kalder,
forsvinder Faders Bud."

„Den Stemme dø paa Læben!
— lød Bondens Tordenrøst —
Til Bjørn jeg Budskab sender,
han bringer Bruden Trøst."
Og efter Bjørn han sendte,
som var paa næste Gaard;
og inden Solen daled,
for Bruden Brudgom staaer.

„Hvad? er det sandt man siger:
Du ikke lyster mig.
I Morgen Præsten kommer,
saa vil det finde sig.
Din Fader gav mig Løfte,
og dette svigter ei.
Ad Vældens Spor jeg leder
min Brud paa Elskovs Vei.

Jeg veed, hvad der er hændet;
dog alting være glemt.
For Alteret jeg finder
Dit Hjerte bedre stemt." —
„Før vandrer jeg i Bygden,
før tigger jeg mit Brød,
end ægte den, jeg hader!"
— saa Maris Gjensvar lød.

Bjørns Øie rædsomt rulled;
af Skeden foer hans Kniv.
„Det Haane-Svar skal koste
Din usle Elskers Liv!
Hvor Niddingen jeg træffer,
var det for Altret selv,
hans Hjerteblod skal rinde,
som Glaamens stride Elv!"

Men intet mægter Trudsel
mod Pigens Kjærlighed.
Til Kjukanfos hun iler
med ængstelige Fjed,
i Nattens Mulm og Mørke,
ad græsselige Sti,
ei anende til Faren,
før Faren er forbi.

Der sad, paa Klippestykke,
hvor Fossens Stemme lød
med rædsomt Brag i Faldet,
nedsjunken i sin Nød,

forladte Elsker længe.
Ved Maanens Skin hun saae
den Dødningblege sidde.
Hun i hans Arme laae.

„Flygt, Eystein! flygt! — hun raaber:
Bjørn svoret har Din Død.
Kun Flugten Dig kan frelse,
og ende vores Nød!"
„Jeg flygte? — Eystein svared:
En Fjeldboe flygter ei!
Kun Seierspalmen vinker
paa Tapperhedens Vei."

„Fly, Elskte, fly Din Fjende!
Trods ikke Had og List;
thi Ondskabs Vaaben fælder
den Tappreste tilsidst.
Drag til Din fordums Herre,
som boer i Christjerns By.
At søge Raad i Nøden,
er ikke feig at fly.

Besluttet Eystein Halvord,
at stunde sa sin Boe.
Nu Afskedsklokken lyder,
de svore evig Troe.
„End eengang jeg Dig skuer,
det bæres saa mig for!"
Og over Klippestien
forsvandt det hulde Nor.

Forbittret Fader truer;
Bjørn sværger Brand og Mord;
men modig Mari stammer:
„Jeg Eystein gav mit Ord.
Du bringe mig for Præsten,
jeg ægter Dig dog ei;
for Alteret skal lyde
fortvivlet Piges: Nei!"

Nu Kummerstiden sniger
sig sneglelangsom frem;
i By den Brudgom sukker,
den Brud i stille Hjem;
Alf skjænder inden Gaarde,
med Hevn i Barmen gaaer,
som Bamsen, Bjørn paa Fjeldet;
og saadan svandt et Aar.

Da kommer der en Bonde,
fra Fjeld til Christjerns By.
„Guds Fred! min vakkre Eystein;
nu kan Du atter ty
til Rjukanfossens Vande,
til høie Goustafjeld;
i dette Brev Du læse
det Dig beskaarne Held."

Og Brevet var fra Mari.
Den gamle Alf var død.
Paa Sottesengen Gubben
sin haarde Færd fortrød.

Han havde kaldt sin Datter,
velsignet Kjærlighed,
budt hende ægte Eystein,
og faret hen i Fred.

Paa Elskovs rappe Vinge
nu Eystein iler frem,
ilt over Bjerg og Dale,
at naae det elskte Hjem.
Ved Bolkesøens Bredder
han hilste Gousias Top,
hvor Rjukanfossens Vande
i Regnsky stige op.

Og som han nærmes Hjemmet,
steeg Længslen i hans Barm;
han ilede at favnes
af skjønne Mari's Arm.
Han vilde Sti betræder,
som elskte Piges Fjed
til Vandringsbane vied
for trofast Kjærlighed.

Paa modsat Side sidder,
i flere Dage alt,
den underskjønne Pige.
Forgjeves har hun kaldt,
med Elskovs kjælne Stemme,
paa fjerne Hjertens Ven;
fra Fjeldevægge svared'
kun elskte Navn igjen.

Hun Kyſtein ſeer paa Stien;
forglemt var hendes Savn.
Hun iler ham imøde;
hun nævner ham ved Navn.
Da ſkuer han i Veiret
i himmelſalig Lyſt,
og breder Længſels Arme
mod huldе Piges Bryſt.

Men Rædſelsbudſkab lyder
hvor Elſkov vinked Fryd;
det grumme Svælg ſig aabner
for Kjærlighed og Dyd:
Paa Klippeſti han glider,
og Bølgen blev hans Brud:
Hans Legem faldt i Dybet,
hans Aand foer op til Gud!

Den meer end uſle Pige
ſank ned paa Klippens Rand;
der fandt man hende ligge
berøvet ſin Forſtand.
Af Jordens fjendſke Magter,
i rædſomt Raſeri,
hun fordred ham tilbage
fra Elſkovs Klippeſti.

Saa ginge Døgn og Uger,
faa Maaneder ſvandt hen;
men, ak! forgjeves kaldte
hun Død til Liv igjen.

I stille Vanvid vandred
hun siden daglig ud,
og drømmed sig at leve
endnu som Eysteins Brud.

Fra Klippesti hun taled
i dybe Afgrund ned,
at sige hendes Elsker
hvordan paa Jord hun leed.
Hun trøstede i Dybet
den tabte Ungdomsven,
og vendte saa tilbage
med roligt Sind igjen.

I dybe Vanvid svandte
saalunde mange Aar.
Endnu i høie Alder,
med tynde Sølverhaar,
hun vandrede til Stien,
med lette Ungdomsfjed,
at tale til sin Elsker
om trofast Kjærlighed.

Alt længe nu i Graven
fandt knuste Hjerte Ro.
I Himlen Bruden lønnes,
som var paa Jorden tro.
Dog evig lever Mindet
om Maris Kjærlighed,
saalænge Rjukanfossen
fra Gousta styrter ned.

Og Elskovs-Sagnet lyder
endnu fra Elsktes Mund;
og Klippestien stander
endnu i denne Stund.
Hvor Rjukanfossen styrter
fra Fjeld med rædsomt Brag,
der vises Maristien
endnu den Dag i Dag.

(C. von Holten.)

Før og Nu.

Man sjunger helst om den gamle Tid,
Men om den nye man lidt kun melder;
Man fordum satte til Venner Lid,
Nu rede Penge kun ene gjælder.
Stort skal det være,
Skjøndt svage ere
De Støtter, som denne Storhed bære,
Paa Flyvesand.

Før muntert spiltes Styrvolt og Gnav,
Nu — skal det L'hombre og Boston være;
Man legede' Blindebuk, gjorde Jav,
Nu skal man stiv og peensnerpet tvære.
Coquette Pile,
Studeerte Smile,
Bag Venskabs Maske saa flygtigt ile
Fra Blik til Blik.

Før — hædret Borgerskab gik i Arv
Fra Slægt til Slægter, med Held og Ære;
Hver ofred' Staten sin Kraft, sin Marv,
Og saaes med Troskab dens Byrder bære.
Nu — har man Raader
Paa mange Maader,
Hvis Raad kun løser sig op i Gaader,
Til Landets Tarv.

Før — passed' man sit saakaldte Snit,
Og samled' Grunker til Fremtids Dage;
Nu — regner man paa hver Dags Profit,
Og glad kun tænker den lagt tilbage.
Foruden Renter,
Diskonts Procenter,
Ved Creditorers Impertinenter,
Og Sult og Nød.

Før — gav i Skolen, man Drengen Riis,
Nu — straffer man ham med Ambitjonen;
Knap fjortenaarig, han troer sig viis,
Og veed at holde paa Pretensjonen.
Kan drikke, prale,
Om Alting tale,
Og Dandserindernes Fod afmale
Med Fyrighed.

Før — lærtes Døttre at gjøre Gavn,
At koge Mad og at stoppe Hoser,
Og Huuslighed gav et Hædersnavn,
Nu — kan de pludre lidt franske Gloser,

En Hest dressere,
Et Stød parere,
Paa Skøiter løbe, og voltigere
Med Færdighed.

Før — følte Manden sit eget Værd,
Og ei det byggede paa Fadæser;
Nu — vil Enhver synes Stor og Lærd,
Og Don Ranudisk sig stolt opblæser,
Thi, det at være,
Og synes, ere:
To Ting, man burde forskjellig bære
I Verden om.

Ja, hvilken Forskjel paa Før og Nu!
Dog — udi Eet vi end harmonerer;
Vi komme Syrach, som før, ihu,
At han ved Evan frøe inviterer:
Til os at glæde,
Og Læben væde
Med Druesaften, i Venskabs Kjæde,
— Fa'er Syrachs Skaal!

(C. Sæborg.)

Ynglingen og Blomsterne.

Ynglingen.

Tør jeg hentræde
Her, hvor de venlige Blomster fremstige,
Minde min Kjærligheds rødmende Pige
Mellem de glødende Spæde?
Venligen smiler
Dugperlens Draabe, mens stille den triller
Salig som Kjærligheds evige Lyst;
Hvor skal jeg finde
Blomsten, der evig huldsalig skal vinde
Sig om min Pigelils Bryst?

Rosen.

Jeg blusser, jeg brænder,
Mod Solen jeg vender
Mit Blik.
Af flammende Lue
Min hvelvede Bue
Jeg fik.
Min brændende Læbe
Skal blussende stræbe
I Lyst,
At vække Din Flamme,
At Elskov kan ramme
Dit Bryst.

Ynglingen.

Rose, som smiler
Venlig, lig Morgenens straalende Rode,
Elskeren skuer med Lyst Dig imøde,
Og dog — forbi Dig bortiler.
Stærk maa han være,
Hvis han Din glødende Flamme kan nære,
Derfor, o Rose, han gaaer Dig forbi;
Thi Du jo kommer,
Blusser og svinder med straalende Sommer,
Følger ham ei paa hans Sti!

Lillien.

Du Yngling, som hist vandrer om
Fri i Naturens Helligdom,
Kan Du ei Rosens Purpur lide,
Da dvæl ved mine Blade hvide.
Jeg stille staaer paa Livets Vei,
Mig mangen Vandrer ændser ei.
Jeg eensom staaer i Livets Have;
Glem Lillien ikke, Somrens Gave!

Ynglingen.

Kan jeg bortvanke,
Lillie, Du søde, og plukker Dig ikke?
Skut de venligusskyldige Blikke
Straale, lig Stjernerne blanke —
Vistnok en Stjerne
Er Du, der drog fra det himmelske Fjerne,
Lillie! at fryde det jordiske Bryst!
Ak, Du maa svinde,
Naar Du har levet, for susende Vinde,
Jorden ei elsker Din Lyst!

Violen.

Naar skal Aftnens mørke Bue
Hvælve sig om mig?
Naar skal Solens stærke Lue
Vel bortfjerne sig?
I det aftenstille Øde
Ene helst jeg staaer,
Mens mig smiler huld imøde
Himlens Stjernegaard.

Da forundret stille hefter
Jeg paa den mit Blik,
Seer de store skjulte Kræfter
Stjernehæren fik.
Ei jeg vild kan Flammen nære
Af en heftig Lyst;
Fromme Elskende mig bære
Taus paa deres Bryst.

Ynglingen.

Venlige Spæde!
Du, som uskyldig og stille Dig dølger
Blid under Lundens bladgyngende Bølger,
Fromhedens Billed hernede —
Kunde Du brænde
Evig som Lyset, os Himmelen sendte,
Sværmerisk glødende, bleg ei og mat!
Da til min Pige
Vilde jeg med Dig henile og sige:
„Hverken for stærk eller mat!“

Kjærminden.

Den himmelske Lyst,
Som fylder Dit Bryst,
O Yngling! Kjærminden forstaaer.
Med rosenrødt Baand
Den Elskendes Haand
Mig planter i den Pigelils Haar.

Og svinder end Vaar,
Da Mindet fremgaaer
Og vækker den himmelske Lyst!
Kom, Yngling, tag mig,
Til Gjengjeld jeg Dig
Gyder sødeste Fryd i Dit Bryst!

Ynglingen.

Søde Kjærminde!
Ja, Du er Blomsten, jeg hende kan give,
Som skal det hellige Elskovspant blive
For hende, den elskte Veninde!
Himmelblaa bølger
Venlig Din Kaabe, mens Haabet Dig følger,
Kan jeg fornægte Din sværmerske Lyst?
Du skal Dig slynge
Stille lyksalig, og smilende gynge
Hist paa den Yndiges Bryst.

Men naar nu svinder
Somren, og Straalerne længer ei gløde,
Naar mig ei stirrer huldsalig imøde
Bølgen, der nynnende rinder —
Og naar min Pige

Maa til elysiske Egne bortvige,
Da hun mig gier Dig i Aftenens Qvæld,
Da skal Din Krone
Venlig, lig Kjærligheds evige Tone,
Atter opklare min Sjel!

(M. Winther.)

Udsættelserne.

Du vil det da? O grumme Smerte
Din strænge Villie volder mig!
Fra denne Morgenstund mit Hjerte
Ei mere tænke maa paa Dig.
Men vidt, at Morgenens Gudinde
Ledsages tro af Elskovs Gud:
Skal jeg forglemme Dig, Veninde,
Giv Frist dog til paa Dagen ud.

Men Solen ad sin Bane iler,
Snart staaer den høit paa Himlens Blaa,
En nys udsprungen Rose smiler,
Og flux paa Dig jeg tænke maa.
Ja i mit omme, varme Minde,
Hver Blomst Dig kalder sødt igjen:
Skal jeg forglemme Dig, Veninde,
Saa giv mig Frist til Aftenen.

Men Aftnen kommer, og jeg sniger
Mig eensom om i Dalens Favn;
Hvert Suk, som fra mit Hjerte stiger,
Udstammer da det elskte Navn.
Og Ekko høit fra Fjeldets Tinde
Gjentager Sukket fra min Mund:
Skal jeg forglemme Dig, Veninde,
Saa giv mig Frist til Natten kun.

Men Natten lukker til mit Øie,
Og i en sød, bedragersk Drøm
Jeg troer da flux at see Dig bøie
Dit Hoved til min Barm saa øm;
Troer at jeg har Dig sluttet inde
I fyrig Elskovs Favnetag:
Skal jeg forglemme Dig, Veninde,
Saa giv mig Frist til næste Dag.

Men da skal Morgen atter gløde,
Og Blomster atter ligne Dig;
Og i min Aftenvandrings Øde
Dit Navn igjen tilhviskes mig.
Og da hverandre lige svinde
Fast alle Dage i mit Liv:
Saa med at glemme Dig, Veninde,
Paa eengang Frist for evig giv!

(C. N. Schwach.)

Livets Farver.

Livet er altid Kjønt!
Haabet er lysegrønt!
Mismod er stedse graae!
Glæden er himmelblaae!

Bruunt er Standhaftighed!
Flygter Dit Hjertes Fred,
Lid da taalmodig stærk;
Skjebnen er Herrens Værk.

Guul er den Falskes Kind!
Troløst og træfkt hans Sind!
Venskab er violet!
Siig mig: hvor findes det?!

Uskyld er lilljehvid!
Engel fra fordums Tid!
Elskov er rosenrød!
Mangengang Uskylds Død!

Døden er mørk og sort!
Kalder for evig bort!
Lukker Dit Øie til
For Livets Farvespil.

(Hanna Irgens.)

Ringen.

Ved Foraarstide sad et Selskab af Officerer fortrolig sammen i Huusankeret, et Tracteursted nærved Staden H. De havde taget Sæde omkring et Bord saaledes, at de gjennem de aabne Vinduer kunde overskue Staden med dens skjønne Bro, og den i sin nye Foraarsdragt prangende Bjergkjæde. Alle vare i den lykkeligste Stemning, og den første Flaske Rhinskvin vakte, som det pleier, Lysten efter at tømme den anden. Saalunde opflammedes Geisten, det gamle Krigsmod hævede de sjunkne Vinger, og man begyndte at klage over den for hver ægte Krigsmand keedsommelige Fredstid, hvori Livet saa aldeles taber sin Interesse, fordi det aldrig sættes paa Spil, da man roligen seer den kommende Dag imøde, ja endog med temmelig Vished kan beregne dets træge Gang, hele Uger forud. Alt dette er i Krigen gandske anderledes. Der bringer fast hver Time en ny, uforudseet Begivenhed, og der ligger en ubeskrivelig Fryd i at føle sin Kraft i denne idelige Kamp med Farer, og lig en Sky, som drives af Stormen, at drage hen igjennem Stæder og Byer, uden at at vide idag, hvor man imorgen skal hvile sit Hoved. Derhos blev nu mangen forvoven Bedrift paany fortalt og drøftet, og jo dybere Dæmringen sænkede sit Slør over Jorden, desto dristigere, rædsommere Sving fik Talen. Vertinden vilde bringe Lys, men man viste

hende til Fuldmaanen, der fra Himmelbuen kastede sin Straale ned i Floden, og nu, i Maaneskinnet, talte man om den særegne, høie Fryd, som det Rædsomme skjænker Krigerlivet. Baron Z. fortalte, hvorledes han engang med nogle Kammerater havde tilbragt hele Natten paa en Kirkegaard, hvorledes de, indhyllede i deres Kapper, havde sovet ligesaa sødt paa Liigstenene, som paa de blødeste Bolstre, hvorledes de i den rædselfulde Midnatstime havde tømt en Flaske Vin paa de Hensovedes Fred, uden at føle det mindste til hvad man pleier at kalde en Gysen fra Aandeverdenen.

Ogsaa hans Ven Grev R. bifaldt denne Yttring, uden dog at nægte, at det havde kostet ham stor Selvovervindelse, før han havde naaet denne Styrke; hvorimod der endnu stundom reiste sig den Tvivl hos ham, om der virkeligen gaves nogen Aandeverden. Dog kjendte han ei meer til nogen Gysen for denne hemmelighedsfulde Verden, det samme forsikkrede og de Andre. — „Virkelig slet ingen?" spurgte en halvsagte Røst, hvis stille Ro kontrasteerte stærkt med de unge Venners heftige, af Druesaften begeistrede Tale. Alle fore forfærdede sammen, kun ikke Baronen, skjønt Stemmen var ham nærmest. Han vendte sig om og udbrød med Latter: „See, der spøger vor kjære Aandeseer atter!" Det var Capitain Asmond af Artilleriet, som ubemærket var traadt ind og længe havde hørt en Stund paa Vennernes Samtale.

Skjønt liden og uanseelig af Person, var Capitain Asmond høit agtet af sine Vaabenfæller for sit rolige Mod og sin Krigserfaring, saa man gjerne

overbar med hans stille, i sig selv indsluttede Væsen, hvilket man undskyldte med hans tidligere Livs sælsomme Skjebner, og en egen Dybde i hans Characteer, der bragte ham i Forbindelse med en lønlig, hemmelighedsfuld Verden. — Efter at have smilet over den Gysen, der betog dem ved at høre hans Mennesketemme, endsige en Aanderøst, bebreidede han dem med mild, men dog følelig Alvor, deres frække Overmod. Samtalen fik en roligere og mere betydningsfuld Gang, da Asmond deeltog i den, thi han fortalte gjerne og godt. Efter en lang Underholdning vendte man tilbage igjen til Staden, som allerede laae i Søvnens Arme. De tvende store Steenløver over Stadsporten forekom vort Selskab som to aarvaagne Vægtere. Paa Torvet skiltes Vennerne, efterat man havde sagt hinanden Godrolignat, og Baronen ifærdeleshed ønsket Enhver ifær en af Capitainens Aander til at bringe Lyset ind i deres Sovekammer; men Capitainen truede ham med Fingeren ved Afskeden.

Da Baronen naaede sin Vaaning, fandt han Lyset nedbrændt i Stagen og Tjeneren indslumret paa en Stol. Han følte Medlidenhed med den bedagede tro Karl, lod ham give sig et nyt Lys og derpaa gaae til Hvile; selv følte han sig altfor opvakt til at kunne sove. Han havde begyndt med at optegne sine Bedrifter og Hændelser under det sidste Felttog, og besluttede, at hellige denne Forretning endnu een Time. Han slog Bogen op, og for at opfatte Traaden i den afbrudte Fremstilling, læste han med dæmpet Stemme det sidste Blad, der lød saaledes:

„Ogsaa til mangen Daad henriver Krigerlivet os, hvis Erindring vækker Sorg og Veemod, om just ikke Anger, fordi vi kun adlyde Pligtens strenge Bud. Denne Bemærkning foranledigedes af en Begivenhed, som i denne Tid er mødt mig med en fjendtlig Officeer. Vi stode nogle Uger ligeover for hinanden med vore Rytterposter og kom adskillige Gange fredeligen sammen i en mellemliggende Landsby, for i al Samdrægtighed at tømme en Flaske Viin, indtil vort venskabelige Forhold styrredes derved, at han en Nat opsnappede nogle af mine Folk. Opfarende, som jeg var, besluttede jeg at hævne mig, og Skjebnen syntes at begunstige mit Ønske, da den nogle Dage efter førte min Fjende, kun ledsaget af tre Mand, imøde med mig, som havde et dobbelt Antal. Jeg fraraadte ham, at begynde en Kamp, hvori Lykken aabenlyst havde taget Partie imod ham. Istedetfor Svar opmuntrede han sine Folk til Mod og Kjækhed, da ikke Antallet allene, men de Stridendes Tapperhed heel ofte afgjør Seieren. Men hans Folk vege snart for Overmagten, og begave sig tilsomt paa Flugten. Mine satte efter dem, og Skjebnens Lune føiede det saaledes, at vi to Anførere mødtes allene. Gjentagne Gange opfordrede jeg ham til at overgive sig, thi jeg var ham overlegen i Legemsstørrelse og ved min Hests Styrke. „Endnu kan jeg kæmpe!" udbrød han i ædel Harme, satte dristigen ind imod mig, og rendte ved egen Uforsigtighed i min udstrakte Klinge, saa han styrtede af Hesten. Hans Fald havde hurtigen udslukt min Vredeslue, men mine Bestræbelser at hjelpe ham, vare forgjeves. Hans Saar var

dybt og farligt, selv de Ord, han vilde frembringe, døde paa hans Læber; kun dette bemærkede jeg, at han med den høire Haand pegede paa en Ring, der sad paa hans venstre Pegefinger. Ringen —

„Ringen?" gjentog den Læsende: saapidt var jeg kommen, da jeg blev afbrudt. Ringen, hvorledes saae den ud?" Han tog en lille Kasse frem, som blandt andre Mærkværdigheder ogsaa indeholdt denne, og idet han dreiede Ringen frem og tilbage i Haanden, sagde han ved sig selv: „Det er et forunderligt, som det lader, meget gammelt Arbeide. Denne synderlige Guldrand med de mange Snirkelzirater og her i Midten den store røde Steen. Hvormeget jeg endog betragter de utydeligt indgravne Tegn, kan jeg ikke faae andet ud deraf, end tvende Hjerter, omslyngede af to opblussende Flammer. Ja — udbrød han, som rørt ved Mindet om fordums Kummer — saaledes kan vel en Lue opblusse af tvende Hjerter, omslynge begge og forene dem til Eet; men ofte slukkes den atter i det ene, før Døden qvæler den i det andet!" — Han greb Pennen for at fortsætte sin Fortælling, da slog pludselig et Vindstød mod Huset, store Regndraaber pidskede mod Vinduerne, det ene Fag foer op, og i samme Øieblik var Lyset slukket. Han reiste sig hurtigt for at lukke Vinduet; da han vendte sig om, mærkede han, at Døren var aabnet, og som det syntes ham, aabnede sig alt meer og meer. Med Ringen i Haanden traadte han henimod Indgangen, og da det forekom ham som Nogen biede derude paa hans Tilladelse til at komme nærmere, raabte han dristigen: kom ind! Idet samme

gik Døren hurtigt op, og det tyktes ham, at Officeren, hvem Ringen havde tilhørt, stod udenfor i Mørket. Vel var hans Skikkelse neppe synlig, kun det blege Aasyn med den fortørnede Mine var tydeligt, og det mørke Blik syntes fæstet paa Ringen, der ligesom bevægede sig i hans Haand ved en hemmelig Magt. Uden at skjælve i mindste Maade, gik Baronen lige imod Synet og udstrakte sin Haand derefter. Pludseligt var Alt forsvunden. Han gik nogle gange op og ned af den mørke Gang, uden at hans Øie eller Øre fornam det ringeste. Smilende over sig selv og sin Indbildnings sælsomme Spil, følte han vel ingen Frygt, men var dog ingenlunde mere stemt til at fortsætte sin Historie. Han klædte sig af og sov saa roligt som sædvanligt.

Næste Dags Aften kom Baronens Ven og Vaabenfælle, Greven, til ham. Alt i tvende Aar havde Denne med utrættelig Troskab beilet til Frøken Rosaura v. P., der udmærkede sig ligesaameget ved sin Elskværdighed, som ved sine Særheder. Endelig var det lyktes ham idag at see sin trofaste Tilbøielighed lønnet ved de første Forsikkringer om Gjenkjærlighed. Dette meddeelte han sin Ven med den høieste Glædesfølelse.

Baronen, alt tilforn en Ven af Frøkenens Familie, savnedes nu saameget mindre ved de Festligheder som Greven næsten daglig foranstaltede for sin Brud, ved hvilke baade Grevens store Rigdom og Rosauras hele Særhed kom for Dagen, saa hun ofte syntes, liig en lille drillende Bjergaand, at drage den store, skjønne Krigshelt efter sig. Thi havde man gjort

Tilberedelser til en Udflugt, saa gefaldt det hende ofte bedre at blive hjemme, og midt under Spog og Samtale rullede Vognen paa hendes Vink frem og førte Selskabet ud i det Frie. Grevens Godmodighed trættedes dog ikke herved, han betragtede meget mere en vis Lunefuldhed som et nødvendigt Appendix til qvindelig Ynde, som Den ikke maatte forsmaae, der attraaede Qvindens Gunst. Selv naar hans Bruds Luner i enkelte Øieblikke faldt ham til Besvær, saa følte han sig dog atter forsonet, naar han i saamange stille Timer lagde Mærke til Rosauras Elskværdighed. Overhovedet syntes hun et gandske andet mildt og venligt Væsen, naar hun var allene med ham, kun mod de Fremmede viste hun sig lunefuld; stille og hengiven var hendes Sjel mod ham. Ja, hendes Kjærlighed modtog stundom et Anstrøg af Veemod, naar hun stod ved den Elskedes Side, og heldede det skjønne Hoved til hans Bryst, og med frembrydende Taarer forsikrede: at hun aldrig havde troet nogensinde, at kunne blive saa lykkelig. Naar han da med den hjerteligste Deeltagelse spurgte, om hun da ikke havde været lykkelig? saa svarte hun med et Kys, og dreiede Samtalen paa en anden Gjenstand. Med en uimodstaaelig Tryllekraft følte Greven sig med alt dette fængslet fastere til det sælsomme, dybtfølende Væsen.

Han havde ved denne Tid gjort Forberedelser til en stor Fest paa et nærliggende Lyststed. Selskabet var allerede samlet, men just som man skulde derhen, begyndte det at regne stærkt og Rosaura foretrak at feire Festen hjemme. Hun var den Dag høist elskværdig og indtog alle Gjæsterne ved sit aandrige Vid,

Da Underholdningen dog omsider syntes at tabe Interesse og Samtalen Liv, foreslog Rosaura til en Afvexling, at enhver Tilstedeværende skulde fortælle en Historie, helst en Scene af sit eget Liv. Da flere Officerer befandt sig i Selskabet, saa skulde disse gjøre Begyndelsen med at fortælle en eller anden mærkværdig, alvorlig eller lystig Begivenhed, som vak mødt dem under sidste Felttog. Paa den elskværdige Vertindes Opfordring blev der nu fortalt flere komiske og tragiske Optrin, som Krigerlivet er saa rigt paa. Raden kom omsider til Baronen, som af Mangel paa noget Mærkværdigere fortalte sin Tvekamp med Officeren. Alle hørte ham med stor Opmærksomhed, og hans Fortælling tilkjendtes det Fortrin, at være den meest betydningsfulde og meest hjertegribende; men han forsikkrede, endnu at have dulgt det Mærkeligste, og sluttede nu sin Fortælling om hiint natlige Syn, med den Bemærkning: at han nu ei mere undrede sig over, at saamange troede at see Aander, da hans Phantasie, som han dog ellers forstod at tæmme, idetmindste dennegang havde drevet et saadant Spil med ham.

Men ikke alle syntes saa tilbøielige til at anfee det hele Syn for et blot Spil af Indbildningskraften. Nogle Frøkener lode sig Ringen endnu engang beskrive, saameget interesserede den dem, og da nu Baronens Fortælling havde aabnet Portene til hiint dunkle, tillokkende Rige, saa vendtes Alles Hu derhen, og den Ene søgte at overbyde den Anden i at fortælle rædsomme Tildragelser af deres egen eller Slægtningers Familiehistorie, hvis Sandhed man dyrt bekræftede.

Kun to Personer toge ingen Deel i denne Underholdning: Rosaura og Capitainen. Rosaura havde med stor Opmærksomhed hørt paa Historien om Tvekampen, og med endnu større paa Fortællingen om den Faldnes Aabenbarelse. Men Capitainen allene, som aldrig tabte sin iagttagende Sindighed, havde lagt Mærke til, hvorledes hun blegnede ved Beskrivelsen af Ringen, og hvorledes en indvortes Gysen meer og meer fremlyste af hendes Blik og Miner, medens de Andre med bange Fryd hørte paa de hemmelighedsfulde Historier. Forgjeves havde hun nogleganger forsøgt at dreie Samtalen hen paa lysere Gjenstande, hun kunde ei længer udholde den indre Spænding og var nødt til at forlade Selskabet, med alle Tegn paa et pludseligt Ildebefindende. Dette, som forstyrredes herved, skiltes snart derpaa med Bekymring for Rosaura.

Siden denne Dag syntes der at være foregaaet en ubegribelig Forandring med Frøkenen. Hun indelukkede sig i sine Værelser og indlod nødig Nogen, selv hendes gamle Fader, med hvem hun beboede det store Huus allene. Med stor Omhyggelighed brændte hun en Pakke Papirer, hvilke hun tilforn ligesaa omhyggeligen havde gjemt. Det sælsomste var, at hendes Kjærlighed til sin Brudgom havde forvandlet sig til Afsky, saa at hun ofte bad sin Fader om at holde ham borte fra hende, hvis man ikke vilde dræbe hende. Forgjeves ventede Greven Timer, Dage, udenfor, forgjeves skrev han de meest rørende Breve til hende; uden at aabne dem, lod hun ham svare: at han maatte bære den uundgaaelige Skjebne som Mand,

men hendes Forbindelse med ham var for stedse hævet, og burde aldrig være sluttet. — Alle Grevens Venner beklagede hans Uheld; hans Smerte grændsede til Fortvivlelse. De Timer, som han ikke tilbragte i Rosauras Huus med hendes ængstede Fader, vandrede han om i den frygteligste Uro. Forgjeves søgte hans Venner at berolige ham, fremfor Alle sørgede Baronen, som nu for førstegang begyndte at føle, hvad en Gysen for hiin ukjendte Verden betydede, skjøndt han endnu ikke fæstede nogen egentlig Troe dertil.

Han havde forladt sin Ven en Aften silde, og vilde nu atter til at fortsætte sin Historie, der ikke var rørt siden hiin mærkelige Aften. Ringen laae atter for ham, og han betragtede den med en veemodig Erindring om den Mand, som havde eiet den og endnu i Afskedsstunden peget derpaa, som om han vilde betroet ham et Ærende med Hensyn dertil. Da greb pludselig en fælsom Gysen ham og det tyktes ham, at den Dødes Skikkelse stod bagved ham og udstrakte Armen over hans Skulder efter Ringen. Mere misfornøiet med sig selv over dette vilde Phantasispil, end forfærdet ved Synet, vendte han sig hurtig om, og sagde i en spøgfuld Tone: „Det er min ærligt tilkæmpede Eiendom, Krigskammerat! Havde Lykken svigtet mig, var Du nu maaskee i Besiddelse af et lignende Minde fra min Haand.“ Med disse Ord foer han op af sit Sæde, men ingensteds var mindste Spor. Da kunde han ei undertrykke en indvortes Gysen, og til at fortsætte sin Historie var han ei mere stemt.

Da han faa Dage derefter gik over Gaden, kaldte en af hans Venner ham op til sig. Han traf her, foruden Capitainen, nogle fremmede Officerer af Rabobyens Garnison. Man bød ham hjertelig velkommen. Greven blev snart Gjenstand for Samtalen. Ogsaa Baronens Syn, hvorom Officererne havde hørt mange forvandskede Beretninger, blev berørt, og Denne fortalte nu, hvorledes han havde havt et gjentaget Besøg deraf for tre Dage siden, men Alt i en saa munter Tone, at Fortællingen ikke vakte Gysen, men Latter. „Den Aand — afbrød den Ene af de Fremmede spottende — hviler forviist ikke før han har faaet sin Ring tilbage med den røde Steen, thi af hvad anden Grund skulde den vel bestandig pege hen derpaa." — „Men det var dog uhørt, vedblev Baronen: at En skulde vende tilbage fra Skyggernes Rige, for at hente en legemlig Skat." — „Forsøg dog, gjensvarte Hiin: hvis Aanden kommer nok engang, at række ham Ringen." — Han vilde have fortsat sin Spot, hvis ikke Capitainens Alvorsblik havde bragt ham til at tie. Denne afbrød nu sin Taushed og begyndte med det underlige Spørgsmaal: Af hvad Størrelse Gestalten var? — „Af Eders, svarte Baronen: næsten for liden for en Rytterhøvding." — „Og hvad hans Lemmers Forelse angaaer?" vedblev Capitainen uden at lade sig forstyrre af Anmærkningen. — „Smal og smekker som J!" svarede den Spurgte. — „Ei, Hr. Capitainen opad Dage!" udbrød En af de Fremmede. „Og — tilføiede en Anden — af disse Spørgsmaal og Svar at

flutte, skulde man troe, at Aanden og Capitainen ei vare fremmede for hinanden."

Man havde vel fortsat denne Spøg en Stund, hvis ikke i det samme en anden Ven var kommen til med den Efterretning, at Rosaura's Tilstand alt mere forværredes, og at hun var gandske sengeliggende. Hendes Fader havde endelig formaaet hende til at tage en Læge, men med en sørgelig Rolighed havde hun bedt ham, ikke at forsøge sin Konst paa hende, da hendes Sygdom havde altfor dybe Rødder. Greven var især utrøstelig.

Alles Munterhed forvandledes ved denne Fortælling til dyb Alvor, og Baronen ilte hen til Greven, som han fandt i den beklageligste Tilstand. Han fortalte, hvorledes nu ogsaa hans sidste Haab var forsvundet. Alt i flere Dage havde Rosaura været i en sløv, bevistløs Tilstand, nu troede han at kunne nærme sig hende ubemærket, og var derfor traadt ind til hende med hendes Fader. Men strax havde hun kjendt ham, reist sig op i Sengen, og med en krampagtig Armbevægelse udraabt i en klagende Tone, som endnu sønderrev hans Hjerte: „Nei, Du har ingen Ret til mig, og min Eed bryder jeg ikke!"

Baronen bestræbte sig for, saagodt som muligt, at berolige sin Ven, der gjorde sig selv de bitreste Bebreidelser over at have været den uskyldige Aarsag i hendes Sygdoms Tilvext, ja maaskee i hendes Død.

Det var en lummerheed Sommernat. Døren til Baronens Værelse stod aaben; med Tanken hendvendt paa sin Vens Skjebne, gik han op og ned, uden

at føle nogen Trang til Søvn. Pludseligt bares det ham fore, som han saae den faldne Officeers Skikkelse ude i den lange mørke Gang. Strax mindedes han sin Vaabenbroders Ord, tog hurtigen Ringen frem og gik Aanden imøde med den. Denne veeg tilbage, da han nærmede sig, men han tilraabte ham: „Tag Ringen med Dig!" Og i det samme Øieblik stod Synet ligefor den dristige Baron. Ringen gled ham ud af Haanden, han hørte den trille henad Gangen, Synet bøiede sig ned derefter og forsvandt. Baronen hentede sit Lys, men Ringen var ingensteds at finde. Nu først fik Synet nogen Betydning for ham; han anstillede alvorlige Betragtninger derover med sine Venner, uden at komme til noget Resultat. Capitainen var ingensteds at finde, men var forreist paa nogle Dage. Da lød Efterretningen om Rosaura's Død, og bragte Synet i Forglemmelse. Man fandt Greven mere fattet, end der kunde ventes. Han, som i den piinlige Uvished havde vaklet som et Siv for Vinden, syntes nu, da hans Skjebne var afgjort, at have gjenvundet sin mandige Kraft. Efter at have seet den Afsjelede endnu engang, og taget en rørende Afsked med hendes og sine Venner, forlod han Staden og drog til et Gods, som tilhørte hans Familie.

Ogsaa Baronen vilde endnu engang see den Hensovede før hun begraves. Med en af sine Venner traadte han ind i Værelset, hvori hun laae i sin Liigpynt. For førstegang følte han sig greben af Livets Alvor, da han saae sin Vens skjønneste Haab saa hurtig blegnet, og i det samme trykte Capitainen, som

ubemærket stod bagved ham, sagte hans Haand. „Hvor fromt og stille hun har foldet de skjønne Hænder som til Bøn!" hvidskede han Baronen i Øret. Denne fæstede nu først Blikket paa den Henfarnes Hænder og en kold Gysen foer igjennem hans Lemmer, da han pludseligt opdagede en Ring paa hendes høire Pegefinger, der upaatvivlelig var den samme, som han havde tabt hiin Nat ved Aandesynet, og som havde tilhørt den fremmede Officeer. Alle hans Sandser vare bedøvede, noget saa Overordentligt havde han endnu aldrig oplevet, dog tang han, for ikke at forøge Forvirringen i det allerede dybt rystede Huus. Længe gjemte han sin Jagttagelse, som en rædsom Hemmelighed, i sit Indre. Tanken om menneskeligt Bedrag opstod aldrig mere hos ham; han tvivlede ei længer om, at hiin Skikkelse, som trende gange havde aabenbaret sig for ham, virkelig var den i Kampen faldne Officeer, der maatte have staaet i et hemmeligt Forhold til Rosaura. Ogsaa mindedes han nu, efterat have seet Ringen paa den Dødes Haand, at denne sørgelige Forandring just var foregaaet med hende Dagen som han fortalte sin Historie. Sig selv saae han forunderligt indviklet i en ukjendt Verdens hemmelighedsfulde Virken, hvis Redskab han, uden at ville eller ane det, uden endog at troe paa den, var bleven. Men just fordi han tilforn havde været en haardnakket Tvivler og frygtede sine Venners Spot, krympede han sig ved at meddele dem sine Anelser.

Efter at have seet Rosaura som Liig, fremtraadte nu ogsaa et andet Billed mere levende af hans Sjels

Indre. Han var for nogle Aar siden kommen i en forunderlig Elskovsforbindelse med et ungt Fruentimmer. Antonie, dette var Pigens Navn, var dengang et ligesaa uerfarent, som elskeligt Væsen. Hun havde antaget hans Smiger og Forsikkringer om trofast Kjærlighed for Sandhed, og han følte sig virkelig fængslet til hende ved hendes vel udannede, men rene og ædle Natur, saa at de endelig havde taget Afsked fra hverandre med Troskabs- og Kjærligheds-Eder. Hertil kom endnu den Omstændighed, at Baronen, som Aftenen før sin Afreise tilfældigviis skar sig i Haanden med en Kniv, havde skrevet hende nogle Linier paa et Blad med sit Blod, med den høitidelige Forsikkring: at dette Blod gav hende en evig Ret til ham, og at han aldrig vilde indgaae nogen ny Forbindelse, saalænge hun var i Besiddelse deraf. Ogsaa var han for saavidt bleven dette Løfte troe, at han, som sjasede med alle Damer, aldrig havde knyttet nogen alvorlig Forbindelse; men Antonie blev dog lidt efter lidt glemt. Allerede i to Aar havde han ingen Efterretning faaet fra hende. Nu, da han saae Baandet mellem Rosaura og sin Ven saa sørgelig løst, mindedes han, hvorledes ogsaa han med skjændig Letsind havde knyttet og atter opløst det helligste Baand med Antonie. Han kunde ofte see den arme dybt følende Pige saa levende for sig, som om hun virkelig var der, hvorledes hun fortæredes af Længsel efter den fjerne Elsker, paa hvis Troskab hun ikke tvivlede, saalænge hun var i Besiddelse af det med Blod beskrevne Blad. Thi at hun var en Broderdatter af Capitain Asmond, som han først senere havde lært

at kjende, og at hun bestandig fik Efterretninger gjennem ham, anede han ikke.

Baronen følte stedse en stærkere Trang til at aabne sit Hjerte for denne Mand. Tillige vidste han, at Rosaura's Kammerjomfru var antaget i Capitainens Huus som Opdragerinde for hans Børn. Skulde der ikke være nogen Oplysning om Frøkenens tidligere Liv at indhente? Dette Spørgsmaal forelagde han en Dag Capitainen, uden at fordølge ham sine egne Formodninger, især angaaende den Omstændighed, at han havde gjenkjendt den ham paa saa forunderlig en Maade berøvede Ring, paa den Afdødes Haand. Capitainen blev alvorlig ved denne Efterretning, og syntes i Begyndelsen gjerne at ville undvige enhver Forklaring over dette bestemte Tilfælde, idet han i Almindelighed udlod sig over det Ubegribelige i slige Tildragelser. Først paa Baronens gjentagne Bønner tilstod han, at han idetmindste var istand til at give nogen Oplysning, som han havde indhentet ved Rosaura's Kammerjomfru. Denne havde nemlig en Aften betroet hans Kone, at Rosaura, som ualmindelig tidligt havde naaet en vis Aandsmodenhed, alt for flere Aar siden havde næret inderlig Kjærlighed til en Officeer i den tilforn allierede, men i den sidste Krig fjendtlige Armee, og at Denne formelig havde anholdt om hendes Haand. Men Faderen begunstigede ikke de Elskendes Ønsker, deels formedelst Datterens umodne Alder, deels fordi han ugjerne saae hendes Forbindelse med en Mand i fremmed Tjeneste. Men denne Modstand havde kun forøget deres Kjærlighed, og da Officerens Pligt adskilte

dem, havde hun givet ham en Ring, der var et Familiesmykke, som hun havde faaet af sin Moder, som et Pant paa hendes uopløselige Forening med ham; saasnart hans Stilling gjorde deres Forbindelse mulig, skulde han møde med Ringen eller sende hende den, og hun vilde følge dette Tegn, hvorhen han bestemte. Hendes Faders strenge Aarvaagenhed hindrede enhver Brevvexling mellem de Elskende, men denne hemmelige Pagt med en fraværende Mand, om hvis Liv, om hvis Troskab hun intet erfoer, havde givet Rosaura's hele Væsen et romanagtigt, overspændt Sving, og hendes sælsomme Forhold mod den senere Elsker, kunde allene forklares af Bevidstheden om den tidligere Eed. Baronens Fortælling om sin Kamp med hiin Officeer, i hvem hun strax erkjendte sin første Elsker, havde overbeviist hende om hans Troskab til Døden, da hans Henpegen paa Ringen aabenbart betydede et Ærinde til hende, som Døden hindrede ham fra at udtale. Derimod anklagede hun sig selv for Utroskab, og den Tanke, at Greven var en fortrolig Ven af hendes Elskers Banemand, havde vakt hendes Afsky for ham. Dette — saaledes endte Capitainen — var Alt, hvad han med Sikkerhed havde kunnet erfare af Rosaura's Kammerjomfru, og hvad den hemmelighedsfulde Ring iærdeleshed angik, saa havde det været en af den Afdødes Egenheder: aldrig at have baaret nogen Ring, eller modtaget noget af sin Brudgoms Haand. Destomere overrasket var hendes Jomfru bleven ved at see Ringen efter hendes Død, der ikke ved nogen menneskelig Magt var ble-

ven sat paa hendes Finger. Derfor forekom den Hen: sovede ham — forskrækede Capitainen — naar han gjenkaldte sig hendes Billede saaledes som han hiin Dag havde seet det, som en ved Ringen med Døden formælet Brud. Det syntes ham idetmindste at være en ofte stadfæstet, upaatvivlelig Gjerningssag: at hvor tvende Elskende ved hellige Eeder eller betydnings: fulde Tegn have sluttet en evig Pagt, der opgiver den Hedenfarne vanskelig sin Ret til den Efterlevende, men drager, ofte efter et langt Mellemrum, den utro Elsker ved disse Panter, som ved et ufvigeligt Haand: fæste, ned til sig i Graven, saa at Den, som paany tænker at formæle sig med Livets Lykke, kun desto vis: sere vorder et Dødens Offer.

Baronen følte en Gysen i sit Indre ved disse Ord. Han mindedes, hvorlunde ogsaa han ved et betyd: ningsfuldt Tegn havde beseglet en Pagt med et andet Væsen. Hans Venner mærkede i lang Tid en usæd: vanlig Alvor hos ham, deres Forundring steg høiere, da han pludseligt bortfjernede sig, uden at Nogen vidste, hvorhen han var forsvunden, og deres Forbau: selse naaede sit Høieste, da Rygtet om hans med An: tonie fuldbyrdede Ægteskab, udbredte sig.

De første Breve Capitainen fik fra sin Broder: datter efter hendes Elskers Tilbagekomst, havde han gjemt i sin Skriverpult, uden at vise dem til Nogen; men det sidste, som forkyndte hendes nærforestaaende Formæling, og tillige indeholdt nogle Linier fra Brud: gommen, hvori han bevidnede Capitainen sin Glæde over det nærmere Baand, der snart skulde forene ham med en saa agtet Mand, dette kunde Capitainen ikke

bare sig for at overrække sin Hustru med det Udbrud: „Nu nægte Nogen Aandernes Indflydelse, naar den yttrer sig til rette Tid og Sted. Hvi skulde det vel ogsaa være utilladeligt, stundom at kalde den hemmelige Gysen for Aandeverdenen til Hjelp, for at gjøre et ædelt Væsen lykkeligt og kalde et ustadigt Gemyt tilbage til Pligt og Troskab!"

Dog selv dette syntes ham formeget sagt, og han fortrød det. Han fandt sig aldeles ikke foranlediget til at give nogen Oplysning om det Forbigangne, thi Antonie var lykkelig ved sin Ægtefælles Side, og Baronens Frygt for hiin mørke ubekjendte Verden, var gandske forsvunden.

Stundom pleiede han at sige til en Ven, den Eneste han havde ret Fortrolighed til: „Bliver det end stundom en Nødvendighed, at lede vore Venner ved en usynlig Forelse til Dydens Vei, saa lad os dog aldrig berøve dem den Tro, at de have fundet den ved egen Kraft, de kunde ellers let gaae Glip af deres Glæde over at have naaet Maalet."

Vicomtens Datter.

Fem Aar havde jeg henlevet paa det lystige Reiseliv, gjennemflagrende Tydskland, Italien og Frankrige. Endnu kunde jeg ikke overtale mig til at vende hjem til det mørke Contoir, hvor man ventede med Længsel efter at see Frugterne af en saa langvarig Reise, der ikke havde været uden Omkostninger. Endelig, „endnu to Maaneder i Paris, og jeg er Eders!" skrev jeg min Fader til, og ilede at nyde de sidste Uger af den Guldalder, Skjebnen havde tildeelt mig.

Det var en Aften jeg gik hen at see les deux journées, denne Dronning iblandt Syngestykker, hvorom Gøjke selv siger, at det er det bedste, som han kjender. Jeg havde fat mig; Teppet rullede op; man begynder; Spillet er fortræffeligt og jeg er fortryllet. Paa engang falder et Etui ned fra en Loge og foran mine Fødder. Skjøndt ubehagelig afbrudt, maatte jeg dog, ifølge Velanstændigheden, tage det op og see opad, om jeg kunde opdage Den, der havde mistet det. Virkelig saae jeg strax i anden Etage et Fruentimmerhoved, der ængstlig kastede sine Øine paa mig, idet jeg holdt det Fundne iveiret. Jeg maa frem igjennem Trængselen, efterat have talt Logens No. i Rækken. Man anviser mig Trappen og Døren. Jeg træder ind, men idet jeg vil lukke, springer Døren ilaas. En ung, skjøn Dame iler mig imøde og modtager den tabte Skat med en uendelig elskværdig Mine. Jeg anbefaler mig, men — hvad er at gjøre? Døren lukket, og indenfra lader den sig ikke

aabne, fordi Damen har glemt sin Nøgle og ladet sig lukke ind ved Inspecteuren. Alt dette sagde hun mig i to Ord, men med en ligesaa elskværdig Forlegenhed, som uskyldig Fortrolighed. Det var til mig, at bringe hende ud af denne Forlegenhed; men min Forknyttelse nægtede mig Ord. „Sæt Eder da, Monsjeur, sagde hun endelig, lidt ærgerlig: jeg seer, at det er Eder endnu mindre behageligt end mig, at befinde Eder i Selskab med en Fremmed. Hav Taalmodighed een Act; naar den er ude, kommer Opvarteren ind og I er fri." — Det var Tid for mig at sige noget Forbindtligt, og jeg havde det paa Læberne, men hun skjød mig hen paa en Stol og bad mig kun høre til. Jeg henvendte da min Opmærksomhed paa Stykket, men kun for det halve, thi det var mig umuligt ikke at iagttage Indtrykket af ethvert skjønt Sted paa min huldе Naboerske, og virkelig nød jeg Stykket saaledes som ingensinde jeg har nydt noget Skuespil, idet jeg hørte Spillet og saae Kritiken derover i eet Moment. Acten var endt tidligere, end jeg kunde ønske. Hun saae sig et Par Gange om til Døren, men begyndte imidlertid med en indtagende Stemme at tale et Par Ord om hvad vi havde seet. I Samtalens Løb fortalte jeg hende, at jeg var en Normand, og at vi ogsaa i Christiania havde opført de to Dage. Hun vilde ikke ret til at troe mig, og forsikkrede mig, at kun mit eget Væsen gjorde det muligt for hende at forestille sig, at man i Norge kunde spille Comedie. „Hvis det ellers er saa, lagde hun til: at I virkelig er en Normand."

Jeg maatte nu fortælle alt det, som lod sig sige om mit Fædreland, dets Litteratur, dets Konstnere; og uagtet jeg, ved Frygt for at synes at prale, virkelig nævnede med den største Forsigtighed og Beskedenhed, hvad Lidet der var at sige om vor Dannelse, kunde jeg dog bemærke, at hendes Forundring kæmpede med Mistanken om min Oprigtighed. „Til Slutning, blev hun ved: holde I Eder vel endog for bedre end os, eftersom I hylde den tydske Skole, for hvilken vi stakkels Franske Intet gjelde." — „Jeg nægter Eder ikke, Mademoiselle, at den største Deel af vore Litteraire elske hellere deres Middelmaadighed i at ligne de tydske Mønstere, end de beundre Eders Mestere." — „Hvorfor ikke! Men det synes mig dog barnagtigt, at ringeagte Mestere, i det Øieblik man erkjender dem derfor, om endogsaa de ere af en fremmed Skole. Jeg vil sige Eder et Exempel. Hvorledes skulde Nogen kunne eller ville skrive som Homer? hvilket mere Elendigt lod sig læse, end en moderne Iliade? og dog ere Alle, formodentlig ogsaa i Eders Land, enige i at beundre den uopnaaelige Digter. Derfor skriver som Eders Nationalitet og Opdragelse fordrer det, i Tydskernes, eller Engellændernes, eller, om I ville, i Braminernes Aand, men troer ikke at kunne dadle vore Mesterværker, fordi I ikke forstaae eller ville forstaae den Skole, hvoraf de ere oprundne." — „I Sandhed, Mademoiselle, jeg ønskede endnu længe at repræsentere mine Landsmænd, for at beundre og fortrylles af Eders Jrettesættelse; men siden I ikke synes at ville tilføie Mere, maa jeg betroe Eder, at jeg ikke deler den almindelige Vildfarelse." — „Og

jeg, Monsjeur, vil til Gjengjeld tilstaae Eder, at jeg er saa tydskſindet, som det er muligt for en fransk Pige, som ikke veed eet tydsk Ord. Madame Staël har indgivet mig saa stor Agtelse og Kjærlighed for den tydske Litteratur, at jeg vilde lære Tydsk imorgen, dersom jeg fandt en Sprogmester, som jeg kunde lide." — „I afvinger mig et ubeskedent Ønske, Mademoiselle." — „Og dette ubeskedne Ønske, Monsjeur, bevæger mig til at gjøre et maaskee uartigt Spørgsmaal: afgiver I Eder med saadanne Forretninger som at informere?"

Jeg greb den fortryllende Leilighed, idet jeg svarede, at jeg gjerne modtog enhver Leilighed til ved Undervisning at kunne skaffe mig Underholdning i Frankrige paa nogen Tid. Idetsamme kom en Livretjener ind med den forglemte Nogle. „Naar saa er, vedblev Damen; saa beder jeg Eder, at I imorgen hilser paa min Fader, jeg ønsker nogle Timer om Ugen i Tydsk; her er hans Kaart. Og nu, Monsjeur, er I lykkelig udløst af Eders Fængsel." Hun gav mig et Kaart, hilste venlig, og jeg traadte ud.

Mit Første var at læse Kaartet, hvorpaa Vicomte de Branchés Navn stod, og næste Dag var Intet mig mere vigtigt, end paa Slaget Ti at lade mig melde hos den aldrende Vicomte, der med Artighed modtog mig, takkede for den Opmærksomhed jeg havde viist hans Datter, anmodede mig om, at give hende en Time daglig Undervisning i det Tydske, og førte mig ind i Adelaides Arbeidskammer, hvor jeg fandt den fortryllende Pige i en let Morgendragt, Kammerjomfruen ved hendes Side. „Vær den Vel-

komne! Monsjeur Rossing! sagde hun smilende: jeg seer man kan lide paa Eder."

O hvilke Timer! Ungdommens Flammer gjennemstrømmede mine Aarer, og den glade Alders Begeistring var endnu i fuldeste Maal min. Adelaide gjorde i kort Tid Fremskridt, som skulde været at forbauses over, dersom kun i nogen Maade hendes Udtale af det Tydske havde lignet den Grad af Fuldkommenhed, hvormed hun oversatte og forstod sin Original. I Forstningen ærgrede hun sig over ikke at kunne fremsige Ordene ret, og jeg gjorde mig den største Umag af Verden for at bibringe hende Pronunciationen; men endelig fandt vi Begge, at baade Ærgrelse og Umag vare spildte; jeg lod hende læse som hun vilde, rettede mig endog ofte uvilkaarlig efter hendes Maade at udtale Ordene paa, og derved opkom efterhaanden en Art solinterny Dialect, der vilde have bragt enhver, som havde hørt os, til at skoggerlee, men som hos os fremlokkede Taarer, naar hun med sin inderlige Følelse læste de rørende Repliker af Johanne d'Arc, eller de to Piccolomini. Man har sagt os saa ofte, at Sprog og Gemyt danne sig gjensidigen; dersom vi udstrække dette til Sprogets Udtale, hvormeget maatte da denne nye Sprogskabning, hvori vi Begge toge Deel, bevirke en harmonisk Stemning imellem os.

Ofte rødmede Adelaide og slog Øinene ned, naar hun i min Udtale gjenkjendte sin, og især var det ved en vis Leilighed, vi bleve gjensidigen saare forlegne og opmærksomme paa den hemmelighedsfulde Elskovsblomst, der allerede længe havde udfoldet sig

i vore Hjerter. Jeg læste nemlig en Aftenstund for hende i Göthes Valgslægtskaber, og kom til det Sted, hvor Ottilie afskriver Edvards Opsats, og hvor Edvard til sin Forundring og Glæde finder, at hun under Afskrivningen stedse mere og mere har antaget hans Haandskrift, saa at han til Slutning ikke kjender hendes Bogstaver fra sine egne. Jo nærmere jeg kom til dette Sted, destomere forlegen blev jeg, desto mosommeligere stræbte jeg at antage en reen tydsk Udtale, og des usikkrere blev min Stemme. Jeg stammede, vendte et og samme Ord flere gange om i Munden, og greb endelig til den Udtale, som jeg troede var mindst lig med Adelaides; og tilsidst blev det dog ved den Accent, som jeg vilde fly. Hun saae nogle gange forundret paa mig og forvirrede mig derved end mere, indtil jeg kom til Edvards Udraab: „Das ist meine Hand! Ottilie! Du liebst mich!" da forundredes hun ikke mere; da forstod hun min Forvirring, og da sænkede hun det skjønne Hoved. Jeg standsede, det var mig umuligt at fremsige endnu to Ord. Mine Knæ skjælvede, jeg reiste mig taus og tog min Hat. „Imorgen, Mademoiselle, dersom det behager Eder, ville vi begynde paa Wilhelm Tell." — „Ja, om I saa synes, Hr. Rossing," var det ængstlige Svar, og naar ikke vore Øine havde mødtes idet jeg allerede stod i Døren, skulde man troet, at der var imellem os et fjendtligt Had. Paa Trappen mødte mig Vicomten, der efter et Par Spørgsmaale om hvorledes min Eleve tilfredsstillede mig, indbød mig til et Landpartie den følgende Eftermiddag.

Med bankende Bryst traadte jeg ind i den pragtfulde Sal paa Branchès Lystslot, der laae en liden Lieu udenfor Hovedstaden. En Samling af Noblesse opfyldte allerede den lange Rad af Værelser. Den fine Anstand, blandet med let Fortrolighed, hvormed Adelaide modtog min Hilsen, gav mig noget Mod, den Opmærksomhed, man efter Vertens Exempel viste mig fra alle Sider, gjorde mig det nødvendigt, at samle mine Aandskræfter, for at vedligeholde en Samtale, der snart blev levende. Aftenen henflod ret behageligt; man gav Musik: Adelaide viste sig for mig i en ny Fuldkommenhed, idet hendes Haand aflokkede Fortepianoet de meest henrivende Toner. Ved Bordet gik Samtalen ud over de senere Aars Omvæltninger i Frankrige, og man var uudtømmelig i at rose Ludvig den XVIIIde paa Napoleons Bekostning. Alt det Gode, der nu skulde være skeet, blev Kongen tilegnet, og for alle Frankrigs Ulykker maatte allene Buonaparte indestaae. En Eneste ved Bordet delede, jeg vidste det, mine Følelser ved denne Samtale; det var Adelaide. Hun saae et Par Gange alvorlig paa mig, men taug. Saasnart vi vare fra Spisebordet, spredte Selskabet sig ad, for i det Frie at nyde den milde Aften. Jeg stod tankefuld paa en Terasse udenfor Slottet, og drømte om Menneskelykke og Menneskestorhed. Da kom Adelaide hen til mig. „Jeg har søgt om Eder, kjære Rossing, jeg er bleven saa ængstelig derinde; jeg længes efter et Menneske. Kom, lad os sætte os.“ — Hun førte mig hen til en Bænk. „Og disse elendige Aber, sagde hun, ligesom fortsættende en afbrudt Samtale: dersom de endda vidste

hvad de egentlig ophøie og hvad de dadle! De mærke ikke i deres Dumhed, at det er Navnet Napoleon og Navnet Louis som de fægte med, thi for Himlens Skyld, hvad forskjelligt kan I finde imellem det, den Ene vilde, og det den Anden, eller rettere disse Herrer, Automatets Livsaander, endnu ville? Despotie, Adelskab, Undertrykkelse af Tanken, see det ville de, og hvad Andet bebreide de den store, store Mand, som de engang knælede i Støvet for og nu forhaane? Ja vare deres Grundsætninger anderledes — men Forskjellen er, at Napoleon glemte sin Nations Lykke over dens og hans Ære, og disse, ved Gud, de glemme den over intet Andet end deres lave Egennytte, høit deres Forfængelighed. Stod det til dem, det blev endnu værre end nogensinde. De hade Chartet, de hade de Liberale; hvad elske de da, jeg beder Eder, uden det, som de udskrige hos Napoleon? At de elske Fred, det troer jeg nok; dem groer min Tro ingen Laurbær paa Valpladsene, og den gamle Bedstepapa gjør visnok ingen Fordring paa Helteapotheose."

See dette var omtrent hvad hun sagde; saaledes tænkte den stolte Vicomtesse, opdragen midt under et krybende Hofs Usselheder. Hun sagde ikke alt dette saaledes som jeg her har nedskrevet det, men i Løbet af en Samtale med mig, hvori ingen Diversion fra min Side fandt Sted, fordi jeg saa temmelig deelte hendes Følelse.

„Men der gives dog endnu mange, mange brave og kraftfulde Franskmænd, Comtesse, der standhaftigen stride for den gode Sag." — „Hvad Andet,

min Ven! men hvorlidt kommer der ikke ud af denne Støien og Striden? Det er omtrent Feilen, tænker jeg, ved vor Nation, at vi altid fare op og flamme i lys Lue. Ingen Kraft uden ved Explosion, ingen hellig Følelse uden i selve Heden; Intet kan forberedes, thi enten dør det Gode af langsom Afkøling, eller det springer i Veiret og ødelægger sig selv og Alt om det. Vi kunne aldrig gjøre Noget i Stilhed; vi maa vise os; vi vilde hellere gjøre et eclatant Dødsspring fra den tarpæiske Klippe, end med rolig Anstrængelse kæmpe op imod en Strøm. Det Gode, der kun kan fremmanes af en Krampe, er ingen Dyd."

Jeg var bragt i megen Bevægelse; Pigens Ild henrev mig. Vor Samtale blev lang og inderlig. Lidt efter lidt tog den en Vending, hvorved den mere rettedes paa os selv. Da Vognene begyndte at rulle frem og mindede os om at afbryde, sad jeg med hendes Haand i begge mine. En Fremmed kom til for at tage Afsked, og idet hun hurtig trak sin Haand til sig, gled en Ring af hendes Finger. „Behold den til Erindring om vor Samtale," sagde hun, da den Fremmede gik bort, og gav mig saa et Vink om at forlade hende. Endnu idag sidder Ringen paa min Finger, og jeg stirrer paa den funklende Diamant, indtil mine Øine indhylles af bittre Taarer.

Dagen efter fik jeg en forbindtlig Billet fra Vicomten, hvori han underrettede mig om, at han ved uformodede Omstændigheder bestemtes til at foretage en Reise ind i Landet til sine Godser, og at hans Datter fulgte ham. Han vedlagde en meget betydelig Sum til Betaling for mine Informationstimer, idet

han tilføiede, at hvis min Tid tillod det, og jeg vilde gjøre ham Selskab i et Par Sommermaaneder paa Landet, skulde det være hans Datter og ham særdeles kjært, og han vilde bestræbe sig for at vise sig taknemmelig for en saadan Opoffrelse fra min Side. Mange Betænkeligheder løb mig igjennem Hovedet; endelig, som det gjerne gaaer, seirede Kjærligheden, og jeg fulgte.

Adelaides Øine spillede i den reneste Glæde, da jeg erklærede min Beslutning, og Vicomten modtog den med umiskjendelige Tegn paa Fornøielse. Han tog mig i sin Vogn, Comtessen kjørte med Selskabsjomfruen. Paa Veien lærte jeg at kjende den ældrende Adelsmand, og isandhed, jeg gyser endnu ved Erindringen af de mange afskyelige Grundsætninger, som efterhaanden yttrede sig hos denne Mand. Han havde fattet en særdeles Ynde for mig, og saasnart vi vare ankomne til hans prægtige Bolig, betroede han mig adskillige vigtige Forretninger. Jeg concipeerte eller afskrev for ham Breve og Papirer af Betydenhed, og gjorde ved denne Leilighed Øiekast i Cabinetshemmeligheder, som maaskee faa Udlændinger have gjort dem. Egennytten af at nyde Adelaides Selskab, forsødede mig den Ubehagelighed at være Medvider i Vicomtens Kabaler. Hun syntes at kjende mit Offer, og den huldeste Fortrolighed lønnede mig derfor.

Da vi neppe vare ankomne, tog Vicomten mig ved Haanden og sagde: „Min Ven! I har overladt Eder til os; tillad at vi disponere over Eder. Eders Morgen tilhører Eder selv, Eders Formiddag mig;

Middagen tage vi Alle Deel i Eders behagelige Underholdning; over Eders Eftermiddag disponerer min Datter, og om Aftenen tilhøre vi Alle os selv eller de Venner, der maatte ville besøge os; er det saaledes at I er tilfreds?"

Virkelig, denne Inddeling af Dagen blev overholdt. Vicomten sysselsatte mig bestandig om Formiddagene, eller jeg maatte ride ud med ham omkring paa Godset. Ved Middagsbordet spiste, foruden os Tre, Selskabsjomfruen og en gammel Adelsmand, der boede i en liden Sidefløi af Slottet, og forestillede en Art af Huusven. Om Eftermiddagen sad jeg med Fruentimmerne i Havestuen eller i en Lystpartie og læste for dem, eller Adelaide læste Tydsk, eller vi spadserede, fiskede, gjorde Musik. De fleste Aftener samlede sig en liden Cirkel af Egnens Beboere paa Slottet, eller vi besøgte en Nabofamilie. Dagene henrandt i en sød Rolighed, kun forstyrret af enkelte alvorlige Øieblikke, hvori jeg eftertænkte mit Forhold til den elskværdige Pige, der stedse blev dyrebarere for mit Hjerte, eller hvori jeg gysede for Politikens Vederstyggeligheder, i hvilke Vicomtens Fortrolighed indviede mig.

Paa nogen Tid syntes Branché forandret. Hans gode Lune tabte sig; han indsluttede sig; han sad ofte imedens hele Qvarteer, Hovedet i den hule Haand, indtil han paa eengang sprang op og gik med store Skridt op og ned i Værelset. „Siig mig, jeg beder Eder: hvad har Eders Fader fore?" spurgte jeg Adelaide. — „Jeg veed det ikke, svarte hun: men jeg frygter, hans Situation er ikke behagelig. For

at undgaae et politisk Uveir, greb han til det Middel, at lade sig paa nogen Maade forvise fra Hoffet. Men efter som det lader, har han givet sine Fjender Spillet, idet han lod dem allene paa Skuepladsen. Det er slemt, det gjør mig ondt; men, for at være oprigtig, sørge derover kan jeg ikke. Thi hvad er det for Bagateller, man kalder Lykke derinde? Min Fader vil være Minister, det er at sige, Slave af tusinde Elendigheder. Her kunde han være Konge. Men, det er sandt, man maa sætte sig i disse Menneskers Plads, dersom man vil dømme. Vor Mening om Lykke, see det er jo Lykken. Hvad mig angaaer, jeg har aldrig været saa lykkelig som her" — Hun rødmede. „Ja, ja Rossing, hvorfor undvige at sige, hvad vi Begge have lært hinanden, og hvad der tusindegange sætter os i Forvirring, fordi vi ville søge at dølge os det: kjære Rossing, vore Sjele ere inderligen forenede, vi elske hinanden, og uagtet det Svælg, som aldrig nogensinde skal ophøre at adskille os, ville vi dog ikke mere kunne ophøre at elske hinanden." — „O Himmel, Adelaide! Du giver mig tusindegange Døden og tusindegange Livet med disse Ord! Ja Adelaide! Din Stand og Dine Rigdomme have ikke kunnet forbyde mit Hjerte at elske Din skjønne Sjel, og — o elskværdige Pige — fra nu af, da Du har tilstaaet mig, hvad jeg neppe vovede at ane, fra nu af skal jeg være grændseløs lykkelig og ligesaa ulykkelig. Mit Hjerte bliver tilbage, Dit følger mig; — det er da ikke nok længere, at Stand og Vilkaar adskille os, frivillig maae vi endnu stille en lang, lang Afstand

imellem os. Adelaide! Jeg beder Dig om det første og sidste Kys; imorgen reiser jeg." Hun slog sit klare Blik iveiret og omslyngede mig. „Det er da mig selv, der har drevet Dig bort fra mig, min kjære, min elskede Ven!" sagde hun sagte: „see, jeg tænkte ikke derpaa. Men Du har Ret, Du er ædelmodig. Ja, det maa være saaledes. Men, blev hun roligere ved: imorgen maa Du ikke reise. Man vilde undre sig, og mine forgrædte Øine og Din Bevægelse skulde ikke lade Noget tilbage at gjette."

Jeg sad allene paa mit Værelse, overvældet af mine Følelser. Det fortrød mig, at jeg havde sagt saa bestemt, at jeg maatte reise, thi hvorfor —? og dog, det var mig klart, at jeg maatte. Døren aabnede sig; Vicomten traadte ind, og efter et Par ligegyldige Ord, satte han sig hos mig og greb min Haand. „Monsjeur! I er en brav Mand, en Mand af Ære. Jeg vover Intet, idet jeg betroer mig til Eder, og jeg behøver Eders Hjelp. Man vil styrte mig, eller rettere, man har det allerede. Imorgen venter jeg en Mand, til hvem man har overdraget at undersøge min Handlemaade; en Mand, der længe har ventet paa Leiligheden til ved mit Fald at sætte sine hovmodige Planer igjennem. Han og jeg! vi have længe været hinanden i Veien. I seer altsaa, at mine Sager staae slet. Forsvare mig imod Beskyldninger, som ikke ere grundede, eller ikke forsvare mig derimod, det kommer i Gjerningen paa Eet ud; thi her spørger man ikke længere derefter; men dog, som I ind-

seer, maae Formerne iagttages. Jeg maa skrive det unyttige Forsvar, og det er dermed, min Ven, at jeg vil bede Eder hjelpe mig. Vi gaae ind altsaa." Natten løb hen, imedens Vicomten dicterede og jeg nedskrev den temmelig vidtløftige Besvarelse af en Mængde Beskyldninger, af hvilke jeg virkelig troer de fleste vare uden Grund. Da vi vare færdige og Frokosten blev forlangt, traadte Adelaide ind til os; Faderen tog hendes Haand, og fortalte hende med skaansom Ømhed sin Forfatning. Hun spurgte deeltagende, hvad han i værste Fald havde at vente, og da Alt kom an paa, at beholde en Hofcharge eller ikke, skildrede hun med fortryllende Veltalenhed det Meget, han just vilde vinde ved at tabe den. Han kysfede hende venlig paa Panden og smilte: „Du er et Barn, et sødt, et allerkjæreste Barn: lad mig omfavne Dig. Isandhed, Monsjeur, det forekommer mig i dette Øieblik, som jeg har en Bagatel at tabe. Gaae, min Kjære, og lad gjøre Anstalt til Dupreuils Modtagelse, han vil være her for Middag." — Hun gik, han saae smærmerisk efter hende. „O, min Ven! Jeg har en herlig Datter! Hun havde ogsaa en indtagende Moder." Hvor gjerne havde jeg ladet mit fulde Hjerte tale, men jeg maatte jo dølge min Varme under Lovtaler, der skulde synes at være Convenientsens eller i det høieste Beundringens Sprog.

Dupreuils Vogn rullede over Slotsgaarden. Vicomten blegnede, men sprang med Fatning ned ad Marmortrappen og mødte den Udstigende. Jeg stod mismodig i et Vindue og hørte med Uvillie de smi-

grende Venskabsforsikkringer, der strømmede over de flydende Læber. De omfavnedes og gik Arm i Arm ind. Jeg gik derpaa ned i Haven, sysselsat med mine Følelser. Endelig kom Adelaide for at opsøge mig. „Min stakkels Fader, sukkede hun: han føler sig meget ulykkelig. Sveddraaberne staae paa hans Pande. Jeg frygter, han vil tage sig sit Fald saare nær." — „Hvem er denne Dupreuil?" — „En slet Karl, tro mig, han lader ikke denne Leilighed til Hevn og Fordeel ubenyttet." Adelaides Taarer rullede over de skjønne Kinder, jeg trykkede hende op til mit Bryst.

Ved Middagsbordet var Dupreuil meget tankefuld; han behandlede Vicomten med særdeles Agtelse, men syntes gandske fortryllet af Adelaides Yndigheder. Denne følte Indtrykket af sine Fortrin, og daterlig Ømhed bragte hende til at gjøre Alt for at vinde den ligesaa modbydelige som paatrængende Mand. Vicomten bemærkede med Tilfredshed den Virkning, Adelaides Opmærksomhed havde, og et Glimt af Haab oplivede ham. Efter Bordet talede de to Herrer endnu en Tid sammen i Eenrum, og da Dupreuil endelig var borte, kom Vicomten ind til os med en let og munter Mine. „Jeg begynder at haabe, mine Venner! og Dig, min kjære Datter, skylder jeg nogen Deel af mit Haab. Fra det af, Dupreuil havde talt med Dig, fik Alt en bedre Farve. Nu, man maa ikke tabe Haabet; det var det, der laae paa Bunden af Pandoras Æske. Imorgen, min Datter, gjør jeg en liden Reise til Hovedstaden. Lad ikke Tiden falde Eder lang herude, min kjære Rossing, I maa fore-

stille Verten her imedens min Fraværelse. Inden tre Dage haaber jeg at være tilbage. Adelaide rødmede, og jeg, jeg bukkede med en Forvirring, som skulde have indjaget enhver Anden den meest grundede Mistanke; men Branché var altfor sysselsat med sin egen Stilling.

Virkelig befandt jeg mig i en ligesaa smigrende som farlig Situation. Det er vel sandt, at Selskabsjomfruen og den gamle Adelsmand, foruden Tjenerpersonalet, delede vor Eensomhed; men hvad den Sidste angaaer, ham saae man kun ved Bordet, og Selskabsdamen, jeg veed ikke om det kom af Lyst til Eensomhed, eller hun troede dermed at gjøre os nogen Tjeneste, lod sig altid først kalde.

Næste Morgen, da jeg stod op, var Vicomten allerede reist, Tjeneren bød mig ned i Havehuset for at spise Frokost. Jeg traadte ind med høit bankende Hjerte. Adelaide kom mig imøde i en hvid simpel Kjole, med en Straahat paa Hovedet. „Goddag, min kjæreste Ven. Jeg har overtænkt, hvorledes vi skulle mage det for imedens disse tre Dage at være ret lykkelige. Vi blive allene her i den lille Bygning fra Morgen til Aften. Her er Din Plads, der er min; herinde staaer mit Instrument, i Skabet har jeg bragt vore Digtere. Mademoiselle Rinol er syg og vil ikke gaae ud; den gamle Delapret spiser altid paa sit Værelse, naar min Fader ikke er her. Velan, lad os høre hinanden til; lad os glemme at der gives andre Forhold, end det imellem harmoniske Sjele!" Jeg omfavnede hende; jeg var henrykt; jeg glemte alle Betænkeligheder og følte mig ubeskrivelig lykkelig. Gul-

vet var bestrøet med hvidt Sand, Frokosten var serveret i smaae Kurve; foran mig stod et Glas Vin, foran hende et Glas Melk; Alt var saa simpelt, saa indbydende. O lad mig hellere tie, end med de matte Ord beskrive disse fortryllende Timer! De henfløi, som Tonerne fra Adelaides Fortepiano. Tjeneren maatte kun bringe os vor Mad; Adelaide dækkede selv Bordet, udtog Fadene af Kurven, og satte den blinkende Bourgogne foran mig. V. manglede intet Øieblik Underholdning. Naar vi havde spiist, gik vi at spadsere i de grønne Hækker, og naar det begyndte at skumre, tændte Adelaide vore Lys og fremtog sit Strikketøi, eller satte sig for Claveret. Den skjønneste Ro gjennemstrød vore Hjerter; jeg veed kun een eneste Gang, det var den andeu Dag, — Skumringen, den uforstyrrede Eensomhed, de ungdommelige Sandser havde forenet sig imod os — Blodet skummede stormende i mine Aarer, og Adelaides Aandedrag forraadte hendes Bevægelse. Vore Øine vare fastheftede paa hinanden; min Arm slyngede sig fast om det ranke Liv, hendes Hoved lænede sig tilbage. Men paa eengang, ligesom havde een og samme Tanke i eet Øieblik grebet os Begge, paa eengang reiste vi os, rakte hinanden Haanden med Inderlighed, og traadte ved hinandens Side ud i det Frie. En Tidlang gik vi stumme op og ned ad Alleerne; derefter tog jeg rolig hendes Haand, trykte den til mine Læber, og førte hende ind i Værelset, hvor Tjeneren imidlertid havde antændt Lysene. Vi læste, sang, spøgte, og Intet forstyrrede den salige Fred.

Det var allerede den tredie Dags Eftermiddag; Munterheden lod sig ikke uden Møie fastholde, og jo længere Skyggerne lagde sig fra de høie Træer henover Jorden, desto alvorligere, desto veemodigere bleve vi Begge. Da Intet ret vilde lykkes for os, tog jeg en Pen for at skrive et Par Vers. Adelaide havde just broderet en Rose, og jeg bad hende i et lidet Digt ofte tænke paa mig, naar hun betragtede dette Elskovssymbol. „Giv mig Pennen, jeg vil svare Dig," sagde hun, og nedskrev følgende Sonnet, som hun ikke viste mig førend om Aftenen, da vi under den stjernefulde Himmel toge Afsked med vort lykkelige Samliv. See her er den.

De l'amour pour emblême on a mis
La rose, la plus belle des fleurs,
Qui repand ses odeurs & sourit
Aux heureux, & depuis se meurt.

Mais pour nous, le destin nous poursuit,
La rose n'a pour nous ses odeurs;
Notre tendre amour, o mon ami,
Jamais il ne fera notre bonheur.

Voici de notre amour une image:
De Venus l'etoile la plus belle,
Qui brille dans la nuit par l'ombrage.

Elle est pure, elle est douce, eternelle,
En riant du grand ciel au rivage;
Mais jamais nous ne jouirons d'elle!

Jeg veed ikke at fortælle Eder Mere om disse skjønne Dage, Gjenskin af et overjordisk Foraar; for min egen Deel kunde jeg have Lyst til at forfatte en Time-journal over de tre Dage, og under hver Time ikke skrive uden det Samme. Men jeg har Frygt for, at man allerede har kedet sig ved denne Beskrivelse over Smaating, der for den kolde Nysgjerrige neppe gjelder Umagen at høre dem. Lad os altsaa holde op.

Vicomten ankom ved den Time, som han havde bestemt. Han var spændt, han var urolig, han dulgte forgjeves under den med Møie udglattede Pande, det som foregik i hans Sjel. Siden, da han beretede mig Udfaldet af sin Reise, saae jeg mere end klart, at han havde Aarsag til at være urolig. Sagen angik nu ikke mindre end hans borgerlige Existence; under Forfølgelserne havde man opdaget en Sammenrottelse imod den venstre Side i Kammeret, i hvilken han var indviklet, og som var af alvorlig Natur; kort — han syntes forloren. Efterat han nu havde skildret mig sin hele Fare, lagde han paa engang sin Arm paa min Skulder. „Der har I seet Afgrunden, lad mig nu vise Eder den mulige Udvei. Alting hviler i Dupreuils Hænder; man har betroet til ham min hele Skjebnes Udvikling, fordi man vidste, at Ingen vilde bringe mere Fordeel af min Ødelæggelse. Var han, min Fjende, vunden, eller var han blot afveien. Det er mig modbydeligt at fortsætte, men jeg har intet Valg, jeg har nu engang belæsset Eder med min Fortrolighed. Vid da, at Monsieur Dupreuil vil supprimere Alt hvad der kan skade mig, og kort, give den hele af ham styrede Intrigue en saadan Vending, at

jeg erholder den meest eclatante Satisfaction, naar jeg — læg vel Mærke, forvisser ham Udsigten til alle mine Eiendomme med alle derpaa heftende Rettigheder, naar jeg fuldkommen forener vore Interessер, i eet Ord, min Ven: naar jeg giver ham min Datter tilægte! I forbauses, I skifter Farve. Ja, hvorledes maatte jeg da blive tilmode ved dette Forslag! Den Uforskammede! min eneste, min elskede Datter! Jeg skulde kjøbe mig fri fra Skurken ved Adelaide! Og dog, Monsjeur — hvad vil I vel, at jeg skal gjøre? See — jeg har taget mit Partie; aldrig skal man sige, at jeg overtaler eller tvinger min Datter. Jeg vil ikke nævne Sagen for hende; hun skulde maaskee røres af min Skildring; hun skulde i et Øieblik glemme sit hele Liv for en datterlig Velgjerning — og derefter, naar dette Øieblik havde bestemt hendes Skjebne, skulde hun forene sig med hele Verden, og foragte mig."

„Monseignieur, det er saaledes jeg gjenkjender den ædle Tænkemaade, hvorved I pryder Eders Forfædre og Eders Stand."

Han bukkede og vedblev: „Altsaa, man maa tage Tingene fra en anden Side. Jeg maa være udenfor. Men dersom min Datter blev underrettet om Dupreuils Forslag, om min ulykkelige Stilling — dersom hun fik at vide, hvorledes hendes Fader, midt i sin Ulykke, ikke har villet overtale sig til at bede hende om den Redning, der kun staaer til hende: hvad siger I derom? skulde hun ikke gribes af en høi Følelse, skulde hun ikke ile, Faderen uafvidende, at betale den faderlige Ømhed med en datterlig Opofrelse?

Verden, min Ven, Verden vilde beundre hendes Handling, idet den bifaldt min Discretion, og i min Taknemlighed, i vor Glands, i Verdens Beundring, vilde hun finde den skjønneste Løn. Hvad var det saa mere? En Mand, som, det er sandt, ingenlunde er elskværdig, men hvis Fødsel og Stilling, især i Forbindelse med mine Midler, gjorde ham til et saare anstændigt Partie, kort, min kjæreste Rossing, I indseer, jeg har Ret. Og nu — til hvem skulde jeg betroe denne vigtige Underhandling, i hvis Bryst nedlægge min Hemmelighed — uden til min og min Adelaides fortrolige Ven? Vær vis paa min Taknemlighed, Monsjeur, og glem ikke, at det er til Eders Fiinhed og Evne til at fremstille Alt i den rette Belysning, at jeg binder min hele Skjebne."

Det skulde være forgjeves at udtrykke Tusindedelen af alt det jeg følte ved at høre denne afskyelige Plan. Næsten havde jeg givet min Harme Tøilen og udbrudt i en Strøm af Bebreidelser. Men paa engang faldt det mig ind, at jeg burde tie. Til hvad skulde min Harme tjene? Man vilde vise mig Døren, og Adelaides Skjebne var de gandske overladt til den hykkelske og lavttænkende Faders Snedighed. Jeg gjorde derfor gode Miner til slet Spil, søgte at dølge mit opbragte Sind under tomme Ord og lovede, efterhaanden at underrette Adelaide om, hvad hendes Faders Fortrolighed havde meddeelt mig. Han omfavnede mig og bad mig ile; for at gjøre den hele Farce sandsynlig for Enhver, vilde han strax reise bort og først indtræffe, naar to Dage vare henløbne, tilligemed Dupreuil. Dette Forsæt blev

strax bragt i Udøvelse; Husholdningsmesteren fik imidlertid Ordre at have et Middagstaffel færdigt til den bestemte Dag, Adelaide fik den Anmodning at lade Gjæster indbyde, Faderen kyssede hende med en paafaldende Ømhed, gav mig et betydende Blik, kastede sig i Chaisen og kjørte afsted.

„Min Gud! Hvad skal alt dette sige?" spurgte Adelaide med bævende Røst, og satte sig ved min Side. Jeg sukkede, greb hendes Hænder og fortalte den hele Plan, som Vicomten havde meddeelt mig. „Aldrig, aldrig! Det gjør jeg aldrig! Saaledes kan ingen Fader ville tilliste sig Offeret af sit Barns Lykke. Nei, nei Rossing! Siig ham kun fra mig, at jeg ikke kan, ikke vil! Dog nei, jeg vil sige ham det, jeg selv. Lad mig allene, min kjære, kjæreste Ven, min Eneste i Verden! Lad mig en Time allene med min Smerte! Jeg skal komme ud til Dig; gaae ind i vort Havehuus." Hun trykkede mig heftig op til sig, og skjød mig sagte ud af Døren. Med rolig Fatning kom hun atter efter et Par Timer ned til mig. „Min Ven! Jeg har taget mit Partie. Skilsmissens Øieblik er nær; Du maa bort, Adelaide tør ikke længere være lykkelig. Thi see, jeg siger min Fader, at jeg veed hvorledes han vilde bedrage mig; jeg maa sige ham det, Rossing; thi endogsaa i en saadan Faders Øine vil jeg ikke ansees for en utaknemmelig Datter, og havde han oprigtig og kjærlig lagt sin Skjebne i min Haand, — jeg maatte, o jeg maatte gjøre det skrækkelige Offer. Men endnu har jeg Haab. Her overleverer jeg Dig et Brev; reis strax hen

til Versailles. Der boer en gammel Onkel af min Fader. Giv ham mit Brev; læg Dine Forestillinger til mine, og bed ham kaste sig for Kongens Fødder og redde det Navns Ære, han bærer. Han vil endnu, skjøndt længst ude af den virksomme Verden, have Indflydelse nok, for at kunne forekomme en gammel fransk, anseelig Families Vanære. Saaledes vil Kabalen rystes i sit Inderste; idet Alt er færdigt, skal vore Fjender see deres Regning uden Resultat. Man vil vel bringe min Fader i Rolighed, men lade ham gaae i Fred til sine Godser. Troer Du jeg har Uret?"

Virkelig syntes denne Fremgangsmaade ikke at mangle Haab om Held, og den var i al Fald den eneste, der lod sig vælge. Efterat jeg havde bedet Adelaide, saameget som muligt skaane mig, naar hun maatte erklære Vicomten, at jeg havde betroet hende Mere, end der var mig tilladt, sluttede jeg den Elskede inderlig i mine Arme, og tog Afsked med hende for dette Liv. Intet Ord om min, om hendes Smerte! Det er nok at sige, at inden faa Timer sad jeg i følesløs Bedøvelse i Vognen. O Himmel! Jeg troede at have afbetalt min Gjeld for de salige Timer, Kjærlighed havde skjenket mig; jeg anede ikke, at den strenge Skjebne havde endnu opbevaret mig en skrækkeligere Lidelse. Men lad os fortsætte.

Ankommen til Versailles, lod jeg mig melde hos den gamle Vicomte de Branché. Man fører mig ind i et Kabinet, og foran en Olding, hvis ærværdige Sjelsadel omstraalede den høie Pande med en

Rimbus, der indgjød mig den dybeste Ærefrygt, den dristigste Tillid. Imedens han læste det lange og sikkert usigelig rørende Brev, trillede Taarer ned over de blege Kinder; ved nogle Steder kastede han et alvorligt, prøvende Blik hen paa mig, og vedblev derefter at læse. „Ak, Monsjeur! Hvad maa jeg oplevе! sagde han endelig og foldede sine Hænder: saa nær Graven, og endnu et saadant Slag; Ak, hvad vil I vel at jeg skal gjøre? Har min Fætter Uret, saa tør jeg ikke bede om Undtagelse fra Lovene. Den stakkels Pige! Hun har megen Tillid; det er vist et fromt Barn. Jeg frygter kun, der lader sig ikke meget bygge paa hendes Fremstilling; men hun henviser mig forøvrigt til Eder. Hvis jeg altsaa tør bede Eder — kjender I fuldkommen til min Fætters Sag?" — Jeg tog Ordet, og forestilte ham det Hele saa nøiagtigt som det var mig muligt at kjende det. „Slemt, slemt! men dog ikke saa slemt, som jeg frygtede, sagde han endelig og rakte mig Haanden: men hvormeget skylder ikke allerede min Fætter og hans Familie Eder, unge Fremmede! Hvad har bevæget Eder til at tage en saa ædelmodig Deel i vor Ulykke?" Han saae atter skarpt paa mig. Jeg rødmede, men svarte med den Frimodighed, som Bevidstheden om, ei at have handlet uværdig, indgjød mig. Han sad nogen Tid i Tanker; endelig reiste han sig i tilbagestrømmende Manddomskraft, lagde Haanden paa sit Bryst og rakte mig den derpaa. „Hvad jeg kan gjøre, skal jeg. Imorgen kjører jeg til Paris. Hvis Eders Fremstilling af Branchés Handlemaade er rigtig, tør jeg love, at hans Navn skal blive reddet. Monsjeur! Vi blive Eder da

uendelig forbundne, hvorledes skulle vi kunne vise os erfjendtlige?" Han omfavnede mig, jeg maatte blive hos ham og kjørte næste Dag ved hans Side til Hovedstaden. Den følgende Dag, da jeg besøgte ham, erholdt jeg en meget beroligende Efterretning; han forsikkrede mig, at Branché skulde blive reddet. Med inderlig Glæde ilede jeg til min Bolig og gik hen at skrive til Adelaide. Men hvorledes bortsende mit Brev? Det kunde falde i Vicomtens Hænder. Bedrøvet lod jeg Pennen synke, og følede nu først, hvor aldeles jeg var adskilt fra den elskede Pige. Man bringer mig imidlertid Breve fra Norge. Et Handelshuus i Brest har standset med at betale, og min Fader, der er nøie indviklet i Husets Affairer, paalægger mig ufortsvet at ile personlig derhen. Jeg maa. Efter Ugers Forløb kommer jeg tilbage. Jeg erkyndiger mig om Branché og erfarede til min Trøst, at Sagen er falden hen.

Med smertelig Veemod gjorde jeg mig nu fortrolig med den Tanke, at her var intet Mere for mig i Frankrige. Endnu engang vil jeg have Efterretning om Adelaide, førend jeg forlader min Lykkes Jordbund, og jeg beslutter at opsøge den gamle Onkel i Versailles. Han er bortreist, Ingen veed hvorhen; men man bringer mig et gammelt Brev; her er det.

„Min Ven! I har gjort Saameget for os; lad mig ogsaa gjøre Noget for Eder. Saasnart I modtager disse Linier, som jeg maa lade ligge her, i Haab om, at I vil søge hos mig Nyheder om den Eder dyrebare Familie, saa begiv Eder

paa Reisen herud. Noget Glædeligt har jeg ikke for Eder; men kom at trykke Eders elskede Adelaide endnu engang op til Eders Bryst! Stand og Navn kan ikke mere adskille, fordi den største Skilsmisse forestaaer. Jil at kaste et Solblink over hendes sidste Timer.

A. Branché L'ainé.

Hvilket Brev! og hvorledes fuldende det jammerfulde Malerie af min Forfatning! Og dertil den qvælende Uvished, om hvorledes alt dette Rædsomme hang sammen, og den dræbende Angest for at være kommen altfor seent — at være kommen kun for at finde Adelaides Grav! Nei, jeg kan ikke.

Mørk og svanger med Uveirsskyer frembrød den Dag, der bar en rædsom Hændelse i sit Skjød. Paa Vicomtens Slot havde allerede Gjæsterne forsamlet sig. Han selv kom kjørende med Dupreuil ved Siden. Skjælvende kom den arme Datter hen imøde. Af hendes Piekast lærte han allerede hendes Afslag, og da han paa det hurtige Spørgsmaal efter mig, erfoer, at jeg var bortreist, trak hans Øiebryn sig heftigt sammen. Kun to Minuter varede Samtalen mellem ham og Adelaide; hun vilde fremføre hvad hun haabede af Onkelen, men han lod hende ikke tale. „Det er nok, min Datter, jeg seer at Rossing har bedraget mig, og at Du intet vil gjøre for Din ulykkelige Fader. Det er det samme! Jeg skal selv vide at

handle! See til om der er anrettet." — Med hurtige Skridt traadte han ud af Værelset, gav Befalinger til den bestilte Taffelmusik, og gik til Selskabet. Den arme Adelaide! Hendes Smerte, hendes Krænkelse truede at dræbe hende. Det var Tid at gaae tilbords, og med skjælvende Knæ vaklede Adelaide ind til Selskabet. Dupreuil ilede hende imøde; jo mere han bemærkede hendes Kummer, desto mere tiltog hans Munterhed og hans Høflighed imod Vicomten; han troede, at Offeret var bragt. Venlig bød han hende sin Arm, da Vicomten anviste ham Plads ved sig. Denne Sidste var i en høist besynderlig Stemning, snart overgiven lystig, snart hensunken i sig selv. Gjæsterne syntes ikke at bemærke uden hans muntre Indfald, og Adelaide, som var hun greben af en frygtelig Anelse, tabte intet Øieblik Faderen af Sigte. Glassene rørtes flittigen, og Vicomten sparede ikke de meest udsøgte Vine. Paa engang sprang Fløidørene op, en stolt Marsch tonede fra Sideværelset. I dette Øieblik reiste Vicomten sig og sagde, idet han tog sit Glas: Kabalens Undergang! o stødte an med Dupreuil. Alle tomte Glassene. Men idetsamme sank Branchs som lynslagen tilbage. Man omringer ham. „Luft, Luft! lad mig komme ud! Hvor er min Datter! for Himlens Skyld. Jeg faaer ondt! Min Datter, min Datter!" — Adelaide var forsvunden; endelig finder han hende i hendes Værelse. Hun sad der, stirrende vildt ud for sig, en tomt Skaal Melk ved hendes Side. „Ulykkelige! Hvad gjorde Du!" — „I har seet det, min Fader; til at redde min arme Faders Sjel fra evig

Fordærvelse, har jeg endnu havt Mod nok." Han styrter for hendes Fødder; han iler efter Melk, efter Olie. Selskabet, da det ikke mere faaer hverken Værten eller hans Datter at see, adspreder sig og tager bort. Alle i den største Forbauselse over de ubegribelige Ting, de have seet.

Man har vel allerede gjettet den forfærdelige Sammenhæng? Skal jeg endnu betegne den? Vicomten valgte i sin Fortvivlelse det skrækkelige Middel, at forgive sin Fjende. Han valgte det Øieblik, hvori Alles Øine vendte sig til de opspringende Døre og den tonende Musik, for, idet han skjenkede i Dupreuils Glas, at kaste et Pulver i samme. Kun den arme Adelaide blev det vaer. Hvad skulde hun gjøre? Forbrydelsen paa den ene Side — hendes Faders Skjændsel paa den anden, hvis hiin opdagedes? Allerede griber Enhver til Glassene; da skyder den heltemodige Pige sit Glas foran Dupreuils og tager hans; hun behøver kun at sætte Læberne til det forgiftede Bæger; men overilet, betagen af Rædsel over Faderens Udaad, fuld af sin Beslutning at dølge hans Skjændsel, halv bevidstløs — tømmer hun den usalige Giftdrik, — og styrter derpaa ud for at søge Modgift i Melk. Det var forgjeves; Giften var stærk; Lægemidler kunde kun forlænge hendes Liv og hendes Lidelser, ikke betage den skrækkelige Virkning. Den næste Dag fandt man ikke mere Branché; man har ikke seet ham siden.

Jeg kom. Oldingen, den ædle, nedbøiede Vicomte, førte mig taus og grædende hen i Havehuset. Der sad den døende Lilie. Hun kom mig høitidelig

— kjærlig — salig imøde. I tre Dage græd jeg i hendes Arme, den fjerde ved hendes Liig. See der, Landsmænd, mine Glæders, mine Lidelsers Historie. Jeg vendte tilbage til mit Hjem; jeg passer bedst i det mørke, gamle Contoir. Mit Hjerte er dødt for Glæden.

(M. C. Hansen.)

Romantiske Scener af det virkelige Liv.

I.

Maria og Franziska.

Tvende elskværdige Tvillingsøstre af en anseelig og velhavende ungarsk Borgerfamilie udgjorde Forældrenes Lykke og høieste Fryd. De tvende huldе Pigers Ynde, Talenter, Aand og Fromhed, gjorde Forældrenes Lod misundelsesværdig. Men den uheldsvangre Skjebne, som hvilte over dem Begge, forvandlede kun alt for snart deres Haab til Kummer.

Den eneste Forskjel man opdagede i disse Tvendes Characteer, var: at den dybtfølende Maria var mere tilbøielig til Tungsind, den livlige Franziska til Munterhed. Dette drog umærkeligt Forældrenes Hjerter mere til den Sidste, af hvem de spaaede sig større Glæde i Fremtiden, end af hiin, og kun altfor

snart maatte den ulykkelige Marie retfærdiggjøre denne mørke Anelse. Forældrene, gode Hverdagsmennesker, som gjerne efter fuldbragt Dagværk søgte Opmuntring i selskabelige Kredse, havde ikke stræbt at efterforske Spiren til deres Børns Tilbøieligheder og Begreber med den kjærlige Omhu, hvorved saamangen skadelig Yderlighed kan forebygges, og Marie, sig selv overladt, fandt desto større Leilighed til at nære sit Hang til et tungsindigt, ofte overspændt Sværmerie.

Med sin fine, dybe naturlige Følelse, forenede hun hin varmere Himmelegns hele Fyrighed og Kraft i sin Tilbøielighed, og denne faldt desværre paa en Gjenstand, som vel efter sit indre Værd var hende liig, men dog gandske uliig efter alle det borgerlige Livs konventionelle Forhold. En simpel Soldat var det hun havde udmærket. Virkelig laae der i hans skjønne mandige Ansigtstræk et særeget Udtryk af Hjertensgodhed, der stemte overeens med hendes, men ifølge sin ringe Stand havde han dog aldrig vovet, at hæve sine Øine til en saa høit over ham ophøiet Pige. Hun derimod syntes fængslet til ham med et uopløseligt Tryllebaand, og selv naar hun saae ham i hans Fritimer, afført sin militaire Prydelse arbeide paa Skibsværftet, forekom den ædle mandige Figur hende endnu mere rørende, under det haarde, møisommelige Arbeid, i den stegende Solhede. Hun saae ham ofte, thi Skibsværftet var under hendes Vinduer, og det Udtryk af inderlig Kjærlighed, som malte sig i hendes Træk, maatte endelig gjøre den Fordringsfri opmærksom, og Tanker og Følelser op-

stode hos ham, som fyldte ham selv med Forundring og Skræk. Begge fandt Leilighed til at tale med hverandre, og Marie befandt, at hendes elskede Joseph besad gode Naturanlæg, at hans Sjel var aaben for ædle Indtryk, og at han havde en levende Sands for det høiere Liv. Alt dette hævede Maries Tilhøielighed til det høieste Sværmerie, og det blev hendes faste Beslutning: at tilhøre ham eller Ingen i Verden. Til at fuldende den omme, fromme Datters Lykke, behøvedes endnu kun Forældrenes Samtykke. Hun kastede sig for deres Fødder, tilstod dem sin Kjærlighed, og anraabte dem om deres Tilgivelse og Velsignelse.

Men disse betragtede ikke denne Forbindelse med den unge sværmerske Piges Øine. Paa deres Døtres Giftermaal hvilede deres Alderdoms Haab. Blege af Skræk betragtede de hinanden og udbrøde i lydelige Klager over den Hjerteforg, deres Barn forvoldte dem. Dette var et Tordenslag for den blide, dybtfølende Marie; hendes hele Livs Stræben havde sigtet til at gjøre hendes Forældre Glæde, og nu maatte hun paa eengang høre, at hun voldte dem Hjerteforg. I Lidenskabens usalige Rus havde hun ikke betænkt den Kummer, hendes romanagtige Sværmerie vilde foraarsage dem. Men hendes Lidenskab havde slaget altfor dybe Rødder til at kunne opoffre den uden selv at gaae tilgrunde; den tog nu derimod et dristigere Sving ved den mødende Hindring, saa hun nu, istedetfor tilforn at have haabet at hæve den Elskede ved Forældrenes Hjelp fra sin ringe Stand til bedre Kaar, følte Kraft til at nedstige til hans Armod. Under

tusinde Taarer anraabte hun Forældrene om, ikke at nægte hende deres Velsignelse. Hun forlangte ei det mindste af deres hele Formue; hun vilde gjerne dele sin Elskedes ringe Stand og forrette de sværeste Arbeider, for at nyde den Lykke, at blive den Mands Hustru, som hun elskede med uudsigelig Hengivenhed. Men Forældrene, endnu mere forbittrede ved Tanken om at see deres Datter saaledes fornedret, lod hende føle deres Vredes hele Tyngde, kaldte hendes Kjærlighed lav og uværdig, og banlyste hende paa nogen Tid fra deres Øine. Dette var formeget for hendes bløde Gemyt. Sønderknusende hvilte Forældrenes Vrede paa hende, og det Udtryk af Foragt, hvormed de havde forladt hende, gav hende en gyselig Forsmag paa den almindelige Foragt, som fremtidigen vilde følge hende. Mørk og forvirret var hendes Sjeletilstand, intet deeltagende Væsen var hende nær, thi Søsteren var i Besøg paa Landet, og selve Tyendet skyede, af Frygt for de Gamles Vrede, den arme Fredløse. At opsøge den Elskede var umuligt, thi han var idag paa Vagt, tilmed var det hende formenet at gaae ud. Kun den nærliggende Have stod hende aaben, der pleiede hun, den herlige Pige, mod Aften med Kurven paa Armen, at indsamle Frugter og Grønt til næste Middag. Bevidstløs havde hun taget den vante Vei, men Urter og Blomster havde idag Fred for hende; didhen droges hun, hvor Havens Blomsterbeder vandedes af den forbistrømmende Donaustod. Ubevægeligt stirrede hun paa de rivende Bølger, som styrtede forbi hende i vilde Hvirvler. Blomsterne, som

hun tilforn havde pleiet, smilede og duftede hende imøde, som om de vilde fængsle hende til den skjønne Jord, Rankerne og de duftende Buske viklede sig om hendes Fødder og strøbte at holde hende tilbage, Alt forgjeves! Hendes knuste Hjerte, hendes qvalomspændte Aand længtes efter Hvilen i Dybet — og de rivende Bølger hvirvlede hende dybt ned i deres kolde, vaade Skjød.

Da hun ikke kom tilbage og en Pige forsikkrede at have seet hende gaae ned mod Floden, begyndte de fortvivlede Forældre dog at blive urolige og at frygte. Man lod hurtigt søge efter hende, men først silde, en halv Miil nede ad Strømmen, vinede Fiskerne i det svage Aftenskjær, hendes hvide Klædemon, som var bleven hængende i en over Floden udragende Buskvæxt. Alle Bestræbelser for at bringe de stive Lemmer tillive, vare frugtesløse, Livets Gnist var for evigt slukket i det huldе Bryst.

Den ulykkelige og uskyldige Aarsag i hendes Lidelser, den arme Joseph, erfoer Sorgebudskabet saasnart han blev afløst, og han beviste, at Marie ikke havde feilet i at bedømme hans Hjerte; taus og ene bar han sin navnløse Smerte, om Natten hørte hans Vaabenbrødre i Kasernen et Skud, og om Morgenen fandt man ham udstrakt paa Jorden med sønderknust Hjerne. — Af Medynk med tvende ædle Hjerters Skjebne, som kun Standen havde adskilt, forundte man ham Hvilested ved Maries Side paa den eensomme Flodbred.

Sorgen over denne ulykkelige Begivenhed fjernede i lang Tid al Glæde fra Forældrene og den tro-

faste Søsters Hjerte. Deres hele Fremtidshaab stod nu til Franziska, og den fortryllende Pige syntes aldeles at retfærdiggjøre dette Haab. Hendes Valg faldt paa en Yngling, som i Stand og Formue var hende fuldkommen lig. Hele Verden og Forældrene tillige maatte billige et saa fortrinligt Valg, endskjøndt de Sidste følte en lønlig Modbydelighed mod Den, som de skulde betroe deres Livs dyrebareste Klenodie.

Men de havde bittert maatret angre deres overdrevne Strenghed mod det ene af deres Børn, og troede nu at gjøre denne god igjen ved desto større Føielighed imod det Andet. Franziska kunde ikke ret forklare sig, hvad der stødte hende tilbage fra Vincent; han var aandrig, galant og velskabt; men endeel Egoisme laae der udtrykt i hans Ansigtstræk. En noget forkjælet Opdragelse havde maaskee havt en skadelig Indflydelse paa hans Characteer; som det eneste Barn af formuende Forældre var han vant til at anse sig selv som Middelpunktet for sine Omgivelsers Ønsker og Bestræbelser. Alt, hvad der faldt ham ind, skulde sættes igjennem, uden Hensyn til Andres Vee og Vel. Det faldt den muntre, fromme Franziska let at give efter for ham allevegne, da hun tog Alt i Livet fra den muntre Side, og man fandt deres Forbindelse ogsaa i saa Henseende meget passende. Men just denne, hendes uskyldige, tvangfri Munterhed, udsatte hende for den Fare at mishage sin Brudgom, før hun anede det Ringeste derom.

Hun havde aldrig mærket Jalousie hos ham, hun troede det endog umuligt, at den kunde opstaae, thi hun vidste jo, at han var hendes Hjertes Afgud, og

hendes egen Bevidsthed herom, gjorde hende fri og aaben i Omgang med Andre. Vincent var reist bort paa nogle Dage. En ung, smuk Fremmed havde Anbefalingsbreve til Franziskas Forældre, som han ved sin Ankomst til Staden gjorde gjeldende. Hans Underholdning var behagelig, og Franziska fandt, ligesaalidet som hendes Forældre, noget daddelværdigt i stundom at gjøre en Lysttour i hans galante Equipage, eller at besøge Skuespillene i hans Selskab. Forældrenes Nærværelse var Borgen for den reneste Sædelighed. En Aften var Franziska med sin Moder og hiin interessante Fremmede allene i en Loge. Denne kjendte og ærede vel hendes Forhold til Vincent, som dannet Verdensmand holdt han det ikke for Uret, at vise den Elskværdige al den Opmærksomhed, hun fortjente; han stod just bag hendes Stol i en levende Samtale med hende, da Vincent, som før sin Bestemmelse var kommen tilbage fra Reisen, traadte ind i Parteret. Hans forskende Blik fløi strax op til sin Elskedes Loge, thi han havde fra en uvedkommende Haand faaet et Vink om den fremmede Baron, og saae hende nu i fortrolig Samtale med ham i Mellemakten, hans Blod kogte, han kunde neppe oppebie Stykkets Slutning. Rolig gik Franziska, da Tæppet var faldet, ved Baronens venstre Arm, til Vognen. „Ha, Troløse!" lød det pludseligt, og før Franziska endnu ret kunde kjende den igjennem Menneskevrimlen fremstyrtende Vincent, sad allerede den tveæggede Dolk, som Vincent havde i sin Stok, tæt under Hjertet i hendes venstre Side. Med et smerteligt Skrig segnede hun i den skjælvende Moders

Arme. Morderen blev greben. Den afmægtige Franziska blev ført hjem og forbunden. Hendes Saar var dybt, men ikke dødeligt. Men hun klagede ikke over sine egne Smerter, kun over Vincents Skjebne. Uophørligt pønsede hun paa Midler til at lindre den, og saasnart hun atter kunde gaae ud, besøgte hun ham i Fængselet. Hendes hele Sjel fløi ham imøde ved Indtrædelsen i det snevre skumle Kammer, hvor han tilbragte de frydløse Dage; men endskjøndt han var tilstrækkelig overbeviist om, at der ei hvilte mindste Skygge af Utroskab paa Franziska, saa kunde hans krænkede Egenkjærlighed dog ei tilgive hende, at hun havde paadraget sig Skinnet, selv de rørende Beviser paa Hengivenhed, som hun endnu stedse viste ham, afnødte ham kun kolde Taksigelser og tomme Undskyldninger for hans Forseelse. Flere Ytringer af Vincent robede, at han havde handlet med Overlæg og velberaadt Hu, og denne Tanke bragte Franziska til at gyse, og hendes varme Elskov forvandledes uvilkaarligt til Modbydelighed og Afsky.

Han kom paa fri Fod ved sin Families Indflydelse, men Kjærligheden til ham var for stedse flygtet fra Franziska's Hjerte, og langsom fortærende Tungsind var traadt istedetfor den livlige Munterhed. Forældrene saae med Kummer den elskede Datter at nærme sig Graven, og kunde dog ikke fortænke hende i, at hun standhaftig afslog Vincents Forsøg paa at fornye den forrige Pagt. Med Veemod tænkte de nu oftere paa den ulykkelige Marie, og sammenlignede hendes Valg med Franziska's. Den Døde hvilte nu ved

Siden af et fattigt, men godt Menneske, som vedderes Bistand kunde være hævet til et høiere Trin; sin hele Eiendom, sit Liv havde han bragt hende som et frivilligt Elskovsoffer. Den Levende havde valgt et Uhyre, der, hvormeget hun end skyede ham, dog stedse virkede forstyrrende paa hendes Ro.

II.

Nonnerne.

Paa en skjøn stille Søndag Eftermiddag besøgte jeg det hellige St. Annakloster i **. Den overordentlige Reenlighed, som hersker i denne jomfruelige Helligdom, var idag, da der just indfaldt en Helgenfest, bleven forhøiet ved en smagfuld Blomsterprydelse. Overalt vare de blændende hvide Korsgange, Trapper og Celler, samt Helgenbilleder og Altere zierede med Blomsterbouquetter og Krandse, og de betydningsfulde sort- og hvidklædte Skikkelser, der bevægede sig hid og did imellem disse venlige Prydelser, frembragte et Malerie, som stemte Hjertet til et uimodstaaeligt Sværmerie. Flere af disse Skikkelser forekom mig interessante, men især troede jeg i Tvendes Ansigtstræk og Væsen at spore en usædvanlig Skjebne, og Begges Historie, som jeg siden erfoer, bevidste, at min Anelse ei havde skuffet mig.

Søster Rosalie — ved sit verdslige Navn kaldet Juliane — havde været saa ulykkelig, at miste sine Forældre meget tidligen. Allene og værgeløs traadte hun ud i en Verden, som hun ikke kjendte, men som

laae for hende med fortryllende Farver. En ung, skjøn Adelsmand lærte at kjende hende, og fattede en hefftig Lidenskab for den skjønne fremblomstrende Pige, og hun glemte snart Verden og sin hele Omgivelse og levede kun for ham allene. Uagtet sin Uerfarenhed sagde hende dog en indre Følelse, hiint guddommelige Instinkt, som ofte lærer de rene Hjerter at skjelne det Sande fra det Falske, at hun virkelig var elsket, og hvad behøvede hun mere? Adelbert besad alle de Sjels- og Legemsfortrin, som hun nogensinde havde attraaet i sine Drømme, og han elskede hende saa høit, som hendes brændende Hjerte begjerte; paa ydre tilfældige Omstændigheder saae hun nu ikke videre, spurgte ikke hvilket Navn hun skulde bære for Verden, eller rettere, hun tvivlede ingenlunde om, at Adelbert vilde skjenke hende det høieste og sødeste Navn, Manden kan give sin Elskede.

Det vare salige Dage, Juliane tilbragte paa et fortryllende Bjergslot, hvorhen Adelbert havde ført hende. Den herligste Egn omgav den prægtige Bygning, Kildevældenes Risler, Klippeskovenes romantiske Susen, Alt syntes at hylde hende som vordende Herskerinde over dette Sted, og det hele Tyende syntes at bestyrke hende i denne Værdighed. „O Gud! gives der et lykkeligere Væsen end jeg?" udbrød hun stundom i overstrømmende Følelse af sin Lykke, naar hun stod ved Vinduet med Adelbert i Favn, og kastede Blik ud i den store, majestætiskskjønne Natur, naar Taagen fra Vandfaldene steeg som Offerduft mod Himlen, og Skovens Sangere istemte deres fortryllende Hymner.

Men en saadan Lykke er kun som et forsvindende Solglimt. Adelbert maatte tiltræde en nødvendig Reise til Italien. Med stille, sværmerisk Længsel saae Juliane hans Hjemkomst imøde, da hun engang paa et fremmed Sted traf en fornem Reisende, der just kom fra Italien. Med hvilken Henrykkelse hørte hun ikke, at han kjendte hendes Elskede, at han omtalte ham med Roes og Agtelse — en Henrykkelse, der snart forvandledes til Forfærdelse, da hun af den Fremmede erfoer, at Adelbert, hendes Hjertes Afgud — tilhørte alt forlængst en Anden.

En usigelig Smerte sønderrev fra dette Øieblik den elskende Piges Hjerte. Der blev hende ingen Tvivl tilbage om hendes Ulykke, thi den Fremmede holdt det for Pligt at bevise Sandheden af sit Udsagn ved oplysende Omstændigheder. Selv fandt hun Leilighed til at skaffe sig nøiere Efterretninger, og — Alt stadfæstedes, som den Fremmede havde sagt det.

Nu var hendes Jammer grændseløs. Verdens Spot og Haan ventede hende, hende, som havde mistet sit eneste Værn derimod, sin eneste Beskytter, der nu var lykkelig i sin retmæssige Gemalindes Arme, medens hun var overladt til Elendighed og Skjændsel.

Med mørke, forvirrede Tanker stod hun en Dag ved Vinduet og kastede et Blik ud over den smilende Egn. I det Fjerne hævede Klosterets Taarne sig for hendes Øie som Fredsengle mod Himlen. De festlige Horaklokker vakte en sælsom Længsel i hendes Sjel, og syntes at kalde hende til Fredens ukrænkede Helligdom. Hurtig var hendes Beslutning fattet og udført. Den næste Dag saae hende alt indenfor de

hellige Mur:, og den brændende Begjer, hvormed hun fremskyndte Indvielsen, indtog Priorinden og flere af de fromme Søstre for hende.

Prøvetiden blev hende meget forkortet og længselfuld aflagte hun det bindende Løfte, der for stedse adskilte hende fra Livet. Hendes knuste Hjerte søgte Lægedom heri. Med Glæde saae hun de tunge gyldne Lokker falde, og med Navnet Rosalie, som hun fik ved Indvielsen, haabede hun tillige at faae en forandret Tilværelse. Fyrige Bønner og Andagtsøvelser vare de Vaaben, hvormed hun søgte at bekæmpe Fortidens sørgelige Minder.

Nogen Tid var henrunden, og med hver Dag syntes hun at vinde mere Fatning, da hun en Morgen blev kaldet til Konventsalen, hvor et Bud fra hendes Hjem ventede hende. Ved Gitteret saae hun en Yngling, klædt som en af Bjergboerne fra hendes Elskedes Hjemstavn. „Jeg skal hilse Eder fra Eders Familie" — sagde en skjælvende, dybtbevæget Stemme, som trængte ind i hendes Sjel. Opmærksomt betragtede hun Ynglingens Aasyn, og gjenkjendte de evig uforglemmelige, dyrebare Træk, men dødningblege og kummerfulde. Under Rosalies indvortes Kamp havde den Dristige alt fundet Leilighed til at trykke hende et Brev i Haanden, og var forsvunden med et veemodigt, betydningsfuldt Blik. Skjælvende gik hun til sin Celle, og læste følgende Ord:

„Hvo af os To har vel Grund til at bede om Tilgivelse? Grusomme, troløse Elskede! saa vil Du lade mig ene i Verden, som kun er en Grav

for mig uden Dig; mig, der fra det første Øieblik jeg saae Dig, kun levede for Dig; thi Gud er mit Vidne til, at kun Konvenienz, kun ulykkelige Hensyn til vor høiere Stand, forbandt mig Uerfarne med en Hustru, der ligesaalidt elsker mig, som jeg hende. Min eneste Feil imod Dig er den: at jeg ikke havde Mod til at aabenbare Dig det selv, eller rettere, ikke tiltroede Dig Mod til at erfare denne mit Livs sørgelige Hemmelighed. Jeg kjendte Dine strenge Grundsætninger, jeg nærede det Haab: paa en lovlig Maade, at kunne hæve den Hindring, som adskilte os. Du veed, at ikke allene mit Fædreland, men og den Provinds, hvori min Gemalinde boer, staaer under den store Napoleons Herredømme, hvis Faner ogsaa jeg en Tidlang fulgte. En af hans Love siger: naar tvende uden gjensidig Tilbøielighed forenede Mennesker, med fælleds Samtykke og fri Villie ønske deres Forbindelse ophævet, da er Baandet ikke uopløseligt. Nu vidste jeg, at min Gemalinde nærede kunlig Kjærlighed for en anden Gjenstand, ligesom jeg selv, og benyttede denne Reise til Italien, for at gjøre en venskabelig Aftale med hende, da jeg aldrig havde kunnet grunde min egen Lykke paa et andet Væsens Undergang. Jeg fik hendes godvillige Samtykke, jeg ilede tilbage, saasnart mine Forretninger tillod det, og — modtog den frygtelige Efterretning om Dit Klosterløfte. Dersom det er Synd, at jeg ei kan bære denne Qval allene, at jeg føler Trang

til, som forhen, at udøse mit Hjerte for Dig, og derved forstyrrer Din Hvile i Herren, saa tilgive Gud mig, som jeg tilgiver Dig den Eleudighed, Din Tvivl om min redelige Kjærlighed, har bragt over mit arme Liv."

Disse Adelberts Ord vare aldeles sande. Den Uret han begik imod sin Elskede, atter at drage den indviede Himmelbrud ud paa Lidenskabernes oprørte Hav, lader sig undskylde af hans brændende Ønske: at retfærdiggjøre sig for den Elskede; maaskee blandtes ogsaa heri Tanken om Muligheden af at faae Klosterloftet hævet, men ogsaa dette Haab forsvandt, thi det var just i de samme Dage, at Lykken vendte Seierherren Ryggen, hvorved hans Lovbog tabte sin Gyldighed og den gamle kirkelige Lovgivning i al sin Strenghed traadte i Kraft.

Nu først blev Rosalies Sindsforfatning frygtelig, thi af alle Hjertets Plager er Selvbebreidelse den værste. Sin egen og sin Elskedes Lykfalighed havde hun ved sin Tvivl og overilte Heftighed forskjertset, Paradisets Porte havde været aabne for hende, men hun havde selv tillukket dem. Deraf de forvirrede Træk i det skjønne Aasyn, disse bange og urolige Blikke fra de store Øine. Synet af hende mindede mig levende om hiin skjønne Strophe hos Matthison:

Hvor mangen Heloises barme Hjerte
I Lidenskabens Kamp med Pligtens Bud
Har her til sidste Slag i Dødens Smerte
Vaklet imellem Abælard og Gud.

Angelika.

Gandske det Modsatte af Rosalie var den huldsalige Søster Angelika, den Anden af de tvende Skikkelser, som fortrinligen tildrog sig min Opmærksomhed. Et Billede paa Fred og indre Harmoni. Himmelsk Ro syntes at thronepaa den skjønne Pande, og hendes mørke Øine hævede sig stundom med et Udtryk saa man troede, at skue en Forklaret. Andagt og et stille Sværmeri malte sig deri, og endskjøndt hun var langt ældre end Rosalie, var der noget ubeskriveligt barnligskjønt i hendes Træk og i det huldе Smiil, der hvilte paa den skjønne Mund. Angelika — med sit verdslige Navn Amalia kaldet — var opvoxet i et protestantisk Land, skjøndt hendes Forældre hørte til den romersk-katholske Kirke, hvori ogsaa hun ved Daaben var indlemmet, skjøndt hun næsten var aldeles fremmed for dens udvortes ceremonielle Egendommeligheder, hvilke hun kun kjendte af en from tidlig hedengangen Moders Fortællinger.

Faderen, en oplyst Verdensmand, førte hende ind i den store Verdens Kredse, og ønskede tidlig at formæle den opblomstrende Pige, hvis interessante Væsen gjorde mangt et fordeelagtigt Indtryk paa Mændenes Hjerter. Selv det Usædvanlige i hendes Characteer, det milde Anstrøg af Tungsind, der hvilte over hende siden Moderens Død, gav hende en særegen Ynde. Men hendes Hjerte følte ei den ringeste Tilbøielighed til nogen af de Mænd, som beilede til hendes Gunst. Uden i mindste Maade at være stolt, følte hun dog en hemmelig Længsel efter noget Høiere

og Ædlere end det hun fandt hos alle dem, der omgav hende — maaskee efter Noget, Jorden ei kan skjenke.

Flere Aar vare henrundne, og Amalia var endnu ugift. Hendes Fader elskede selv Friheden og vilde ei heller paalægge sit Barn nogen Tvang, da han i sit Hofs Anliggender maatte gjøre en Gesandtskabsreise til Orienten. Han kunde ikke tage sin Datter med, overgav hende derfor til en ældre Dames Varetægt, i hvis glimrende Huus det ikke manglede hende paa Selskab og Adspredelser. Men hendes eneste Fornøielse vare de Efterretninger, som hun modtog fra sin Fader og de Breve hun tilskrev ham. Flere Personer anholdt om hendes Haand, og det smertede den fromme Datter, at skulle modsætte sig sin Faders inderligste Ønske. Hun stræbte omsider at stemme sit Hjerte for en ansee-lig Mand, som hendes Fader skattede særdeles høit, men til hendes Fryd standsede et Brev fra Orienten alle Forhandlinger af denneslags. Hendes Fader var paa Hjemreisen bleven angrebet af en smitsom Feber og laae dødssyg i en ussel Grændsestekke. Den Stat, i hvis Tjeneste han var, stod ikke i nogen venskabelig Forstaaelse med hiin Nabostat, og dette i Forening med Frygt for Pesten, gjorde det umuligt, at skaffe den Syge bedre Pleie paa denne Side Grændsen. Alle hans Folk havde forladt ham af Frygt for Døden, paa hans ringeste Tjener nær, et ærligt Menneske, som havde besørget dette Brev skrevet, men som dog stedse holdt sig i en forsigtig Afstand fra ham.

Hvilken Efterretning for Amalies barnligtømme Hjerte. Uden at spilde et Øieblik, begav hun sig paa

Reisen, og fortsatte den saa ilsærdigen, at hun inden føie Tid havde naaet denne Skrækkens Bolig. Man varede hende, da hun spurgte efter den fremmede Syge, om at holde sig fra ham og at skaane sit unge Liv. „Det er Pesten! raabte man til hende: Ulykkens Børn, de som nærme sig!" — „Ja, et Ulykkens Barn er jeg! raabte Amalie med Smerte: maar det kan give mig nogen Forret!" og ilte hen til det betegnede Sted, uden at agte paa de Advarsler, man raabte efter hende.

Den Hytte, hvori den Syge laae, var langt afsondret fra de øvrige, selv hiin Tjener boede flere hundrede Skridt derfra. „O, I Umennesker, saaledes have I forladt min stakkels Fader! udbrød den bevægede Datter, da hun traadte ind i det usle Kammer, som ikkun Morgensolen prydede med sine Straaler, ved hvis Glands hun opdagede den elskede lidende Fader paa sit ringe Leie. — Men han var ikke allene, hun troede at see et Himlens Budskab ved hans Leie, en Yngling af saa overjordisk Skjønhed, at hun troede sig overført til Paradiset, hvormed hendes sørgende Phantasie underveis havde sysselsat hende, og hvor hendes arme Fader snart skulde drage hen.

Men Synet af den elskede Syge selv, tildrog sig nu hendes hele Opmærksomhed. Med en Taarestrøm kastede hun sig paa Knæ ved Siden af hans Leie og bedækkede den blege, udtørede Haand med hede Kys. Et Glædesglimt opklarte den overraskede Faders blege Aasyn; han trykte mat den Knælendes Haand og betegnede hende ved et Vink, at flyv Livsfaren.

Den himmelske Yngling havde været en kort Tilskuer af denne Scene. Den huldsalige Amalie syntes ikke at have gjort et mindre Indtryk paa ham, end han paa hende. „Nu tør jeg vel overlade mit Ven til en kjærligere Pleie?" sagde han med usigelig Ynde. Han gav den Syge endnu et Lægemiddel, og forlod ham. Med et betydningsfuldt, taknemligt Blik saae den Syge efter ham. „Det er en Engel i Menneskeskikkelse, sagde han, efter et kort Ophold: som jeg har at takke for den Lykke, endnu engang at kunne see Dig, mit kjære Barn. Kun hans tro, omhyggelige Pleie har forlænget mit Liv nogle Dage."

Overvældet af sine barnlige Følelser havde Amalie ikke noiere kunnet betragte den Fremmede, dog var hans usædvanlige Dragt falden hende i Øinene, hun havde aldrig seet dens Lige, og yttrede sin Forundring derover for hendes Fader. „Du har endnu aldrig seet en Geistlig i Ordensdragt, mit Barn, svarte Denne: det er en Broder fra et Benedictinerkloster, som ligger nogle Miil herfra hinsides Grændsen. Jeg forlangte en Skriftefader derfra, og man sendte mig ham. Det er hans Pligt, at række den Døende Kirkens sidste Trøst; men dette var ikke nok for den høimodige Menneskeven, han forskaffede sig Priorens Samtykke til at dvæle hos mig i min hjelpeløse Tilstand, og har ikke allene staaet mig bi med sine dybe Indsigter i Lægevidenskaben, men endogsaa viist mig en Sygevogters, næsten kunde jeg sige: et Barns Omhu. Ikke blot Dig i Dit ungdommelige Sværmeri, mig selv er han ofte forekommen som min Skyts-

engel, naar han ved mit Leie med det urokkeligste Heltemod vovede sit Liv for mig."

Under en dyb og inderlig Sorg aabner Hjertet sig lettere for ædel, overjordisk Kjærlighed. Saaledes opstod i Amalies blødende Hjerte en ny, en salig Følelse, reen som Lyset og Guds Øie, der var Vidne til den. Den stod i nøieste Forening med hendes Kummer og med hendes barnlige Fromhed, som han havde deelt. Den elskede Faders Dødsleie blev et Pagtens Alter, for hvilket tvende Himlen viede Sjele knælte.

Alt Haab om den Syges Helbredelse var forsvundet; kun den Lykke: at see sin fromme Datter og at dø i hendes Favn, forundte Himlen ham endnu. Ved næste Morgengry rakte han hende med et gudhengivent Smiil, sin Haand til Afsked, og den fromme Datter feirede Afskedsstunden med Bøn og stille Taarer.

Ogsaa hiin Engel saae hun bede ved hans Leie. Morgensolens Straaler syntes at omgive den ædle ranke Skikkelse, da han reiste sig fra Bønnen, med en Glorie, og i Amalies Hjerte lød hiin forevigede Digters Ord:

Ormen fryder sig i Støvet,
Og Seraphen staaer for Gud.

Hvad kunde endnu bringe Amalies Valg til at vakle? Hendes Fader trængte ikke mere til hendes Pleie, thi han vandrede nu i de Saliges Egne; ogsaa hendes Elskede, skjøndt endnu en Jordborger, førte dog inden Klosterets Mure et strengt, Himlen indviet Liv, tro sin Eed og sin Pligt.

Rolig hørte Denne paa Dronningen, rolig takkede hun for Benaadelsen, og tilføiede: „Dersom Eders Majestæt nu vil, at den mig forundte Naade, virkelig skal komme mig tilgode, saa beder jeg om at vorde ført ud af Kongeriget til Frankrigs Kyst, om muligt endnu idag, før Mindet om min tidligere Velgjørerinde udsletter af mit Hjerte den Taknemlighed, jeg skylder Eder."

Ebba Brahe, Gustav Adolphs Elskede.

Grev Magnus Brahe, af en gammelsvensk berømt Familie, var En af de Formyndere, som Carl den Ellevte før sin Død havde beskikket Thronarvingen Gustav Adolph, og var bleven Dennes Svigerfader, hvis ikke Enkedronning Christina's Ænker havde røvet Brahes Æt den Hæder, at have skjenket Sverrige en Dronning.

Greven havde med sin Gemalinde Birgitta Leonhufwud kun een Datter, Ebba, som forenede Aand med Elskværdighed, og som var opdraget med den største Omhyggelighed. Moderen nærede det Haab, at Ebba, ved Fødsel, Elskværdighed og Talenter, engang vilde fordunkle alle svenske Piger og belønne hendes Forældres Ømhed og Omhu. Hvor ofte frydede hun sig ikke ved Fremtidsbilleder, med hvilke lyse

Farver udmalede ikke Moderkjærligheden hendes Ebba's Livs Lykke, hvilke Glæder lovede hun sig ikke selv i Alderdommen af en saa taknemlig Datter og af den opløftende Følelse: at være hendes Moder. Men anderledes var det besluttet over Stjernerne. Den spæde Plante, hun saa omhyggelig havde pleiet, skulde hun aldrig see blomstre.

En Sygdom, som de kyndigste svenske Læger forgjæves strøbte at beseire, tilhyllede det skjønne Maleri med et dødligblegt Slør. Da Grevinden ikke længer kunde dølge for sig selv, at Afskedsstunden nærmede sig, sysselsatte andre Tanker hendes Sjel. Greven, hendes Gemal, var en ædel, kundskabsrig Mand, besjelet af den ømmeste Faderkjærlighed, men Statens Tjeneste, Formynderens svære Pligter, maatte nødvendigen afvende hans Opmærksomhed fra Ebbas Opdragelse. Desuden skikker Manden sig kun til at danne en Mand, Qvinden taber ikke sjelden under hans strængere Haand sin skjønneste Prydelse: den huldе Qvindelighed. Ungmøens Hjerte ligner Voxet, der under Moderhaandens varme Præg antager de skjønneste Former, men let stivner under Mandens koldere Haand. Grevinden ønskede ikke blot at anbetroe sin Datter til qvindelig Opsigt og Omhu, men og at skaffe hende en mægtig Beskytterinde for de kommende Dage. Hun erindrede sig den Godhed, Dronningen stedse havde vist hende, og udbad sig ved Greven en Samtale. Dronningen bevilgede den, og begav sig til Grevindens Dødsleie. Den Syge takkede i de hjerteligste Udtryk for den hende beviste Velvillie, og udbad sig den Naade, at maatte see den overført paa

Ogsaa Amalie tyede til Klosterets Favn, og fik ved Indvielsen Navnet Angelika. Fromt og freidigt opfyldte hun sine Pligter, den skjønneste, reneste Himmelbrud, Jorden nogensinde saae, og aldrig kaster hun et Længselblik tilbage til Verdens Glæder, thi: „Seraphen staaer for Gud."

(Louise Brachmann.)

Laskarina Bobelina.

(Skildret af en Reisende.)

Denne vor Tids berømte Grækerinde er en Kone paa fyrgetyve Aar, af en temmelig høi Figur, med stor Embonpoient. Hendes Ansigtstræk ere skjønne og levende, men bære stærke Præg af heftige Lidenskaber. Hendes Holding og Forhold i sædvanlig Omgang, er eensformig, men den ringeste Gjenstand, som vækker hendes Opmærksomhed, opliver hendes Ansigtstræk, og da udvikler sig hos hende en beundringsværdig Veltalenhed. Nedstammende fra en anseet Familie paa Øen Hydra, ægtede hun efter hinanden to spezziotiske Skibscapitainer, som begge faldt i Fægtninger imod algjerske Sørøvere. I sin Enkestand og som Eierinde af en betydelig Formue, drev hun en stor Handel. Hendes Skibe seilede under russisk Flag; hendes

ſtørſte Brig: Agamemnon, førtes af hendes ældſte Søn. Da Revolutionen udbrød, ruſtede hun ſine Skibe til Krydsning, og førte ſelv Kommandoen der-over. Under diſſe Krydstog, ſom vare heldige og fordeelagtige, erholdt hun Kundſkab om, at Tyrkerne vare faldne ind i Argos, og ødelagte Alt med Ild og Sværd. Strax iilte hun ſine Landsmænd til Hjelp, ſamlede de Flygtede, oplivede deres Mod, gav dem Vaaben og Levnetsmidler, angreb Tyrkerne med Held paa flere Steder, og jog dem gandſke bort fra Argos. I en af diſſe Fægtninger faldt en af hendes Sønner. Tyrkerne afhuggede hans Hoved og bare det i Triumph til deres Paſka. Saaſnart Moderen erfoer hendes Søns ſørgelige Skjebne, iilte hun til Kampplads'en og ſtyrtede ſaa raſende ind mod Fjenden, at hun med egen Haand dræbte trende Muſelmænd. Nu, da Seieren var vunden, traadte Naturen igjen i ſine Rettigheder. Midt iblandt en Dynge Liig ſtaaer Mo-deren og ſøger med grædende Øine ſin elſkede Søns mishandlede Liig. Hun øder ham Moderkjærlighe-dens Told, men, agtende Fædrelandskjærligheden endnu høiere, ſkriger hun med ſtærken Sjel til Sena-tet i Spezzia, de lakoniſke Ord: „Min Søn er død, men Argos er vores."

Dronning Elisabeths Livsfare.

Maria Stuart var henrettet. Ingen tog sig hendes sørgelige Skjebne saa nær, som Maria Lambrune, der havde fulgt den ulykkelige Dronning fra Skotland. Da man nu havde myrdet hendes elskede Herskerinde, blev hun som ude af sig selv, og hun fattede den rasende Beslutning, at hævne hendes Drab paa Dronning Elisabeth selv. At det vilde koste hende Livet, vidste hun ret vel, men selv denne Tanke var ikke istand til at forandre hendes engang fattede Beslutning. Forklædt som Mandfolk, med to Pistoler skjulte hos sig, den ene bestemt for Dronningen, den anden for hende selv, indfandt hun sig daglig i den Have, hvor Elisabeth pleiede at spadsere.

Flere Dage havde den Hevntørstige med Længsel ventet paa et beleiligt Øieblik, hvilket omsider syntes at tilbyde sig den tredie Dags Aften. Elisabeth gik frem og tilbage i Haven med tvende Ministre, omgivet af den sædvanlige Vagt. Mange Mennesker stode paa begge Sider, blandt dem Lambrune i Mandsdragt. Begjerligheden efter at fuldbyrde sin Daad, berøvede hende den nødvendige Forsigtighed. Voldsomt banede hun sig Vei igjennem Mængden, og selv igjennem Vagten, der forgjeves søgte at holde hende tilbage, men i Trængslen tabte hun sin ene Pistol. Da grebes hun og førtes hen for Dronningen, som med konstlet Rolighed spurgte Fangen: Hvem hun var, og hvi hun førte Mordvaaben hos sig? — „Jeg er en Qvinde, svarte Lambrune uforfærdet: skjønt

jeg synes at være en Mand. I mange Aar har jeg tjent Dronning Maria Stuart, som I uretfærdigen har ladet henrette. Hendes Drab var det, jeg vilde hevnet nu paa Eder!"

Mængdens Opmærksomhed deelte sig nu imellem Dronningen og Misdæderske, hvis Mod man beundrede, hvis Opoffrelse man agtede desto høiere, jo mere man havde Aarsag til at være misfornøiet med Elisabeths Regjering. Dronningen mærkede det, hendes hele Stolthed vaagnede, det lykkedes hende at tilkvinge sig den Rolighed, som i dette Forhold kunde tildrage hende Mængdens Beundring.

„Du har troet at gjøre Din Pligt, ved at myrde mig, sagde hun med den hende egne Værdighed: og hvad troer Du nu, jeg har at gjøre?" — „Spørger I mig som Dronning eller som Dommerske?" — „Som Dronning!" var Elisabeths Svar. — „Nu, som Dronning maa I benaade mig!" — „Hvad borger mig for, at Du ikke misbruger denne Naade, og anden Gang stræber mig efter Livet?" — „O Dronning! udbrød Skotlænderinden: en saa ængstligberegnet Naade ophører at være Naade. I kan lade mig henrette!"

Et saadant Svar havde Dronningen ei ventet. Som tilintetgjort stod hun der og tyktes sig selv ret liden. Hun vendte sig til de opmærksomme Hoffolk og sagde: „I mine tredive Regjeringsaar har endnu Ingen givet mig en saadan Lærdom." Ministrene raadte hende til at overgive Forbryderske til Lovenes Strænghed, men Elisabeth forkyndte hende en ubetinget Naade.

Ebba sjeldnere. Men hun feilede, thi saa ofte Gustav var i Stockholm, lod han ingen Dag gaae hen, uden at besøge hende. Deres Forbindelse blev længe dølget for Grev Brahe, som ofte var fraværende, indtil han ved sin uventede Hjemkomst en Morgen tidlig, overraskede Kongen hos sin Datter. Kongen, som agtede Brahe høit, og vilde forekomme Faderens Uvillie, samt sikre Ebba's og sin egen Ære for Miskjendelse, fortalte ham strax i al Oprigtighed sin Kjærlighedshistorie, og forsikkrede, at han vilde formæle sig med Ebba, saasnart Krigen var tilende. Greven, særdeles fornøiet ved disse Ord, der spaaede hans Æt saamegen Hæder, takkede Kongen for en Beslutning, der viste, at han var en Mand af Ære. Derpaa lod han de Elskende allene.

Ebba havde hidtil kun fulgt sit rene Hjertes Følelser, uden at tænke over sin Fremtidsskjebne. Den Tanke: at vorde Sverrigs Dronning var hende fremmed. Efter en lang med Rødmen ledsaget Taushed, mindede hun Kongen om de Hensyn, han skyldte sit Rige, om hans Moders Ønsker og om sin Fødsel, der ikke berettigede hende til en Krone. „Elskværdighed og Skjønhed, svarte Gustav: berettiger til enhver Fordring. Ebba er Pigernes Fyrstinde og forandrer kun sin Throne." Imedens de saalunde talte, blev der meldt en svensk Officeer. Kongen lod ham træde ind. Det var en Oberstlieutenant af Kystværnet, som forgjeves havde søgt Hs. Majestæt paa Slottet, og nu tiltalte ham saalunde: „Min høie Konge! Feltherren, som I har betroet Kysternes Bevogtning, sender mig til Eder. Den danske Hær

er landet. Dannebroge vaier alt i Sverrigs Luft. De Svenske ønske, at vorde først af Eder selv til Kamp og Seier."

Til de Elskendes Ulykke havde Dannerkongen Christian den Fjerde just nu angrebet Sverrig, og Gustav maatte forlade Stockholm i største Skynding. Den sørgende Kongebrud ventede ængstelig paa Krigens Ende, levede med al sin Tanke hos Gustav, eensomt i det faderlige Pallads, og fældte Taarer, naar gunstige Efterretninger om Kongens Helteværd vakte almindelig Jubel.

Imidlertid kom Greve de la Gardie tilbage til Stockholm fra sin Udenlandsreise. Hans høie Fødsel, hans Forstand og erhvervede Kundskaber beretigede ham til at gjøre Fordring paa et høit Statsembede. Neppe havde Dronningen seet ham, før h[illegible] kaarede ham til Gemal for Ebba, ikke saameget for hans udmærkede Egenskaber, som for at hæve en Forbindelse, der krænkede hendes Stolthed. Hun kaldte ham til sig, meddeelte ham sin Hensigt, idet hun fortalte ham meget om Frøkenens Elskværdighed, Forstand og Formue, hvem hun kaldte sin kjære Datter, og lovede sin bestandige Bevaagenhed.

Greven bevidnede Dronningen sin Taknemlighed, men beklagede tillige, at samme Frøken alt var trolovet med den første Mand i Sverrigs Rige. Dronningen modsagde ham med de Ord: „Jeg kjender Kongens Hensigter og vil tilintetgjøre dem. Kongen elsker Grevinde Brahe, og hun synes ogsaa at elske ham. Grevindens Kjærlighed er det unge Hjer-

tes første opbrusende Følelse ved den første Hylding, maaskee blandet med lidt Stolthed over at være elsket af en Konge. Den vil hun glemme ved Eders Haand. Kongen vil aldrig formæle sig med sin Undersaats Datter, og Ebba kun vorde hans Frille. Grevinde Brahe vil aldrig fornedre sig dertil, ei heller kan jeg bære over mit Hjerte, at den Ebba, som blev mig anbetroet af hendes døende Moder, nogensinde skulde synke saa dybt."

Efter mange Indvendinger fra Grevens Side, efter en levende Fremstilling af de Hindringer, som modsatte sig hans Forbindelse med Ebba og truede hans egen Sikkerhed, naar han ved et saa dristigt Skridt æggede Kongen til Vrede, lovede omsider Dronningen, at tage hele Skylden paa sig, og gik i Borgen for Grevens Sikkerhed. Først da samtykkede la Gardie. Men endnu en heftigere Modstand fandt Dronningen hos Grev Brahe. Han skulde opgive den glimrende Forbindelse med Kongen, han skulde berove en høitelsket Datter en Krone og et endnu kosteligere Gode, maaskee et heelt Livs Tilfredshed. Men ogsaa ham beseirede omsider Dronningens Grunde og Bønner.

Dronningens Hjerte hang endnu stedse ved den elskværdige, skyldfri Ebba, og hun følte selv inderlig Sorg over at tilføie Ebba's Hjerte dette dybe, maaskee dødelige Saar. Men Kjærligheden maatte vige for den kongelige Stolthed, og det ulykkelige Offer var udseet. Dronningen tilkjendegav Ebba sin Villie med megen Skaansel. Ebba sank bevidstløs ned for hendes Fødder.

Da hun havde faaet sin Fatning tilbage, gav Kjærligheden hende Mod til at tale, og da Dronningen blev ubevægelig ved hendes Taarer, beraabte hun sig paa Folkeretten, paa Naturens og det svenske Riges Love, og truede med Kongens Vrede. Forgjæves. Offeret skulde falde, og det ret snart.

Da Greve de la Gardie førstegang besøgte sin Fæstems, rørtes han saa dybt af hendes trøstesløse Tilstand og hendes tause Sorg, at han vilde tage sit Ord tilbage, men Dronningens Trudsler bevægede ham til at blive sit Forsæt tro.

Dronningen bestemte næste Søndag til Fuldbyrdelsen af den sørgelige Pagt. En svag, usikker Lysstraale opklarte endnu den ulykkelige Ebba's Mørke. Skjøndt bortført af Faderens Huus og under streng Bevogtning paa Slottet, havde hun dog udfundet et Middel til at faae en gammel, tro Tjener sendt til Kongen. Torsdagaften kom Denne til Leiren og overrakte Kongen Ebbas Brev. Strax overdrog Monarken Hærens Kommando til En af sine Generaler, lovede om otte Dage at være igjen tilbage, og afreiste øieblikkelig til Stockholm. Men uagtet den største Iil, naaede han ikke Mælarsøens Bredder før Bryllupsdagen.

I kongelig Pragt, men med vaklende Skridt og vaade Øine, traen Bruden ind; ingen Jubel hilste hende. Den rørte Forsamling ærede hendes dybe Kummer. Da Slotsuhret slog tolv, førte Grev Brahe den Ulykkelige til Alteret. Den rørte Grev de la Gardie tøvede endnu, indtil Dronningens Ly-

hendes Datter, og den Gunst, at torde anbetroe hendes Fremtidsskjebne til Dronningens personlige Omsorg. Kort ved Tanken om den nære Skilsmisse fra en Kone, hvis Character hun agtede og elskede, optog Dronningen hendes Bøn høist naadigt, og lovede hende helligt, at ville opfylde Moderpligterne mod hendes forladte Ebba. Grevinden døde kort Tid efter, og Ebba bragtes op paa Slottet.

Dronningen opfyldte sit Løfte med det sande Venskabs hele Samvittighedsfuldhed. Ebba blev behandlet som en Prindsesse af Kongehuset, og der forgik kast ingen Dag, uden at jo Dronningen lod hende komme til sig eller besøgte hende, for personlig at underrette sig om hendes Velbefindende, Forhold og Fremgang. Ebba steeg saalunde i Dannelse og Elskværdighed, at hun næsten altid var Dronningen til Selskab.

Prinds Gustav Adolph var eet Aar ældre end Frøken Ebba. I Begyndelsen foreente barnlige Lege dem, siden vaktes en Tilbøielighed, som drog dem uimodstaaeligen til hverandre. Gustav Adolph var misfornøiet, naar han fra Underviisningen eller ridderlige Øvelser kom til Dronningen og ei fandt Ebba hos hende. Han elskede hende, uden at kjende Kjærligheden.

Den afdøde Konge havde forordnet, at Prindsens Studier skulde være endte, naar han blev fjorten Aar, og at han fra den Tid af skulde indvies i Statsforretninger og den practiske Krigskonst. Just som han havde naaet denne Alder, havde de Danske med en vældig Hær angrebet den svenske Øe, Øland. Her

skulde Gustav gjøre Prøvestykke, og i Spidsen for sex-hundred Mand fordrive Danskerne.

Aftenen før han afmarscheerte gav han, ved Afskeden fra Ebba, sin Kjærlighed Ord, tilsiod hende sin Hengivenhed, lovede hende Troskab til Døden, og bad om hendes Gjenkjærlighed. Ebba's Svar nedslog ikke hans Forhaabninger, og han ilte, med Ønsket om en hurtig Seier og snarlig Hjemkomst, afsted til Øland. Strax angreb han Fjenden og aflagde her de første Prøver paa det Mod, hvis Priis i senere Aar gjenlød over hele Tydskland.

Fra Felttoget ilte han tilbage til sin elskede Ebba, hos hvem han tilbragte alle sine forretningsfrie Timer, uden dog i mindste Maade at forsømme sine Kongepligter. Ebbas Elsker vedblev at være sit Folks Fader og en Skræk for dets Fjender. Dronningen var Ebbas oprigtige Veninde; men hun ønskede ikke, at Kongen skulde vælge en Hustru, som ei var af fyrstelig Byrd. Ebba havde, saalænge hun havde været ved Hoffet, nydt den Udmærkelse, at spise ved Dronningens Taffel, men da hun blev misfornøiet over de venlige Blikke, som Kongen uden Sky, selv i hendes Nærværelse, kastede til Ebba, befoel hun, at Ebba skulde spise ved Hofdamernes Bord. Ebba følte sig dybt krænket ved denne Befaling, og hvor ivrigt endog Kongen bestræbte sig for at berolige hende derover og afholde hende fra det Forsæt, at forlade Hoffet, anholdt hun dog hos Dronningen om Tilladelse, at begive sig til sin Fader, et Ønske, hvori Hendes Majestæt samtykte med Glæde, i det Haab, at Kongens Kjærlighed skulde kjølnes, nadr han saae

delige Befaling drog ham frem, hvorpaa Præsten i befalet Skynding fremsagde Vielsesformularen.

I samme Øieblik, som han udtalte det sidste Ord af Brudens Dødsdom, forkyndte Slotsvagtens Udraab Kongens Komme. Skræk og Angest betog alle Hoffolkene, selv Dronningen blegnede, den brødefri Ebba blev uforandret. Idetsamme Kongen traadte ind i Salen, sagde Dronningen: „Det er for sildig, Formælingen er fuldbragt!“ I stum Harme, med Haanden paa sit Sværd, vendte Kongen sig til de la Gardie. Denne faldt paa Knæ, bad om Naade og anklagede Dronningen. Ligesaa Grev Brahe. Kongen vilde med Magt løse det knyttede Baand, men Dronningen og nogle Rigsraader modsatte sig, beraabte sig paa Ægtebaandets Ukrænkelighed, kaldte slig en Voldsomhed uværdig for en Konge, et skadeligt Exempel for hans Undersaatter, og dæmpede saalunde Kongens Vrede. Da sluttede han den næsten bevidstløse Ebba i sine Arme, trykte fast det sidste Kys paa hendes Læber, og ilte strax paa Stand tilbage igjen til Hæren.

(Greve von Kalkreuth.)

Fyrværkeriet.

(Et efter Naturen tegnet Malerie.)

„Veed Du hvad, Fader!“ sagde Gotfred, en Søn af Skrædermester Fips, da han om Middagen var kommet af Skole. Vel pleiede Middagsmaden gjerne at lokke denne Tiaarskrabat med sin uimodstaaelige Vellugt, men der var noget, som idag endnu langt stærkere laae ham paa Hjertet. „Veed Du hvad, Fader? Du maa endelig gaae ud med mig i Aften til Charlottenlund, for at see paa Fyrværkeriet.“

Faderen stod just selv og persede en fiin blaa Kjole, som udfordrede en særdeles delikat Behandling, derfor hørte han ikke hvad Drengen sagde, og svarte ikke heller, Moderen derimod blev gnadrig over den lille Sons Anmodning, thi hun var en stor Hader af alle Explosioner, dem undtagen, hun selv imellem gjorde, gik og brumlede, mens hun dækkede Bord, og smaasnakkede om Børn og Spøgen med Ild, og om vore Ciders farlige og forfærdelige Fornøielser. Endelig smed Mester Fips Persejernet hen i Krogen og udbrød:

„Hvad er det for noget dumt Tøi, Du der staaer og vrøvler, Dorthe? Hørte Du ikke før af den lille Kadet, at alle Kadetterne skulle ogsaa derud? Troer Du, de fik Lov at komme der, naar der var nogen Fare ved? Jeg har paa mine Reiser seet mange Fyrværkerier; det sidste, som jeg saae, var, om jeg husker ret, i — — — “

Med Fingrene paa den høire Haand trommede han paa Panden, mens han med den venstre bankede paa den høire Albue — en Stilling, han havde lært af Doctor Philosophiæ Ypsilon i en Samtale om Hukommelsen, hvori han altid satte sig, naar han besinnede sig paa noget. Imidlertid havde Pigen sat den rygende Klumpemelk paa Bordet, en Ret, Gotfred holdt meget af, hvisaarsag han, da Faderen trommede alt for længe paa sin Pande, uden at læse tilbords, havde taget endeel af de største Klumper paa sin Tallerken. Han sad og tyggede af alle Livsens Kræfter og smaasnakkede imellem om Fyrværkeriet. Da sagde Moderen: „Du kommer til at love ham det, thi ellers forsluger han sig i Klumperne.“ Det gjorde Faderen, der endnu slet ikke kunde mindes hvor det var, han havde sidst seet Fyrværkerie, og desuden ikke ret forstod hvad Drengen vilde. Men Gotfred var saa glad som en Prinds, thi foruden Fyrværkeriet var der altid en Slump Bakkelser, Kirsebær og Blommer at faae, baade inden- og udenfor Porten.

Da de havde spist, begyndte det at trække op til Regnveir, og det varede ei længe, inden det begyndte at smaaregne. Gotfred brød sig kun lidt derom, men Moderen desmere, thi hun vidste, at den søde Dreng altid fik Høste, naar han blev vaad om Fødderne, og saa kunde han slet ikke nyde sit tilbørlige Maaltid, og havde Intet at voxe af. Hemmelig fik hun Manden meddeelt sin Bekymring, men han trøstede hende med, at Drengen havde faaet nye Støvler, der saae ud til at kunde holde Vand. „Desuden, føiede han til:

har jo Drengen Plaiseer af Spadseretouren, og en Dreng maa vænne sig til Alt. Hun fandt Beroligelse i de nye Støvler, og saae med trøstet Hjerte Aftenen imøde.

Efterat man havde spiist Middagsmad, klædte hun Gotfred paa, gav ham, foruden de nye Støvler, et stort hvidt Tørklæde, som han skulde tage om Halsen, naar det blev Regnveir, samt styede ham desuden en stor Paraply i Haanden. Lommerne fyldte hun med Smørrebrød og Lammesteeg, paa det han ikke skulde sulte ihjel den lange Vei, og sagde til ham: „Min søde Gotfred, naar Du nu kommer udenfor Byen, saa gaae for Guds Skyld, hvor der er tørt! Hører Du, lille Hans! Spring endelig over Vandhullerne, ellers bliver Du syg. I Morgen skal vi have Risengrød." — Drengen lovede godt nok, og kom endelig afsted.

Men jo nærmere han kom mod Skoven, jo længere veeg han bort fra Moderens Formaninger, og der var saamange Mennesker, at man ei kunde see videre foran sig, end hvor man gik. Gotfred blev Tiden lang; han vilde tage til Underholdningen i Lommen, men som han fik Pakken ovenfor, kom en stor Puddel gjennem Hoben, Lommen var for interessant til, at den ikke skulde vække hans Appetit, den rev Pakken ud af Drengens Haand og foer afsted dermed imellem Benene paa et Par Bakkelsekjællinger, der nær havde sat sig paa Centrum gravitatis. Drengen skreg, men Ingen hørte der, thi der var en Brummen, som naar Oldenborrer suse gjennem Pilehækker eller Bier sværme.

Ikke engang Faderen lagde Mærke dertil, thi han, der var en stor Politikus, var just kommet til at snakke med en af sine Bekjendte om Grækerne paa Morea. Drengen vilde nu slaae Paraplyen ud, men han stødte dermed de Gaaende i Ansigtet, og maatte lade det være. Derpaa tog han Moderens store hvide Tørklæde og bandt sig om Halsen, hvorover der blev stor Latter, som lykkelig bragte Faderen fra Morea til Slukefter.

Fra Arildstid springer her en evig Kilde af gammelt Øl, hvori den hvide Pind stilles, for den tørstige Gjæst. Det var neppe muligt at faae Plads i Stuen, men Gotfred søgte det Sted, der var mindst frequenteret, og hvor Skriverkarlene nu ei sætte sig, som i Holbergs Tid, nemlig under Bordet. I Stuen fortsatte Hr. Fips sin Diskours om Grækernes Anliggender, med Skomagermester Singenpuf, og huskede slet ikke paa Fyrværkeriet. Gotfred havde ogsaa nær glemt det, thi han lugtede, naar Kjøkkendøren aabnedes, de deiligste Pandekager af Verden, og hans Øre hentrylledes af Smørrets brasende Lyd. Han rykkede Faderen i Ærmet, og Denne gav ham en heel Mark, istedenfor en Sexskilling, thi for ham stod mange tømte Kruse, som forestilte Bjergene i Peloponnes, og han var ifærd med at godtgjøre for sin Modpart, der forsvarte Tyrken, (fordi han engang havde været paa Vandring med en Svend, der havde arbeidet i Constantinopel, om hvis Herligheder han saa gjerne fortalte) at han ikke forstod at føre Krig, især i Bjergegne. Nu blev Skomagerfabrikøren hidsig.

Arrig udbrød han: „Det er jo kun Muldvarpeskud af Bjerge; de bestige Janitskarerne ligesaalet som jeg støder Kruset overende." Det vilde han nu, men Fips holdt paa Kruset og satte dertil sit, som var fuldt af Gammeltøl, og hvori Pinden kneisede som Bjergtoppen, ovenpaa. „Slige Høider, sagde han: ere ikke lette at bestige, og saa skyder man jo ned paa dem, og der slynges Stene ned," og derved gjorde han en Bevægelse med Haanden, saa den kom tæt forbi Skomagerens Næse. Nu udbrød Denne: „De blive dog slagne, til Trods for alle Ølkruse!" — „Af hvem? raabte Skræderleverandeuren endnu høiere: maaskee af Dine Tyrker?" — „Ja, svarte hiin: af Tyrkerne og af . . . ." — „Nei, nei! brølte nu en Stemme bagved fra et andet Bord: Tyrkerne blive slagne!" og med disse Ord kom en Næve over Bænken og gav Skofabrikøren et Tryk paa Hatten, saa den foer ham ned over Øinene. Glad, men tillige forbauset over den uventede Sukkurs kastede Buxeleverandeuren et ivrigt Blik paa Bjergene, men kom derved til at støde til det høieste, der faldt ned og hen paa Skomagerens Vest, og med sit indvendige Væld gjorde ham vaad heel igjennem, saa han maatte hurtig retirere. Da faldt de første Skud, som tilkjendegave, at Fyrværkeriet nu begyndte. Børnene hujede, Hundene gjøede, Fruentimmerne raabte i Munden paa hverandre og løb fra det ene Vandhul i det andet, og under Stød og Puf for- og bagfra, kom tilsidst Skræderen og hans lille Søn til Pladsen, hvor Fyrværkeriet afbrændtes, og allerede gjennem-

skar de lysende Phænomener Luften med hvislende Hastværk.

Med Henrykkelse stirrede han paa de vilde Flammer og beklagede kun, at Fornøielsen mindskedes en Smule ved den Angstfelse, der kom over ham, da Sinkenpuf, som stod lidt borte fra ham, hvidskede saa høit, at den hele Hob kunde høre det: „I Morgen vil jeg have min Regning betalt, eller jeg lader ham, saasandt som jeg er ærlig, indkalde for Kommissionen!“ Det var Følgen af de Stene, som rulledes ned fra Bjergene paa Morea.

Imidlertid styrtede Regnen ned med saadan Voldsomhed, at der maatte holdes op med Fyrværkeriet. Skræderen greb efter sin Søns Haand, for at fornemme om han frøs, men han fik fat paa Justitsraad Tornfeldts Kokkepiges, under hvis Kaabe den Lille havde søgt og fundet Skjul for Regnen, uden at han havde lagt Mærke til hendes Artighed. Ingen af Delene var Skræderen ukjært, thi Pigen var en af hans gamle Kjærester, som han, mens han var Svend, ofte havde seet udenfor Porten i det hvide Lam, men hvis Omgang han, siden han blev gift, havde maattet holde sig fra, da hans Kone ikke taalte Spog i slige Ting. Men nu havde vor Herre beskjæret ham et lykkeligt Øieblik, og han benyttede sig deraf, saavidt Omstændighederne tillod det. Kunde han blot saa varmt han ønskede, udtrykke sin Erkjendtlighed for den Godhed, hun viste mod hans Søn! Derfore kan ei heller Læseren fortænke ham i, at han gik saa nær hen til Kokkepigen, som han kunde, og saa nær, at hendes Hat næsten skyggede over hans Fløielshue, der i forrige

Tider havde bedækket Maven paa den salige Doctor Theologiæ Biberius. Han drømte sig tilbage i sine Følelsers Blomstertid, og hun saae endnu for sig den pyntede Skrædersvend, der, naar de havde afvalset, rækkede hende sit Punscheglas og puttede hende en Peberkage i Munden, at hun kunde styrke sig til en ny Svingom. „Ak, læspede hun endelig: kommer De endnu i det hvide Lam? Er Punschen lizesaa god der, som i forrige Tider? Husker De endnu, hvor tidt vi der fik os en Zweitrit?" — „Ja jeg gjør, hvidskede han sukkende: Men Alting er forgængeligt. Det hvide Lam er ikke heller mere til. Der boer nu en Slagter, og der seer forfærdeligt ud."

Denne kjærlige Samtale var nok længe blevet ved, hvis ikke Gotfred efter Moderens Spaadom havde faaet sin Hoste. Allerede Kager, Faderen kjøbte og gav ham, vilde ikke hjelpe. Men i Slukefter gav han ham en Polak; Drengen fik en lille Pidsk og faldt i Søvn.

Maanen var nu staaet op. Drengen havde sovet lidt, mens Skræderen og Jomfru Suursteg havde ideligen tittet efter hiin saamange Elskendes Blændlygte. I Salighedens Fylde tog nu Fips sin Veninde under den ene Arm og Drengen ved Haanden, tradskende gjennem Huller og Sand ad Byen til. Pludseligt saae han Skomager Sinkenpuf ved Siden af sig, og den kommende Dag laae tungt paa hans Hjerte. Han gik derfor tæt hen til ham og hvidskede ham veemodig i Øret: „De har Ret, Grækerne blive visk slagne." Da smilte Skomageren venlig til ham

og svarte: „Ja seer De. Og med vor Regning hårder nu heller ingen Hast."

Hvem var nu lykkeligere end Mester Fips. Han ventede at finde sin kjære Mage i Sovnens Arme, men hun var desværre oppe endnu, da hun for sin Fornøielse havde skuret Gulvet. Den stakkels Skræderskulde da idag slet ikke komme paa det Tørre. Han blev ærgerlig, hun endnu mere, især da den perialiseerte Dreng fortalte om Kokkepigen, der havde været med i Slukefter. Af Barnets forvirrede Fortælling sluttede Skræderkonen, at Faderen endog selv var krøbet under Kaaben, og hun begyndte alt at krumme Fingrene, da han ved en klog og betimelig Retirade ind i Værkstedet, vandt Tid til at fortælle Sagen, som den forholdt sig, og især om Gotfreds Høste. Drengen bekræftede alt det, Faderen fortalte, og saaledes kom Alting atter i sin gamle Orden, paa det nær, at Madam Fips endnu i Sengen holdt en drøi Gardinprædiken om gammelt Bekjendtskabs Fornyelse, og Ordsproget: gammel Kjærlighed ruster ikke.

Næste Morgen bragte Ro tilbage i Hjerterne, og om Fyrværkeriet blev der siden aldrig talt et Ord i Huset.

(Efter Prätzel.)

Gyldne Jubelfester — gyldne Liigkisteſom.

Naar et Huus er gammelt og brøstfældigt, hvo vil da betynge det med nye Byrder, ja vel endog anlægge en Dandſe- og Fægteſkole deri? — Men ſlige gamle Bygninger ere alle de, ſom feire gamle Jubilæa. De Yngſte ere dog viſt ikke langt fra de 70, de Fleſte derover, altſaa hartad forvittrede i Livets Storme. Hvad Under altſaa, at Jubelfeſter, ſom de i Almindelighed foranſtaltes, aldeles omſtyrte det ſkrøbelige Livs ſidſte Støttebjelker! Der vækker man f. Ex. den Sovende aarle om Morgenen med Sang og Klang — der træder den dyrebare Familie ham lykønſkende imøde med tuſind Haandtryk og Kys, tituſind Ord og hundredtuſind Taarer — der afhente blomſterſtrøende Piger ham til Kirken — Geiſtlighed, Honoratiores og Magiſtrat i Spidſen, den Jubilerende, ſom en arm Synder, i Midten — der ſiger man ham fra helligt Sted ſmigrende og hjerteſønderrivende Ord lige i Øinene, og fører ham derpaa — liig Den, der har faaet Pardon — med rødgrædte Øine, ſkjælvende af Rørelſe paa Hænder og Fødder, hjem, hvor en ny Gratulationsſtorm reiſer ſig.

Men er nu langt om længe denne overſtanden, og Jubelboldingen gandſke mat af at yttre ſin Taknemlighed og Glæde, ſaa begynder man først ret for Alvor at rive og ruſke i den gamle Hytte. Man ſætter ſig tilbords. Bordet bugner under Vægten af de Ting, ſom ſkulle vække Læberne, lædſke Tungen, kildre Ganen, illuminere Hovedet, lette Hjertet og —

besvære Maven. Jubeloldingen havde hidtil sin egen Spise- og Drikke-Katechismus, hvis hellige ti Bud han aldrig torde overtræde, naar han vilde befinde sig vel. Ogsaa nu vil han blive sig selv lig, men — man bestormer ham med Bønner — alle de kostelige Rætter har man jo anskaffet og i dyre Domme betalt for hans, for hans Skyld — den stakkels Jubelolding! Ligesaa høflig som godmodig, giver han efter, smager her, slikker hist — nipper et Glas af denne Sort, et Fingerbolle af hiin, og maa, maaskee inden faa Timer paa det grusomste bøde derfor. Men imedens han saaledes smager og slikker og nipper, reiser sig fra Digterlæber en ny Storm paa den gamle Livsbygning. Lovprisende og hjertebrækkende Digte begynde at circulere. Taarer som Sukkerærter, falde paa Tallerkenerne — Gubben er gandske ude af sig selv, af Taknemlighed mod Gud, mod sin Familie og det hele høistærede Selskab, Digterne iberegnede — han kan næsten ikke græde mere — Hjertet sidder ham i Halsen. Skjønt han er yderst mat, holder han det dog for sømmeligt, at reise sig, for at udtømme en takkebringende Skaal, men — nu reise alle sig, række ham hans Glas, og hulke og snakke og græde, samt trykke og knuge hans Hænder. Saa kommer han da langt om længe paa Benene, og drikker, med skjælvende Stemme og rystende Knæ alle de gode Menneskers Skaal, som have bevist ham saamegen Ære. Glasse klinge, et skingrende Vivat lyder — den arme Jubelsenior er færdig at tabe Syn og Hørelse; han sætter sig og sit Glas, og stræber, med sine nærmeste Naboer at tale smukt og forbindt-

ligt om den virkelig alt for store Ære, man har bevist ham; men han kan neppe tale. Imidlertid lyder en Hvidskeu og Smaasnakken om det hele Bord. Bange seer Oldingen op, thi hvis man endnu vil bringe ham et lignende Hyldingsoffer, hvor skal han da tage Ord og Gebærder og Taarer fra, til at udtrykke sin Tak? Men inden han faaer Tid at betænke sig, ligger for ham, der tro og ærligt tjente Staten i et halvt Aarhundred, en fyrstelig Haandskrivelse samt Ridderkorset.

Og om end hans gamle Taarekilder forlængst vare udtørrede, lig Bække, i Sommerens Hede, maa de dog give Vand engang endnu. Hans Majestæts høistegne Haandskrift — Korset — han græder som et Barn; Gjæsterne studse. Tys, nu toner atter Musik. En dygtig Forsanger slaaer med Gaffelen mod Glasset, og istemmer i Jubelsang. Alle falde ind. Men det rørende Stof, der her behandles poetisk og melodisk tillige, gjør dobbelt Virkning — Halvdelen af Sangerne, især de qvindelige, kan ikke træffe Tonen eller holde Takt for bare Hulken — den Besjungne er ikke Hjerdeparten af et Menneske. Saaledes ender Taffelet med tomme Fade og Flasker, men fulde Hjerter, fulde Maver og — vaade Lommetørklæder.

Den stakkels Jubeloldiug, hvorgjerne havde han nu ikke taget sig sin sædvanlige Middagslur — hans Øine true at falde til, men de maa herop, thi nu først maa han, og det staaende, give alle dem Audients, som ikke kunde nærme sig ham ved Bordet. Endelig følger Jubeldandsen. Maaskee havde Mangen gjerne endt den festlige Dag uden den — aller-

helst han, som den gjelder. Men den unge Verden vil dog have Skadesløsholdelse for, at have sjunget, drukket og grædt med den gamle. For den er Dandsen egentlig. Jubelpapa giver blot Firmaet dertil.

Med et lønligt: Det er fuldbragt! lister han sig omsider ud af Selskabet, hjem i sin Seng, medens den yngre Verden tilfulde gjennemdandser og gjennemspringer hans Jubelfest. Inderligt takkende den himmelske Herre, som har givet ham denne festlige Dag, vil han nu lukke det trætte Øie, men alting er for oprørt i ham; Fortidsbilleder svæve forbi hans Phantasie, det gamle Livs stille Sø er idag bleven til et stormende Hav, Glædens og Overraskelsens, Rørelsens og Taknemlighedens, Anstrængelsens og Tvangens Bølger ville slet ikke lægge sig. Den stakkels Olding sover denne Nat slet ikke, i den anden og tredie kun lidet, ja han forvinder neppe den ham viste Ære i otte Dage. — Paa megen Anstrængelse følger megen Mathed. Jubelsenioren, der hidtil var saa munter og frisk, begynder at skrante — og vedbliver at skrante, til han helbredes — af Døden.

Saaledes — det lærer Erfaring — forholder det sig med de fleste Jubeloldinge. Allerede staaende paa Gravens Rand, vorde de ikke sjelden ved deres Jubelfest kastede ned i den med Magt. Derfor ere fyrstelige Haandskrivelser og Ridderkors, Digter- og Blomsterkrandse, for de fleste gyldne Jubelseniorer kun gyldne Liigkistesøm.

Men to til tre saadanne Søm vorde smeddede, naar Jubelfesterne følge hurtigt paa hinanden. Thi

ligesom Solen har sin Glands og Maanen sin, saaledes har ogsaa Mennesket een Jubeldag for sit Ægteskab, en anden for sit Embed, o. s. v. Den sidste oplever jeg vel neppe — men mit Guldbryllup — ih nu, det var vel muligt. Naar jeg derfor engang med min kjære Hustru skulde komme over Livets Klipper og Sandbanker til Jubelglædens Ø, da vil jeg lande og modtages som følger:

For det Første vil jeg ikke stige ud af Dagsfartens Skib, det er: af Sengen, uden at have opløftet mit Hjerte til den store Styrmand, der altid ledte mig sikkert paa Livets usikkre Bølger — Ham, min himmelske Fader, vil jeg takke med inderlig Glæde, fordi han lod mig naae en Strand, som Utallige stræbe efter, men som ikke Ti blandt Tusinde naae. Naar jeg saaledes har styrket mig ved Bøn, da skal Phantasien oplade de forløbne Timers store Billedbog. Deri vil jeg blade med Fryd og Velbehag, thi ikke blot de muntre Blomsterstykker, de smukke Landskaber og Familiegrupper, de venlige Vaar- og Sommer-Malerier, de fredelige Maanskinspartier — nei, ogsaa Bataille- og Beleirings- og Høst- og Vinter- og Nat- og Stormstykker skulle vedergvæge mig, fordi de, ved Guds Naade, ere fuldendte, og nu, undervisende og minderige, hænge roligt i Livets Billedgallerie.

Ligeviis vil — det veed jeg vist — ogsaa min Hustru bede og blade, og naar vi saa have klædt os paa, ville vi, hvis Luften er mild og reen, da i Haven, men hvis den er kold og stormende, da i Stuen, hilses ved Frokostbordet af Børn og Børneborn, uden Sang og Klang, uden Blomster og Declamation,

„Fader og Moder, Bedstefader og Bedstemoder, Kys og Haandtryk," dermed godt. Dog maa ogsaa et Par Venner gjerne, ret gjerne, staae blandt den venlige Skare, at sige, ikke titulaire, men virkelige, ikke Venskabs-Assessorer, men Raader med Sæde og Stemme i Hunslighedens Sessionsværelse. Ogsaa et gammelt, trofast Tyendes Haandtryk skal være os velkommen, thi efter Luthers Forklaring høre jo, næst gode Venner, ogsaa gode Tjenestefolk med til huuslig Lykke.

Efter Frokosten gaae vi, hvis det er Herrens Dag, sammen i Kirke, men er det Kongens Dag, i Cancelliet, jeg i det landsherlige, hun i det huuslige. Om Middagen Familietaffel, ikke uden Livret og uden Ven, men uden Snus og Duus. Ved Deserten — det veed jeg vist — bringer min Hustru den fordums Brudekrands for en Dag; vel er den endnu gandske velbeholden, thi den har lagt i en Æske i Chatollet, men den er dog temmelig sammensunken, og ikke stort større, end en god Makron. Haabets Farve er bortviftet af Tidens Aande, der har forvandlet Brudens gyldne Lokker til sølverne Stubbe. Mutter sætter den paa, ikke til Stads, men for Sysg — jeg selv tager den af hende, thi Vaar og Vinter, Morgenrøde og Aftenskumring, de To passe aldrig sammen.

Nu tager jeg Forlovelsesringen af Fingeren. Mutter ligeledes. Af det smukke Arbeide er Intet mere at see — Alting afslidt, Alting glat — men hvad de engang skulde sammenbinde, det er blevet, og bliver i Evighed — Hjerte for Hjerte — Kjærlighed for Kjærlighed.

Endelig bringer min Hustru et stort Ark Papiir, hvorpaa alle vore fordums Bryllupsgjæster staae optegnede. Et sørgeligt Register. Kors ved Kors — af 55 neppe 5 tilbage — og disse 5 ere lutter Invalider og Skaldepander, ligesom Brudeparret. Det er en alvorlig Mindelse i Glædens Time.

Tiden mellem Middag og Aften tilhører de huuslige Annaler, som jeg, lige siden jeg blev Huusfader, tro og samvittighedsfuld har ført som Familie-Historiograph. Her staae skrevne og beskrevne alle de Lidelser og Glæder, som have mødt mig og Mine, udpyntede med Bemærkninger, som det første Indtryk dicterede mig dem. Forelæst vorder den naturligviis ikke, denne huuslige Krønike, dertil er den for korpulent; men de kjernefuldeste Steder vorde udsøgte, thi de give Stof til Underholdning, Stof til at betundre Guds Aabenbaring i Menneskelivet, Stof til at takke Ham, der hidtil har hjulpet og vil hjelpe fremdeles, Stof til at lære Børn og Børnebørn, hvad man i Livet maa lide og gjøre med Glæde, for at komme til Maalet med Ære.

Den tiende Time om Aftenen er hos os i Almindelighed den sidste Steen til Dagens Hvælving; men dennegang er den niende det. Thi skjøndt ingen stor Fest har sat os i stor Uro, ere dog de gamle Maschiner komne i raskere Omløb end sædvanligt, og Nerverne, disse Springfjedre i det saa temmelig afløbne Uhr, ere meget angrebne. Børn, Børnebørn, Venner, trykke ved Afskeden vore Hænder under tusinde Velsignelsesønsker. Ord om „den sidste Afsked" om „det sidste Godnat" høres ogsaa iblandt. „Sil-

dig og let" hvisker Een hist, en Anden her — min gamle Kone begynder at græde — mit Hjerte vorder ogsaa blødt, thi det er jo ikke af Steen; dog lader jeg mig ikke mærke dermed, idetmindste ikke ved Taarer. Med Glæde og Tak skal Jubeldagen sluttes, ikke med Jammer, derfor istemmer jeg nu, som Hunskantor, Psalmen: „Nu takker alle Gud!" Familiekoret falder ind. Syngende, med Huen under den ene, min Hustru under den anden Arm, med foldede Hænder og himmelvendte Blikke, gaae vi selvanden til det samme lille Kammer, hvorhen vi, ak, med gandske andre Ønsker, Forventninger og Forhaabninger, gik første Gang for et halvt Aarhundred siden. Familien følger efter, og saaledes fører da Husets Regent, Jubelbrudgommen, Jubelbruden hjem, uden Fakkeldands og uden Nervestorm — men bedende og syngende. Saaledes endes den glade Dag — og saaledes vorder Guldbryllluppet intet Guldsøm til min Liigkiste.

(Richard Roos.)

Smukt Træk af Joseph Buonaparte.

(Fortalt af en reisende Engelænder.)

Ved min Ankomst til Nashville (ved Cumberlandsfloden i Staten Tennessee.) fandt jeg ved Stadens Port en Mængde Mennesker forsamlet omkring en

veltet Vogn, hvorunder laae adskillige haardtsaarede Personer, der bleve trukne frem saa godt det lod sig gjøre. Rask kom der i det samme kjørende en Kabriolet, hvoraf der udsprang en meget elegant klædt Mand, medens hans Ledsagerinde modtog Tommen. Manden trængte sig igjennem Hoben, og spurgte ret deeltagende om de til Skade komne. En Dame havde faaet saadan heftig Kontusion i Hovedet, at hun laae som død. Den omhyggelige Fremmede underbandt strax hendes ene Arm med sit Silkestorklæde, og aarelod hende med en Lanzet, som befandt sig ved hans Lommekniv. Den qvæstede Dame kom til sig selv igjen, og blev ifølge den Fremmedes Anmodning løftet op i hans Kabriolet. Selv førte han Hesten i langsom Skridt til næste Vertshuus, en Fjerdingvei derfra, hvor han lod hende bringe tilsengs og vise al mulig Omsorg. Stadens eneste Saarlæge kaldtes did, at tage den Fremmede i Kuur. Af det øvrige Reiseselskab erfoer man nu, at det var en engelsk Skuespillerinde fra Newyork, som nylig var indtruffen til Nashville. Den Fremmede leverte Lægen nogle Penge, paalagde ham at sørge for Damens Pleie, steeg i sin Kabriolet og kjørte bort.

„Hvem var denne Herre?" spurgte jeg Gjæstgiveren. Denne betragtede mig forundret, og gjensvarte heftig: „De er vist en Fremmed!" Da jeg ikke havde Lyst til videre at indlade mig med Verten, saa vendte jeg mig til en anden velklædt Mand, som jeg senere erfoer, var Kommodore Hull af den amerikanske Sø-Etat. Han svarede mig høfligt: „Det var Hr. Joseph Buonaparte, som her i Ra-

bolavet eier et Landsted, hvor han ofte, formedelst Jagten, har sit Ophold. Damen, som kjørte med ham, er hans Gemalinde. Han er en fortreffelig Mand, og gjør mere Godt i denne Egn, end alle de øvrige Godseiere tilsammentagne." — Kommodoren fortalte mig adskilligt om Exkongen af Spaniens nuværende Levemaade, der skal være meget simpel, men at han har ladet bygge Josephsstad, som alt tæller over 3000 Indbyggere, størstedelen Franskmænd, og da han selv eier Grunden trindtomkring i flere Miles Omkreds, lever han som en lille Konge, og behøver hverken der at frygte for Landaburuklub eller fremmede Soldaters Overfald.

Mærkværdige Tegninger.

Da den franske Expedition i Aaret 1798 under Napoleon Buonaparte seilede fra Malta til Egypten, adspredte Flaaden sig, for mere ubemærket af Engelænderne at indtræffe til deres Bestemmelsessted. Men neppe havde Franskmændene forladt Malta, saa erfore de, at Nelson havde gjettet deres Hensigt, og forfulgte dem. Hvert Øieblik ventede de at vorde angrebne, og da de vare alt for svage til at kunne vove et Slag, saa besluttede Buonaparte og alle de siden saa berømte Mænd, der med ham befandte sig om-

bord paa Linieskibet Orient, hellere at sprænge sig i Luften, end overgive sig. Men for at forebige deres Minde, som vilde udføre denne heltemodige Beslutning, lod Buonaparte tegne Billederne af atten deriblandt, paa tvende Ark Papiir, hvilke man sammenrullede, kom i Bouteiller og kastede i Havet. Deres Navne vare følgende:

Første Tegning.

Dessaix
Berthier
Kleber
Dolomieu
Berthollet
Buonaparte
Caffarelli
Bruyes
Monge.

Anden Tegning.

Rampon
Junot
Regnier
Desgenettes
Larrey
Murat
Lasnes
Belliard
Sulkowsky.

Af disse 18 leve endnu kun fire, nemlig: Rampon, Desgenettes, Larrey og Belliard. Billederne, tegnede med Tusk, pryde Baron Larreys Kabinet i Paris.

Lady Montague's Visit hos en Sultaninde.

(Fortalt af hende selv, i et Brev til Grevinde H.)

For fire Dage siden seilede jeg over Søen, som adskiller Pera fra Constantinopel, for at gjøre en Visit hos Sultaninde Hasiten, den forrige Keisers Yndlingshustru. Strax efter hans Død havde hun af den nye Sultan faaet Ordre til at forlade Serailet og vælge sig en Gemal blandt Portens høie Embedsmænd. Du mener maaskee, hun blev glad over dette Forslag — nei, langt fra. Disse Damer, der agtes som Dronninger, ansee denne Frihed for den høieste Unaade og Skam, som kan møde dem. Hun kastede sig ned for Sultanens Fødder, og bad ham, hellere at dræbe end behandle hende med saadan Foragt. Hun forestilte ham, hvorlunde hun meente sig fritaget derfor, eftersom hun havde født fem Prindser, men da alle disse vare døde, og kun en Prindsesse levede, saa blev hiin gamle Vedtægt ikke ændset, men hun nødsaget til at gjøre sit Valg. Hun valgte Bekir-Effendi, Statssecretairen, der var over 80 Aar gammel, for at overbevise Verden, at hun havde fast besluttet, at holde det Løfte hun havde gjort: aldrig at tillade nogen anden Mand, at nærme sig til hendes Seng, og siden hun maatte ære en Undersaat saameget, at hun skulde kaldes hans, saa vilde hun vælge ham som et Beviis paa hendes Taknemlighed, eftersom det var ham, der havde forestillet hende, ti Aar gammel, for sin afdøde Husbond.

Jeg førtes ind i et stort Værelse, betrukket med lyseblaat Floiel, broderet med sølverne Stjerner; paa en forgyldt Divan af Gemakkets hele Bredde, bød Slavinderne mig at stode ned til Sultaninden kom. Denne Modtagelse havde hun udfundet, for ikke at reise sig ved min Indtrædelse, skjøndt hun dog bøiede sit Hoved for mig, da jeg reiste mig, og gik hende nogle Trin imøde. Det glædede mig ret, at betragte en Dame, som havde været beæret med en Keisers udmærkede Yndest, hvem Skjønheder fra alle Verdensdele daglig bleve forestilte, men i mine Øine lod hun ikke til at have været halv saa smuk som den skjønne Fatima, jeg saae i Adrianopel, skjøndt hun havde Levninger af et fiint Ansigt, som mere var falmet af Sorrig end Tiden.

Hendes Pynt var saa overvættes kostbar, at jeg ikke kan undlade at beskrive den. Hun havde en Kjole (Dalma) paa, af Purpurklæde, rundtom besat med Perler af Størrelse som Knapperne hos os, og dertil store Sløifer af glimrende Diamanter. Denne Kjole var fæstet om Livet med to store Perlegvaster og broderet rundtom Armene med Diamanter. Hendes Bælte var saa bredt som det bredeste engelske Baand, og aldeles skjult af Ædelstene. Om Halsen bar hun trende Kjæder, som gik hende ned til Knæerne: den ene af store Perler, i Enden af hvilke der hang en fiin koloreret Smaragd, saa stor som et tyrkisk Æg; den anden bestod af tohundrede Smaragder af den stærkeste grønne Farve; og den tredie af smaae, gandske runde Ædelstene. Hendes Ørenringe fordunklede alt andet: det vare to Diamanter, fuldkommen dannede

som Pærer og saa store som en Hasselnød. Om hendes Talpoche havde hun fire Rader Perler, de hvideste og fuldkomneste der kan findes, heftede med to Roser, som bestode af en stor Rubin midt i, og rundtom tyve Perler af glatte Diamanter i hver især; desuden var hendes Turban tæt besat med Smaragd- og Diamantnaale. Hun bar store Diamants-Armbaand, og havde flere svære Ringe paa sine Fingre. Efter Juvelernes almindelige Vurdering i vor Verdensdeel, vilde vistnok denne hendes Pynt været 100,000 Pd. Sterling værd. Jeg er vis paa, ingen Dronning i Europa eier Halvdelen deraf. Hun gav mig et Middagsmaaltid paa halvtredsindstyve Rætter Mad, hvilke efter Skik og Brug, bleve en af Gangen satte paa Taffelet, som var høist kedsommeligt. Men den Pragt, der herskede ved hendes Taffel, svarte gandske til den, man saae i hendes Paaklædning; Knivene vare af Guld og Skafterne besatte med Diamanter, men det Overdaadigheds-Stykke som gjorde det sørgeligste Indtryk paa mig, var Borddugen og Servietterne, som vare heelt af Flor, broderede med Guld og Silke i overmaade fine Blomster. Med største Smerte betjente jeg mig af disse kostelige Servietter, der vare ligesaa fint udarbeidede som de fineste Torklæder, der nogensinde kom fra dette Land. Sorbet (den Liqveur, som drikkes her ved Maaltidet) bares omkring i Porcellains Skaale, men Laaget og Præsenteerbakkerne vare af massivt Guld. Efter Taffelet blev der bragt Vand i Guldbækkener, og Haandklæderne vare af samme Slags som Servietterne, hvilke jeg meget nødigt torrede mine Hænder

med. Caffeen blev endelig bragt omkring i Porcelain med gyldne Underkopper.

Sultaninden var overmaade artig, og jeg lod ikke denne Leilighed gaae unyttet forbi til at skaffe mig al mulig Kundskab om Serailet, som er os næsten gandske ubekjendt. Hun forsikkrede mig, at det var kun Snak, at Sultanen kaster et Tørklæde til Den, som han har udseet til Gjenstanden for sine Fornøielser, men at dette gaaer saaledes til som følger: Han sender Kislar-Aga til den Dame, som han har tilsænkt denne Ære, for at tilmelde hende det. Hun faaer strax Lykønskninger dertil af de andre og bringes i Bad, hvor hun bliver parfumeret og prægtig paaklædt. For Keiseren aflægger sit Besøg, sender han en kongelig Foræring, derpaa triner han ind i hendes Gemak. Undertiden fornøier Sultanen sig i alle sine Damers Selskab, som da staae i en Kreds omkring ham, og hun bekjendte, de vare færdige at revne af Misundelse og Jalousie over den Lykkelige, som han da beærer med Udmærkelse.

Jeg fulgte med Sultaninden ud i hendes Have, hvor der var intet mærkeligt, undtagen Springvandene. I Sovekammeret saae jeg hendes Toilet, bestaaende af to Speile, hvis Rammer vare besatte med Perler, og hendes Tatpok (Nattrøie) besat med Juveelhægter. Hun havde tredive Slavinder, foruden ti smaae, hvoraf den ældste kun var syv Aar gammel. Disse vare de smukkeste Piger, jeg nogensinde saae, alle guldstofklædte, og jeg bemærkede, at Sultaninden fandt stor Behag i disse elskværdige Slutter, som hun alle havde kjøbt sig meget dyrt, thi

ingen smuk Pige i denne Alder sælges under 500 Rdlr. Knælende overrakte de deres Herskerinde Caffe, Vand, naar hun vaskede sig, ɔc. Det udgjor en stor Deel af de ældre Slavinders Forretning, at sørge for disse unge Piger, og lære dem de fornødne Sysler.

Jeg har været i et Harem, hvor Vinterværelset var panelet med indlagt Arbeide af Perlemoer, Elfenbeen og Oliventræ, samt beklædt med Flisel paa gylden Grund, og i dets Sommerværelser, hvor Væggene vare beklædte med japansk Porcellain, Lofterne forgyldte og Gulvene belagte med guldbroderede Tæpper.

Nøiagtig Beretning.

Kong Henrik VII i Engelland agtede at formæle sig med en neapolitansk Prindsesse. Han afsendte derfor tre af sine meest betroede Hofmænd, for at skaffe sig nøiagtig Underretning om hans tilkommende Gemalinde, og disse aflagde ved Hjemkomsten følgende Beretning:

„Saavidt vi kunne forlade os paa vore skrøbelige Sandser, syntes Prindsessen ikke at være smuk. Hendes Figur og Ansigt forekom os elskværdigt. Hendes Hud er blændende hvid. Hun har en Blanding af Alvor (for Anstandens Skyld) og Munterhed. Hvad hendes Øine anbelanger, da ere de brune; Øienbrynene sorte, Næsen lang, krumbøiet

som om den vilde kysse Overlæben. Da vi have havt den Ære, at kysse Prindsessens Haand, bemærkede vi, at hendes Hænder ere rundladne og Huden ualmindelig blød. Hvad hendes Kongl. Høiheds Barm angaaer, da blomstrer den i yppig Fylde, og er, efter Landets Skik, ved Konst hævet op til Hagen, hvorudover Halsen synes meget kort. Omkring Læberne var, uagtet den strængeste Forsken, intet Haar at opdage; Huden er aldeles reen. Med Hensyn til Prindsessens Aande, da have vi ei kunnet komme hendes Mund nær nok, for at erholde fyldestgjørende Oplysning derom. Efter de rosenfarvede Læber, den lilliehvide Hud, den friske Mund med øvrige fortryllende Tilbehør at dømme, maa vi formode, at Prindsessen er den levende Sundhedsrose og Livsensfryd (idetmindste tykkes det os saa). Om hendes Høide kunne vi ei give nogen nøiagtig Bestemmelse, da det aldrig har villet lykkes os at opdage Høiden af hendes Skohæle, men Fodspidsen have vi dog flereganger seet under det lange Klædemon, og forekom det os, som hendes Fod er meget liden. Endelig maa vi bemærke: at Prindsessen har en god Appetit."

Cousine Laura.

(Et Brev fra en Dame til sin Veninde.)

"Hvad min Cousine Laura angaaer, saa er det den besynderligste Skabning, jeg i mit Liv har seet. Drik er hun især hengiven til, ingen Forestillinger

hjelpe, man maa lade hende have sin Villie. Hun bortsover den største Deel af Dagen. Siger man hende noget Alvorligt, saa leer hun, græder for en Ubetydelighed, og gad ikke offre end et Qvarteer af sit Liv, for at opfylde Venskabs retmæssige Fordringer. Derhos veed hun intet af selskabelige Hensyn. Hun opfører sig ofte saa unanstændigt, at Sædelighed byder mig at tie desangaaende, og hun rødmer ikke engang, om man gjør hende nok saa opmærksom derpaa; selv i Fremmedes Nærværelse generer hun sig ikke. Alligevel er der stor Forhaabning om, at Alt endnu vil give sig, især da hun ogsaa har sine gode Sider. Hun er hverken koket eller ærefyg, hendes Kydskhed er ulastelig, og hele Mandtjonnet er hende saa ligegyldigt, som om det slet ikke existeerte. Hun er gandske ligegyldig baade ved Dadel og Roes, lyver aldrig, forraader Ingen. Hendes Vandel er saa uskyldig, at hun lægger sig til Sengs med den samme Munterhed, som hun staaer op med om Morgenen. Hendes Forstand er saa lys, at hun meget vel kjender baade Mennesker og Ting. Græsk, Latin, Tydsk, ja selv Hebraisk, er hende ligesaa bekjendt som hendes eget Sprog; men — naar hun ikke forandrer sin Smag, hvad kunne da alle disse skjønne Egenskaber hjelpe hende?"

Efterskrift: Jeg aabner Brevet igjen, da jeg glemte at fortælle, at Laura i Morgen bliver netop et halvt Aar gammel.

Den hellige Kilde.

Der risler trindt paa Jorden om en Kilde;
O helligt, helligt os dens Indhold være!
Ei Nordens Is og kolde Nattevinde,
Ei heller Sydens stille Lummervarme
Kan stivne eller tørre ud dens Vover.
De rinde uden Brag saa roligt hen,
Og standse ei ved Dag og ei ved Nat,
Og først, naar intet Hjerte mere slaaer,
Da styrkner Kildevældet og forgaaer. —

I hvo Du er, Du kjender denne Kilde;
Den er, næst Gud, Din sidste Ven paa Jorden;
Den risler Lindring Dig i Dine Sorger,
Naar alle andre Venner Dig forlade; —
Den rinder ogsaa tæt ved Dine Glæder,
Og ikke sjelden, naar en Tusindfryd
Beruset nærmer sig til dens Krystal,
Da springer flux en yndig Perle frem
Og bringer Blomsten Kjøling fra sit Hjem.

Og sikkert mindes Du, da glad Din Moder,
Dig tog som Barn i sine ømme Arme,
Og trykked henrykt Dig op til sit Hjerte,
At Taarer bævede i hendes Øie!
Og Du bad bønlig „Moder maa ei græde!"
Mens Taaren bort Du strøg med barnlig Haand.
O vidd, at fra hiin hellige Kilde steeg
Op i Din Moders Blik den Draabe huld,
Ak! som hun bytted' ei med Verdners Guld!

Gaa, var Du aldrig Vidne til, naar Skjebnen
Sig grusomt kaster mellem tvende Hjerter,
Og tvinger Ven langt bort fra Ven at drage;
Og saae Du da de store hede Taarer,
Som lette Hjerterne i Afskedsstunden?
Vid: dybt i Brystet Venskabs Genius,
Som Guddom vogter Ømheds Kildevæld,
Og sender op, naar Venskab mangler Trøst:
En Lindringsbølge fra det piinte Bryst.

Og selv i Elskovs saligstille Timer,
Naar Pigen smiler i sin Ynglings Arme,
Da pibler klar i Øiet frem en Vove,
Som gjennemrisler Lilier og Roser,
Og standser sitrende paa Læbens Purpur.
Den taler varmt, naar Tungen ei formaaer
At stamme frem, ak! hvad ei siges kan —
Den taler sødt — men taler længe ei,
Den kysses bort midt paa sin Blomstervei.

Der risler trindt paa Jorden om en Kilde,
Og Taarens Kilde vel dens Navn mon være;
Ei Nordens Jis og kolde Nattevinde,
Ei heller Sydens stille Lummervarme
Kan stivne eller tørre ud dens Vover:
De rinde uden Brag saa roligt hen,
Og standse ei ved Dag og ei ved Nat;
Og først, naar intet Hjerte mere slaaer,
Da styrkner Kildevældet og forgaaer!

(Ludvig Adolph.)

Synet.

Nordhavets stolte Sølverbølge gynger,
Og skvulper op paa Texels lave Strand.
„Farvel — Farvel!" — de Snækkers Mandskab synger —
„Farvel — Farvel!" — saa klager det fra Land.
Med gunstig Vind den Flaade letter Anker,
Og Søen skummer om de brune Planker.

Thi grumme Krige rasede paa Havet,
Og Blodet farved Bølgen purpurrød.
Dybt i dens Skjød blev Tusinde begravet,
Som fandt i Kampens Hede bratte Død.
Henover Dødningheen de Vover gynge,
Mens Havets Fugle deres Gravsang synge.

Med Flaaden fulgte tvende vakkre Knøse;
End havde de ei femten Somre talt;
Fra Livets første Vaar forældreløse,
De tvende Brødre var hinanden Alt.
Med trofast Sind de delte Fryd og Smerte;
Den Enes Held den Anden kun begjerte.

Lodkastning deres Skjebne nu bestemte,
Paa hvert sit Skib de maatte gaae ombord;
Men dog de Arme ei hinanden glemte,
I Raaberten de talte mangt et Ord,
Og gav hverandre Haab om bedre Dage,
Hvis de til Fædrelandet kom tilbage.

En gunstig Medbør Seilene udspendte,
Og alt var saare herligt inden Bord;
Men pludselig den gode Vind sig vendte,
Da de om Skotland vilde gaae i Nord.
En heftig Kuling blæste imod Landet
Og Maagerne sløi lige ned i Vandet.

Og henad Aften bliver Vinden øfter,
Og Nattens skumle Mørke falder paa,
Orkanen vild i Toug og Takkel ryster,
Og taarner Bølgen op saa fortegraae,
Og splitter Reeb og Seil, og splintrer Master,
Og mellem Shetlands-Øerne dem kaster.

Da skildtes Skibene — og Stormen førte
Mod Norden nogle — andre meer mod Syd;
Snart af og til man dumpe Nødskud hørte
Og Angestskrig i en forvirret Lyd.
Men ei hverandre Hjelp de kunde yde,
Thi over Skjebnens Bud kan intet byde.

Da klarede Richard op i høie Master,
Men som en Piil han atter nedad foer,
Og sig fortvivlet midt paa Dækket kaster:
„Nu — nu forliste Skibet med min Broer!"
Forfærdet Alle sig omkring ham samle,
Og spørge ham, de unge som de Gamle:

„Hvor veed Du det? — hvad er det for en Grille?"
Saavel fra Høie som fra Lave lød.

Da reiser han bedrøvet sig og stille:
„Modsiig mig ei — jeg veed at Jack er død.
„Jeg saae hans Aand — paa Veien til sin Himmel,
„Den end opsøgte mig blandt Støvets Vrimmel.

„Den kom mig bleg, men flyvende, imøde,
„Og et Secund jeg hviilte ved dens Favn,
„Det sikkert var i samme Stund han døde,
„Thi som et Dødsuk hvisked' det mit Navn.
„Da svandt hiint Syn — ei meer jeg ham skal skue —
„Nu svæver han alt over Himlens Bue." — —

Det dagnet — Stormen taug — og Alt blev rolig,
Men til hiint Skib man aldrig mere saae.
Paa Havsens Bund — i Dødens vaade Bolig,
Dets Mandskab vistnok tauft og blegnet laae.
Dog Mindet tro i Richards Hjerte leved,
Som saae sin Ven, da han til Himlen svæved.

(Hanna Jrgens.)

De to Stjerner.

To Stjerner stande venligt paa vor Vei,
Med sælsom Flamme og med lyse Blikke,
Og hvis det Stjernepar Du fanger ikke,
Du Livets bedste Glæder kjender ei.
Men reent og skyldfri maa Dit Hjerte være,
Naar Stjernen i sin Himmelglands Du skuer,
Thi Himlen lyser i dens klare Luer,
Og skyldigt Hjerte kan ei Flammen nære.

Den Første lyser blidt og venlig klar
Paa Livets Sti med helligt Skin og Lue;
Saa herligt er det Stjernens Glands at skue,
Og glad Du er, hvis Du den fanget har.
Den glindser sødt igjennem Livets Taarer;
I Nattens Mulm paa eensom Vei den staaer,
Og vinker fra sin lyse Stjernegaard,
Thi vel Dig, om den Stjerne Du Dig kaarer.

Kjærmindevenligt er den Andens Blik.
Du vist den saae, naar med sin huldе Pige
En Elsker sig i Lunde maatte snige,
Naar lysnende foroven Kloder gik.
Du begge Stjerner seer, hvor Du Dig vender,
Thi sødt de tindre gjennem Livet frem —
Men hvis i Livet ei Du skued dem,
Da Venskab, Kjærlighed Du ikke kjender!

(M. Winther.)

Mai.

Hilset Du være, huldtsmilende Møe!
Flora Dig møder med Sejerens Krandse,
Venlige Genier Banen bestrøe,
Legende Silpher i festlige Dandse
Aabne Dig Skovens løvhvælvede Hal.
Hvor Du fremtriner, der løsnes hver Tunge,
Fuglenes Skarer, begeistrede Skjald,
Selve den rislende Kilde maa sjunge,
Hilse Dig, Maja, med jublende Røst.
Qvindelig Skjønhed skal evigen seire
Over det Stærke, og smelte hvert Bryst;
Jorden skal evigen hylde og feire
Skjønhedens Seir i hver Kjærlighedspagt.
Naar udi Ynglingens Øie fremstige
Taarer, naar smeltet han favner sin Pige,
Himmelske Ynde! da prises Din Magt.

(H. Foss.)

Jægerbruden eller Marias Daab.

(Efter et gammelt Folkesagn.)

Den lystige Skiveskydning var forbi i Kirnitschgrunde ved Schandau. I Triumph blev den barske Jægersvend, Gottschalck, beklædt med Skydekongesmykket, ledsaget af Unge og Gamle igjennem Byen til Fogdens Huus, hvor Øvrigheden bragte ham en Drik til Ære. Hurtigt blev der paa den herlige Skuepenge, som han skjenkede Skydegildet, indgravet Navn og Aarstal tilligemed Tankesproget, som mange hundrede Aar allerede var i Brug, og, fritaget for sin Kongeprydelse, ilte nu den Seierkrandste med Prisen i Haanden, et svært Sølvbæger, tilbage til Kirnitschgrunde, hvor Ungdommen var samlet til Dands og Lystighed, saa Lyden af Pauker og Trompeterne gjenlød i glad Jubel fra Klipperne. Gottschalcks Blod kogte af Haab og Glæde, thi han elskede Møllerens Marie fra Ostraumølle, den skjønneste og sædeligste Pige, som kunde findes vidt og bredt i den hele Egn. Endnu havde hun stedse modstaaet hans Bønner, og det temmelig ukjærligt, men idag haabede han, at finde hende blidere stemt, thi Dagens Ære var hans.

Lokket af Høstaftenens Skjønhed, Glæden og Festen, havde muntre Jægere antændt de mange Løvhytter, der stode i Fjeldkløftets naturlige Runding; lystigt bragede Fyrregrenene, og høit jublende dandsede de unge Folk omkring Ilden, i hvis Skin Kir-

nitsch rødmede lyst og Fjeldmasserne og Egnens Blomster prangede. Vidt udbredte sig det herlige Skuespil og allerkjæreste saae de hvidklædte Piger ud, næsten som hoppende Flammer. Da Gottschalck netop nærmede sig Dandsepladsen, saae han Marie ved Rudolphs, den ranke, høie Ynglings Haand, hos hvis Fader, Overførsteren, Gottschalck var Jæger. Et skjønt Par! hvidskede de Omkringstaaende; Gottschalck skjar med Tænderne og trykte i ubevidst Ærgrelse Sølvbægeret stadt, som han holdt i Haanden. Rudolph og Marie hørte og saae intet omkring dem, de dandsede ved de luende Flammer til Valdhornets Klang, som just en Jæger lod skralde fra et Fjeldkløft, og vidste ikke, at Alle havde ophørt med at dandse, for at see paa dem.

Nærved de unge Folk stod Fader Johannes og Moder Marthe, Maries Forældre, til hvem Overførsteren nærmede sig, idet han lod Blikket dvæle med Velbehag paa de To, og sagde til Marthe: „Et deiligt Billede er sandelig Eders Datter!" — „Ja hun er brav og veldannet, gjensvarte Marthe, smigret af hans Roes, og lagde til: idag er det hendes første Dands, vi vilde saa gjerne vænne hende til den gamle Skik, da ærbare Jomfruer blot dandsede paa Høitidsdagene." — „Ja vel, meente Overførsteren: min salig Kone havde kun dandset med mig førstegang, da jeg førte hende hjem; men nu er det anderledes! Lad saa være! Tugtighed i Hjertet gjør alt dette uskyldigt, og sandelig, Eders Marie er et fromt Barn. Jeg har selv nylig seet, hvorledes hun gik til Herrens

Bord, og det var for mig, som stod der et Englebarn for Alteret."

Gottschalck hørte alt dette med indædt Ærgrelse. Dagen var forbi; vild ilte han til Marie, som Rudolph just havde forladt, og bad hende om den næste Dands. „Idag dandser jeg ikke mere," sagde hun, og vendte sig rask om mod sine Forældre. — „Sandelig, spottede Jægeren: jeg har vel ikke den fine Klædning og de ægte Tresser, som Rudolph, og heller ikke den skjønne Formue, men Jomfruen vil storligen have forregnet sig." Marie rødmede høit af Vrede og Smerte, og raabte: „Gottschalck, I er drukken, gaae hjem og sov Rusen ud!" Alle skoggerloe og Spotten blev saa almindelig, at Jægeren hurtig gik hjem, for at undgaae Latteren, men tørstede efter Hævn.

Endnu blev den glade Forsamling hos hinanden; Rudolph, som ikke slap Marie med sine Øine, ilte hende efter til Randen af Kirnitsch, hvor hun eftertænksom stod og saae Bølgernes Løb i Lueskinnet, thi Gottschalcks Tale havde sælsomt ængstet hende. Da hun dandsede med Rudolph, tænkte hun kun det søde Øieblik, thi hendes Sjel brød sig hverken om det Forbigangne eller Tilkommende, og det var for hende, som kunde denne Fryd, Haand i Haand, og Blik mod Blik, aldrig endes, men nu havde den Skinsyges Tale vakt hendes Hjerte. Uvilkaarligt græd hun, stirrende paa Strømmen, idet hendes Stand og alle de Forhold, som en Forbindelse med den rige fra en stolt Familie nedstammende Rudolph vilde lægge iveien,

fremtreen for hende. Saalunde stemt, fandt Yng-lingen hende, der hadde listet sig bagefter. „Marie, søde Marie! raabte han til hende: Du græder og søger Eensomhed? O Elskede! jeg har saameget at sige Dig!" Overrasket af denne Tiltale fra et fortroligt Du, kunde Marie neppe fatte sig, men saae noget tvivlende, med en Himmel af sød Kjærlighed og Smerte i sit Blik, til den skjønne Rudolph. „Kjære Pige, sagde han: Øieblikkene ere kostbare, og jeg maa udgyde mit Hjerte for Dig. Jeg elsker Dig som min Sjel, og tænker alt i mange Aar paa Dig, saavel Nat som Dag.

Dig er det, jeg i Drømme seer,
Til hvem min Længsel gaaer;
Til hvem mit Ønskes Stræben er,
Og stedse, stedse staaer.

Denne skjønne gamle Sang kommer mig altid ihu fra den Tid jeg har seet Dig. O Marie, er Du mig god?" — „Rudolph, Rudolph! sagde hun bævende: naar jeg er Dig kjær, saa skaan mit gode Navn og tael ikke hemmelig med mig, og gaae aldrig efter mig. Du kjender vore Koner og Piger, og veed, hvad der venter mig." — „Vær ubekymret, søde Pige, svarte Rudolph: naar Du elsker mig, saa er alting godt, thi jeg mener det redeligt, og Du skal vorde min Viv! Siig blot det ene Ord, det vil være mig nok i lang Tid. Hurtig, Elskede, tael, thi jeg hører Nogen nærme sig!" — Marie hvidskede et sagte Ja, i Glædesrusen drog Ynglingen hende til sit Bryst, trykte et glødende Kys paa Kinden og — bortflygtede.

Bedøvet saae hun efter ham, men neppe var han borte af hendes Syn, før en grædselig Mislyd gjennembævede hende som et skjærende Sværd, hun hørte tætved sig en høi Haanlatter. Sky som en opjaget Hind, flygtede hun bort fra Stedet.

Efter de skjønne Høstdage fulgte en haard, stormfuld Vinter; Veie og Marker vare trindt bedækkede med Snee. Marie gik kun om Søndagene til Gudstjeneste i Byen, men der mødte hende altid et Elskovsblik fra Rudolph, der ventede ved Kirkedøren, indviklet som det lod, i Samtale med Bekjendtere, men — dette Blik var nok til at opvække en blomstrende Vaar i den elskovdrukne Piges Sjel. Til de eensomme Tider af Søgnedagene gjemte hun dette Blik, som Solskin og det smilende Foraar; da prangede Sneehjergene, de altidgrønne Fyrre paa Høiene bævede i den rene Himmels klare Blaa, og susede hende imøde: „Vort Haab er grønt!" og Sneen forekom hende som et Billede paa hendes uskyldige Kjærlighed. Snart henrandt Vinteren, den muntre Vaar kom igjen, Feste og Dandse, Høitider og Barnedaab, bragte de unge Folk atter til hinanden. Marie, der stedse blomstrede skjønnere, stedse glødede friskere i Kjærlighed og Lykfalighed, drog Alles Hjerter til sig, men Enhver, som vilde nærme sig, bortskræmmede hendes Alvor. Opmærksommere end forhen paa sig selv, gjemte hun sin Kjærlighed til Rudolph dybt i sit Hjerte. Ingen anede noget derom, hvorfor det forekom dem Alle som

om den fromme Marie kun levede for sin Andagt og stille, dyb Liden, hvis Aarsag Ingen kunde opdage.

Overførsteren var En af dem, til hvem hun nærmede sig paa Festdagene med forekommende Venlighed. Hendes store Sædelighed og den fødte Adel i hendes fine, blide Væsen, trylede den gamle Mand. Vistnok havde der mødt hans Sjel en fjern Tanke om Muligheden, at dette søde Barn kunde engang vorde hans Datter, thi Rudolphs Tilbøielighed var ikke undgaaet den skarpsindige Gamle. Ikke mindre opmærksom end han, var dog Molleren Johannes. Denne var en streng og stolt Mand. Han havde ikke kunnet modstaae den Tanke, at hans tilkommende Svoger skulde betragte ham ovenfra og ansee et Forbund med ham som en Nedladenhed, og havde desuden henvendt sit Sind til Sønnen af Puttrichtsmøllen, der var brav og velhavende, og havde et godt Øie til hende. Lige og Lige, meente han: Sikkerhed er bedre end stor Lykke! Desuden kunde han ikke lide Jægerne. Da han altsaa, idet han skarp varetog Marie, bemærkede hendes Tilbøielighed for Rudolph, talte han strængt og haardt til hende, erklærte hende sine Hensigter, og forbød at tænke videre paa Rudolph. Med undertrykte Taarer hørte hun paa Faderen, og hendes Hjerte slog af Uvillie ved hans haarde Ord. Kummerfuld og bange tilstod hun nu Rudolphs Bøn, der forlangte en natlig Sammenkomst i Kirnitschgrunde; det var for hende, som om Hjertet skulde sønderspringe, hvis hun ei kunde meddele sine Lidelser for den Elskede. Alt vare Aftenerne lune, og mild Dæmring hvilte over Dalene. Om end en indre

Stemme advarede den Arme, saa hørtes den dog ikke, thi Alting var forglemt, naar den Stund var nær, da hendes Rudolph ventede.

Hist hvor Kirnitschfloden slynger sig mellem blomsterstrøede Enge, hvor Klipperne dristigen stræbe op mod Himlen, dvælte Marie en skjøn Mainat Haand i Haand hos sin Rudolph, salig og bange, bævende skræmmet af hver Lyd. „Her saae jeg Dig førstegang, hviskede Rudolph, pegende hen paa et mægtigt Klippestykke, der vel for Aartusinder siden var nedrullet, og nu fremragede over Vandet og, tykt bemoset og omkrandset af ranke Elle og Pile, indbød Vandreren til rolig Hvile. Marie satte sig ned, og Rudolph tog Plads ved hendes Fødder i det høie, frodige Græs, hvor Kjærminder og Fjeldnelliker stode. I fortrolig Spøg rakte han hende den ene Blomst efter den anden. „Minder, sagde hun: purpurrøde Blodraaber, det er Skilsmisse, Kjærlighed og Død! O, Rudolph, hvad vil der blive af mig, hvis Du kunde forlade mig?" — „Aldrig!" raabte Yuglingen — „Gud hører Dig!" advarede Marie. Maanen gik just frem i Østen over de mægtige Fjeldmasser. Som Aander glindsede de ranke Birke i dens Skin paa Bjergene, lyst forklarede dens milde Straaler Pigens kjærlige violblaa Øine, og Strømmen gled i bølgende Flammer. Ingen Lyd var at høre i den stille Nat, kun bragte Østenvinden enkelte Toner hid af Møllehjulets Raslen. Marie var gandske hvidklædt, og som i en Tryllerdrøm sad hun, ombølget af sine gyldne Lokker, paa Klippestykket, med de blaa og purpurrøde Blomster i den hvide Haand, Øinene taarefyldte af

Lykfalighed og bange Smerte. „Syng mig en Sang, min søde Pige," bad Rudolph, og Marie sang en gammel, hjertelig Vise saa bevæget og huld med dæmpet Stemme, at Ynglingen ei kunde afholde sig fra Taarer. Sangen lød saalunde:

„Jeg stod paa høien Bjerge,
Saae ned i dyben Dal,
Da saae jeg et Skib kom seilende,
Hvori tre Grever var.

Den yngste af de Grever
Som udi Skibet var,
Bød mig engang at drikke
Udaf et Bæger klar.

Han drog udaf sin Finger
En Ring af røden Guld,
See der, Du Jomfrulille,
Og bliv saa Du mig huld.

Hvad skal jeg med den gjøre,
En fattig Mø jeg gaaer,
Saa ung jeg er tillige
Og Gods og Guld ei aaer.

Er Du en fattig Pige,
Har Gods ei heller Guld,
Saa tænk Du paa vor Elskov,
Og den Du vorde huld.

Jeg tænker ei paa Elskov,
Jeg tænker ingen Mand;
Men vel paa Gud i Himmerig,
Som mig vel hjelpe kan.

Til Klostret vil jeg gange.
En Nonne vorde der;
Saa vil jeg daglig bede,
Og Verden undfly her.

Til Svenden taler Ridderen:
Sadl nu min Abilgraae,
Til Klostret vil vi ride,
Vel Borg og Eie faae.

Og da han hen til Klostret kom
Og steg af Gangren hist,
Taug vilden Strøm i Voven,
Og liden Fugl paa Qvist.

Og frem treen Abbedissen
Af Angest vel og Harm:
Hvad vilst Du her om' Midienat
Med Sværdet i Din Arm?

Den yngste Søster tage
Jeg vil af Klostret ud!
Hvo her har Løfte givet,
Tilhører ikkun Gud!

Hvis ei den yngste Søster
Jeg fanger i min Nød,
Saa skalst jeg Klostret brænde
Alt med hiin vilden Glød!

Og Klostret vil Du tænde
Alt med hiin vilden Glød,
For skal Du hende fange,
Og hjelpes af Din Nød.

Saa kom den Jomfruliile,
Var klædt i hviden Lin,
I Øiet stod en Taare,
Hun misted Glæden sin.

Saa bød hun ham velkommen,
Alt i et fremmed Land!
Hvo har til Klosterhallen
Sendt hid den unge Mand?

Saa tog hun til sit Bæger:
I drikke Vinen nu!
En liden Stund derefter
Sprang Hjertet ham itu.

Da tog hun til hans Glavind,
Opkasted Jord og Mold,
Med spæde Hænder lagde
Hun ham i Jorden kold.

Med søde Læber sagte
En Dødssang qvad hun for;
Med hvide Arme drog hun
Udi den Klokkesnor.

Et lidet Huus jeg bygge
Vil over Graven her;
Paa Herren vilst jeg stole
Indtil min Dødsdag er."

Hun taug og græd, og sukkede: „Hvis Du forglemte mig!" — „O stille med disse Tvivl, gjensvarte Rudolph heftigt; før maa jeg glemme min Sjels Salighed! Du er mit Alt, Du er det Hjerte, som slaaer i mig, og den Sjel, som tænker i mig!" Marie stirrede eftertænksom hen i den bølgende Flod, og syntes ikke at høre, hvad Rudolph sagde, ja, som havde hun forglemt hvad nylig Talen var om, sagde hun som for sig selv: „Hvor venlig boier Fjeldnellikken sig i Maaneskinnet og Vindens sagte Aande ud over Bølgesangen! Jeg maa vel være en saadan Blomst, og glider over en Strøm af lutter Kjærlighed og veed ei hvorhen!" — „Marie, hvad taler Du der? raabte Rudolph: Du drømmer og er saa gandske henrykt i fremmede Tanker!" — „Nei, Rudolph, gjensvarte hun: for mig var det nu, som var jeg Hjertet i Dit Bryst, som hist evig fremskrider paa Kjærlighedsbølger og veed ikke meer af sig selv!" — Rudolph blev ængstelig tilmode ved Pigens Ord, saa-

meget mere, da Floden bruste som bevæget af en indvortes Storm. Han førte hende derfor med sig hen til Ostraumøllen, der raslede dybt i Dalen med sine Hjul i Maanelyset, og var omgivet af tusinde Blomster. „Gaae ind, Elskede, under Dit fredelige Tag, sagde han kjærligt: give Gud, at dette var min Faders Huus!" Han kyste hende glødende og rev sig løs fra hende. Drømmende saae hun efter ham, da han forsvandt i den dunkle Skovnat.

Nu aabnede hun sagte den paa Klem staaende Dør, tog Skoene af og gik op ad Trappen til sit stille, eensomme Kammer, hvor der hang Blomster, som den Elskede havde bundet hende hine Aftener. — Hun bandt nu selv en Krands, og dreven af en bange Længselse talte hun Blomsterne saaledes som hun engang havde hørt en Pige tælle:

„Hvad bliver vel min Troskabs Lod?
Krone eller bitter Spot?
Tal, skal Hjertet rolig hvile,
Eller Jammerfloden ile?
Blomstrer mig min Lykke meer,
Eller død, forglemt jeg er?
Venter Smerte mig og Liden,
Eller skal mig trøste Tiden?
Ord til Ord,
Tæl fort og fort,
Tregang tælles maae,
Saa til Ro Du gaae."

Spot, Død og Forglemmelse — var Svaret. Marie blev bange og smertefuld om Hjertet, som al-

drig forhen, og ingen Søvn vederqvægede hende den hele Nat.

„Rudolph! sagde Overførsteren den næste Morgen: Du er nu fem og tyve Aar gammel, mit Hus er saa tomt og øde for mig, derfor har jeg udsøgt Dig en skjøn, fortræffelig Jomfrue og allerede givet Dit Ord forud. Idag venter hun Dig i Lichtenhain, og Du tør forventе Jaordet. Husker Du endnu den skjønne Erdmuth?" — „Hvi skulde jeg ikke det!" stammede Rudolph ildrød og gruelig beklemt. — „Hun er riig, vedblev Faderen: blid, huuslig, flittig, velskabt, og hendes Liv saa reent som Sneen. Ingen Hemmelighed betynger hendes Sjel, endnu har hun ei kastet sit Blik til nogen Mand, og intet ondt Rygte er om hende." Rudolph skjalv ved disse Ord som et Espeløv, og Faderen vedblev med hævet Stemme: „Vee den Ulalige, som forglemmer al Dyd, Rygte og Ære, og bortkaster dette kostbareste Gode for lav hemmelig Elskov! Forbandet være enhver Hemmelighed, som kaster Haan og Smerte paa Hovedet af de med Ære alderstegne Forældre! Hvor har dog Tiderne forandret sig. I min Ungdom vilde den Ungersvend have vendt Ryggen til den Pige, der saae ham for dristig i Øinene! Men nu er den hellige Ærbarhed forsvundet af Jorden og Frækhedens skamløse Aasyn gaaer allesteds omkring. Kirkeskrifte var dengang sat for forglemt Sædelighed, og er endnu lagt derpaa, men hvo er saa haard, at anklage en Pige?

Istedetfor Skrifte bliver nu det gode Navn bragt til torvs fra Mund til Mund, det kalder de: at være mild! men jeg sværger Dig, Skjelm, at hvis Du ikke lyder mig og bringer det fromme Barn, Erdmuth, her i Huset, saa skal jeg forglemme den nye, milde Maade, og derimod lade den skamløse Terne bøde, som om Nattetid streifer omkring med Dig! Det stille Rygte om hende skal forvandles til Anklage, og tag hende saa, hvis Du endnu formaaer!" — „Jeg vil det! raabte Rudolph med funklende Blikke, men den Gamle faldt ham i Talen: „Ja gjør det, tag hende, og med hende Faderens Forbandelse!" — „Fader! raabte Rudolph, og sank ned for den dødblege Olding: min Pige er from og kydsk, som en Himlens Engel! Har Nogen seet os, saa opfordrer jeg ham for Gud og Menneskene at bekjende, hvorlunde vi have talt sammen i Uskyldighed, thi alle Kjærlighedens fromme Engle vaagede omkring os!"

„Et Skridt eller tusinde paa Lastens Bane, raabte Faderen: det gjelder ligemeget! Jeg vil troe Dig, thi Du er min Søn, men den Ærefløse, som ikke agtede sit gode Navn høiere, hun kan aldrig vorde min Datter! Elskede hun Dig, saa maatte hun desflittigere skye Dig, og derimod bede, at Gud vilde stille hende ved de syndige Tanker; havde Du saa vedbleven at elske hende, saa havde Du tilsidst sagt til mig: Fader, giv mig Møllerens Marie, thi vore Hjerter ængstes. Nu, saa havde man kunnet talt derom, men nu? Min evige Forbandelse faaer Du, hvis Du atter taler med hende og ikke stræber at glemme hende!" — „O, jeg ulykkelige Menneske! raabte

Rudolph: kun jeg har overtalt hende til denne Sammenkomst, af Utaalmodighed over vores Kjærlighed, og af Frygt for Eders Strænghed, Fader!" — „Ogsaa det lægger en ærlig Jomfru ikke Mærke til, faldt Faderen ham ind i Talen: hun seer kun sin Pligt! Nok herom, mit sidste Ord: Erdmuth, Ringene vexlede, Bryllupsdagen bestemt, eller min Forbandelse! Bønner ere forgjeves, Du kjender mig! Trodser Du mig, saa har jeg min Bøsse ved Haanden! Dette livstrætte Hjerte, som altid har slaaet for Æren, skal den første den bedste Kugle ramme, thi Skam oplever jeg ikke!"

Rudolph forstummede. Han kjendte sin Fader; først en Krieger, siden Forster, var hans hele forhenførte Liv hengaaet under Storm, og han derved bleven stærk og fast, og hvad Rudolph holdt for Fordom, det var den Gamle en uovertrædelig Skranke. Ja, idet Rudolph bævende skuede tilbage i sit Indre, tilstod han for sig selv, at de Skranker, som modstode hans Ønsker, endnu mere hævede og opluede hans Lidenskab, og forledte ham ved sin Stillings Haabløshed til hemmelig Virken, hvormed han omvævede Marie, ubekymret om, hvorhen den dunkle Vei førte. Smertefuld anklagede han sig selv, thi hans ædlere Kjærlighed vaagnede. I al sin Uskyldighed og Huldsalighed, i alle sine Taarer, stod Marie for hans indre Øie, og han begræd de Lidelser, som han havde bragt over hendes Dage. Men endnu udsluktes Haabet ikke i hans Bryst, han vilde bede Erdmuth selv om Hjelp og Redning. Neppe var dette Forsæt flammet som et Lyn gjennem hans Sjel, da den Gamle raabte:

„Hvad har jeg at vente af Dig?" Og han hurtig svarte: „Jeg adlyder!"

„Ingen Udflugter, tordnede Overførsteren: Du gaaer til Lichtenhain, og Gottschalck følger med Dig!" — O forskaan mig, Fader, for den Ledsager! raabte Rudolph heftigt: Hvis I ei vil troe mig, saa lad følge hvem I vil, kun ikke ham!" — „Han gaaer med Dig, ingen Anden!" afbrød den Gamle ham. Rudolph stirrede med vaade Øine mod Himmelen, hilste med fravendt Aasyn, tog sin Bøsse fra Væggen, og ilte som drukken derfra til Kirnitschgrunde. Gottschalck ilte efter ham og tiltalte ham med falsk Venlighed, men Ynglingen bød ham at tie, og han mumlede nogle uforstaaelige Ord for sig selv. De ginge videre og videre, Himlen smilte med det klareste Blaa, Solstraalerne glede over Floden, Fuglene sang, og sød Duft fremsteeg af Engene, men med Smerte saae den Elskende til Kjærminderne og Fjeldnellikerne, som stode paa Randen af Skovstrømmen, thi han tænkte paa den forgangne Nat. Ethvert Skridt mindede ham om sin tabte Lykke.

Endnu nogle Forsøg af Gottschalck, at bringe sin unge Herre til at tale, var saameget meer mislykkes, da Rudolph blev forstyrret i sine veemodigsøde Erindringer. Men Jægeren vedblev alligevel, thi den Elendige stræbte med utaalmodigt Raseri efter Synet af den ulykkelige Rudolphs umiskjendelige Jammer, og søgte derfor efter Øieblikke til at kunne smerte ham med giftige Ord. Da intet kunde hjelpe, og de Begge havde naaet det hulde Sted, hvor Rudolph var saa salig, begyndte den Ryggesløse at synge:

Det er ei længe siden, at det her regnet har,
End sidder der paa Bladet en Draabelil saa klar;
Den havde sig vel engang en elsket Kjæreste her,
Og ønsker vistnok inderlig at den endnu var —

„Uforskammede!" raabte Rudolph med udbrydende Harme, thi det syntes ham nu klart, at Gottschalck var selv Forræderen. Han greb derfor den Elendige med vældig Arm og kastede ham til Jorden, idet han raabte: „Du har forraadt mig, nu skal Du dø for min Haand."

„Forbarmelse, kjære Herre! jamrede Gottschalck: jeg har intet forraadt, Eders Hr. Fader har sneget sig bagefter Jer, naar han mærkede I gik ud, og med Sangen mener jeg det ikke ilde. Himlen veed, jeg mener Jer det redeligt." — Beroliget gav Rudolph Slip paa Jægeren, der reiste sig igjen, men maatte, da han ei var istand til mere at gaae, vælge sig den samme Klippeblok til Hvilested, som Marie havde havt igaar. Det forekom nu Rudolph, da han saae den Ondskabsfulde med de stride Haar, de sammenvoxne Bryn, den frække Pande og de lumske Øine, sidde paa Stenen, som saae han istedetfor den Engel, der havde saliggjort Stedet, sin onde Skjebne, beredt til at gribe fat paa ham. Kirnitschfloden bruste og bølgede netop høit op af den løsgjorte Sluse, og dens Brusen greb Rudolph som en bange, saarende Smerte, en Gysen betog ham, han undflyede, og Gottschalck sneeg sig bagefter. Strax efter saae de Begge Molken, der skinnede hvid igjennem de blomsterklædte Buske

i Solens Glands. Rudolphs Blik søgte Marie, men kunde ingensteds finde hende.

„Altsaa ikke engang et Blik til at styrke mig!" sukkede Rudolph. Skrigende fløi idetsamme en Ulke op fra Mølletaget, og der overfaldt ham en uvilkaarlig Gysen. Langsom fulgte Gottschalck den Bortilende et Stykke, og sagde derpaa med svag Stemme: „Kjære Herre, I har gjort mig det saa galt, at jeg ikke kan gaae længer; gaae derfor i Herrens Navn forud til Lichtenhain, I kommer dog alligevel igjen for Aften, og hvis jeg kan, skal jeg slæbe mig bagefter, hvis ikke, saa finder I mig i Mollen ved Lichtenhain." — Rudolphs hele Godmodighed vaagnede, og han vilde gjerne været den Ulykkelige til Hjelp, men Denne stønnede: „Kun Roligheb — her i de kolige Skygger — det vil nok gaae over!" — Bekymret og bange forlod Rudolph ham, men bad ham dog først om Tilgivelse for sin Hidsighed.

Neppe var den dybtbedrøvede Yngling undgaaet den speidende Gottschalcks Øine, førend Denne reiste sig let og vendte sine Skridt henimod Mollen. Han treen syngende ind, hilste Moder Marthe og bad om et Glas Melkevand. Mollerkonen raabte paa Marie, som, da hun saae Gottschalck, blegnede. „Hvorledes gaaer det, Jomfru, hilste han: hvorfor seer man Dem nu saa sjelden? Forhen, naar der var Lystighed, var Mollerens Marie altid foran!" — Marie sukkede. — „Nu, paa Bryllupsdagen vil De dog vel dandse, vedblev han: De er jo dog Brudepigen? Maaskee ikke? Det skikker sig vel ikke?" — „Hvad, Bryllup? spurgte Marthe: gjør han Bryllup, Gott-

schalck?" — „Hvorfor ikke det? Saasnart den skjønne Marie vil! raabte han med høi Latter: jeg er endnu stedse beredt!" — „Ti han dog! udbrød Marthe heel uvillig: min Datter kan ikke lide ham!" — „Mig ikke, faldt han ind: men vel Andre; nu, vi vil forvente Enden."

„Hvad er det for gaadefulde Taler, raabte Marthe utaalmodig; maal han mig ikke Giften draabevis, jeg mærker nok, at der er foregaaet noget." — „Alting er godt, faldt Gottschalck hende ind i Talen: Alt kan blive godt, tal J kun et godt Ord for mig hos Marie, Moder Marthe, thi uden Pigen kan jeg ikke være til, og om end Alle kalde hende en ærelos Pige, saa veed jeg dog hun er uskyldig, og min unge Herre allene Skyld deri!"

„Herre Gud! udbrød Marie, idet hun slog Hænderne sammen: barmhjertige Himmel, hvad er det!" og sank som livlos om paa en Stol. Gottschalck nærmede sig med tilsyneladende deeltagende Sorg. „Kjære Marie, sagde han til hende: vær mig huld og tro! Man veed alting, Alle peger Fingre ad Dig, men jeg veed, at Du er en retskaffen Pige, og jeg tager Dig, hvis Du slaaer til!"

Marthe stod liigbleg og bævende af Raseri foran dem Begge. „Er det muligt, Du fortabte Skabning, udbrød hun: at man veed noget Usømmeligt om Dig, saa Du er en Spot for alle Folk? Tal nu, hvad har Du gjort?" — „Intet, Moder Marthe, trøstede Gottschalck: Intet i Verden! Men Rudolph holder idag sin Forlovelse med Lichtenhainerforsterens

Datter, og har sagt til sin Fader, at det kun var en Spog med Marie. Nu, man spadserer jo godt i Maanskin, og et Kys i Ære, kan Enhver bære — men den onde, onde Verden! Marie, hør De mit Raad, giv De mig Haanden, og hvis Nogen vover at see skjevt til Dem, er det et dødsens Barn."

Marie havde nu hørt Rædselsordet om Forlovelsen, endnu haabede hun det var Usandhed, og vilde allerede til at bønfalde om Sandheden, da Gottschalck hvidskede til hende: „Hvis Du ei indvilliger og beroliger Overførsteren med Dit Giftermaal med mig, saa er Du fortabt, thi Din hele Ære er i min Haand! Rudolph har alt længe i Stilhed friet til Erdmuth, har havt Dig til Spot, da han idag talte med sin Fader, Du skulde kun have hørt det! Hævn Dig paa Bedrageren!"

Rask greb Marie Hykleren ved Haanden, førte ham hen foran Bibelen, som laae opslagen paa Bordet, og raabte med hjertegribende Røst: „Kan Du tilsværge mig, at Rudolph frier til Erdmuth, at han forlover sig idag!" Gottschalck svor, Marie bævede. „Hævn Dig, Marie!" raabte Skurken. — „Ja, det vil jeg, Gottschalck!" — „Kun ingen Daarlighed, blev Denne ved: den Gamle raser og holder Dig for En, som har tabt al Sædelighed!" — „Godt! raabte Marie og blegnede alt mere: og hvem veed ellers derom?" — „Hvem? Alle Jægerne, hele Egnen, Rudolph har roest sig nok deraf, kun hos Faderen førte han et andet Sprog, han veed, den Gamle holder strængt paa Sædelighed og Ære."

„Er Du uskyldig, Marie?" spurgte Marthe med undertrykt Raseri. — „Jeg er det, Moder, svarte hun fattet: Rudolph foregav, at han elskede mig, han vilde forvente gunstige Omstændigheder for at kunne føre mig hjem til Sit; vi saae hinanden om Aftenen i Kirnitschgrunde, og alle Stjernerne smilte venlige ned til os. O Gud, jeg troede han var saa from og god!" — „Saaledes har han ikke fortalt det, yttrede Gottschalck: men jeg troer Dig, Marie! Kun fortro Dig til mig. Er Du min, saa er Alting godt." — „Kan Du lide ham, saa tilstaae det, sagde Moderen: bedre at have en ærlig Mand, end et uærligt Navn; for en berygtet Pige er der ingen Plads i Huset! Fik Din Fader det at vide, slog han Dig ihjel, thi vogt Dig for ham!"

Marie græd som Hjertet skulde briste, Gottschalck glædte sig inderlig over hendes Jammer, thi hendes Haan og Spot skulde nu gjengjeldes. Det var kun ham, der havde beluret de Elskende, ham der havde forraadt det for Faderen. Ellers vidste Ingen det, thi hendes Rygte vilde han ei skade, hvis hun vilde give ham sin Haand. Marthe hørte med dyb, indvortes Smerte sit eneste Barns Anklage. „Græd, sagde hun bevæget: Taarerne ere en Daab, hvori Synden døer, og det bedre Menneske igjen opstaaer, græd og rens det stakkels Hjerte. For Æreu gives der ingen Renselsesflod, og det gode Navn staaer ikke op igjen, men Samvittigheden kan rense sig; søg derfor en god Daab for Dig, thi Du har feilet meget!"

„Altsaa er mit gode Navn tabt, udraabte Marie: min Moder forstøder mig, hvis jeg ikke vorder

Gottschalcks Kone, og min Faders Haand løfter sig imod mig!" — „See nu til, hvad Du gjør, faldt Moderen hende i Talen: ved Dig som Du kan. Det er en stor Kjærlighed og Troskab af denne Mand, at han endnu begjærer Dig. Jeg havde troet ilde om ham, og maa nu afbede min Synd."

„Fader!" raabte Gottschalck pludseligt, thi han saae ham komme ned ad Bjerget. Marie gyste, kastede et Blik derhen, og foer som en Pil ud af Stuen. „Hun iler vistnok ind i sit Kammer, sagde Moder Marthe: nu er hun ikke i den Tilstand, at hun kan see ham, Angest vilde dræbe hende! Lad han sig ikke mærke for den Gamle med noget, Gottschalck! Mit Barn er bravt, hun har et Hjerte og vil paaskjønne hans Kjærlighed, men nu maa hun have Tid til at fatte sig."

Gottschalck lovede hvad den nedbøiede Moder forlangte af ham. Molleren traadte ind, og efter en kort Samtale forlod den Ondskabsfulde Huset, hvis Fred han for stedse havde forstyrret, og iilte efter Rudolph til Lichtenhain. I Forbigaaende saae han sig endnu omkring efter sit Offer, og dvælte med djævelsk Lyst ved Forestillingen, snart at kunne have hende i sine Arme og spolte hendes Taarer med frække Kjærtegn. Som en Due i Ørnens Kloer saae han hende allerede med knust Hjerte i sin Magt, dvæle vilde han ved hendes Skjønhed og langsomt dræbe hende med sin Gift i draabevis, thi han følte vel, at Marie aldrig kunde elske ham, og derfor skulde hun nu bøde indtil sit sidste Aandedrag.

Imedens havde den betrængte Rudolph, lydig, som det idetmindste lod, modtaget den rødmende, skjønne Erdmuths og hendes Forældres Jaord. Som med usynlige Net sammenknugedes hans Hjerte, og stedse raabte det i ham: Kom, kom, dvæl ikke! Men, o Gud, han torde ikke ile bort, og selv et Paaskud, som han endelig fremstammede, blev erklæret for intetsigende, da pludseligt Himlen sortnedes og et svært Uveir drog sammen. Stum hengiven i sin Skjebne blev han endelig, og tog et Øieblik iagt, for at kunne tale ene med Erdmuth. Frit og aabenhjertig tilstod han den elskelige Pige sit Hjertes Tilstand. Hun blegnede, thi han var hende allerede længe i Stilhed kjær; hun var en elskelig Skabning, fuld af Inderlighed, Troskab og Sandhed. „Rudolph, sagde hun med vaade Øine: det gaaer mig nær, thi — vore Forældre har redelig villet vort Bedste, men tvungen skal I ikke bindes til mig. Jeg vil imorgen tidlig selv gaae til Marie og fortælle hende Alt. Saa vil vi flittig bede, at Herren kan omvende Eders Faders Sind, og bestræbe os for, at Brylluppet kan blive draget langt hen i Tiden. Alt hvad Kjærlighed kan gjøre, kan I vente af mig, men I maa ogsaa være lydig, Rudolph! I maa ikke see Marie eller tale hende, før Eders Faders Hjerte er blidgjort." — „I er en Engel!" raabte Rudolph, overrasket af Pigens Mildhed og Forstand, men Erdmuth skjulte omhyggeligt de fremrullende Taarer.

Imidlertid var Marie bange og sky flygtet ind i Skoven, af Frygt for Faderens Strænghed, og be-

trængt af indre og ydre Lidelser, og havde kastet sig afmægtig ned, uden at vide hvad der vederfores hende, og blev saalunde seet af nogle Forbigaaende. Regnen gjød sig i Strømme ned, hvorfore de medlidende Bønder søgte at bringe den Ulykkelige til sig selv igjen, men da hun kom til Bevidsthed, svarte hun ei andet paa deres Spørgsmaal, end: „Lad mig kun gaae, jeg opsøger mig en god Daab!" Hun sagde det saa blidt og saa bevæget, at Hjertet smeltede hos de Nærværende af Veemod og Medlidenhed, saa de ei kunde trænge videre ind i hende, end bede hende om, at gaae tilbage igjen til Mollen. — Allerede var det mod Aften, da hun med usikkre Skridt gik ned ad Bjerget op over Engen langs med Bredden af Kirnitschfloden. Pludseligt gjenkjendte hun det Sted igjen, hvor hun om Natten havde dvælet med Rudolph og sjunget ham Sangen om Greven og Nonnen. Med vaade Øine saae hun til Kjærminderne, som stode oversvømmede af den høie Flod, og de dunkle Fjeldnelliker forekom hende som Draaber af hendes Hjerteblod, thi hun følte, at hendes arme Hjerte blødte. Udmattet steeg hun op paa et Klippestykke og stirrede uden Ophør ned i det bølgende Dyb. En Slusesskodde var gaaet sønder, Skovstrømmen bruste, kæmpende med Stene og Bølger dernede, og klang som klagende Stemmer op fra Dybet; dertil hylte Stormen, og knækkede som Spaaner ældgamle Fyrre, der kastedes trindtomkring paa de høie Klipper. Lynilden foer som Slanger gjennem Dalen og Tordenen rullede tusindfold gjentaget fra Klippevæggene, over Maries Hoved. Og fra Bølgerne og Tordenslagene lød det for hende: Søg

kun en god Daab! og den brusende Flod lokkede hunlt: Kom med, Du vilde jo igaar svømme bort, som Dine Blomster, paa mine Bølger. Kom med, Du er jo en afreven Rose, der slynges af Stormen, en Spot for Verden og traadt i Støvet af Din Elsker! O kom, o kom, den klare Flod vasker alle Pletter af Dig!" — Marie stirrede tankeløs derned, hun var dødeligtræt, og paa hele Jorden var der intet Hjerte, hvortil hun kunde hvile, og Strømmen styrtede sig stedse mere vildt over Klippestenene, og den oprørte Flod opsvulmede og berørte hendes Fod. Da forgik Bevidstheden hende, en Svimmel greb hende og hun kastede Blomsterne, som hun havde plukket paa Bjerget, ned i Vandet, og styrtede sig efter dem, som om hun vilde gribe dem igjen. Neppe havde Strømmen faaet sit Bytte, førend den slyngede sig med Kraft imod Bølgerne og sønderknuste hendes Hoved, saa at hendes unge, skjønne Liv udaandedes.

Stormen hævede sig alt mere rasende og Regnen gjød sig i større Strømme over Engen, hvorfor Ingen kom derhen, saa Marie blev liggende, uden at man vidste hvor hun var. Endelig lagde Uveiret sig, men fort Mørke omgav Stedet, saa hendes Forældre ei kunde see hende, da de ilte derforbi, at søge hende i Byen, hvorhen de meente, hun var flygtet.

I dyb Dunkelhed laae Ostraumøllen, Hjulene stode stille og tunge Skyer havde nedsænket sig omkring Mølletaget, da Rudolph gik derforbi, ledsaget af Gottschalck. Veemodig og længselfuld stirrede han derhen, hvor han troede, at hun levede og aandede, ved hvem hans Liv afhang. Langsom gik han videre

og kom til Stedet, hvor den forrige Nat saa elskelig havde omfavnet Kjærligheden og Vaaren. Her vilde han dvæle; han vidste endnu intet om sin Ulykke, og havde Hjertet fuldt af Haabets sødeste Følelser. Netop fremgik Maanen af Skyerne og belyste den beroligede Strøm. Uvilkaarlig udstødte Rudolph og Gottschalck et Skrig — thi Marie laae blodig og bleg, i sin hvide Klædning paa Bredden, lystbestraalet af Maanestinnet. Rudolph styrtede derhen, fremdrog hende og vilde atter indvande hende nyt Liv med sine Sukke og Taarer, men hun blev liggende ubevægelig i hans Arme, det tro Hjerte slog ikke mere mod hans, det smukke Øie, der var aabent og endnu i Døden skjønt, saae ikke hans Jammer, og kold som Marmoret var den for saa elskovsvarme Kind. Rudolph knælte for sin afsjelede Piges Legeme, og overlod sig gandske til sin Smerte. Gottschalck flyede, og saaes fra den Stund aldrig mere.

Imidlertid kom endeel Fiskere med Vindlygter syngende fra Schandau, som vilde hjelpe Molleren og hans Kone at lede efter deres Barn. Anende et Uheld og bange over Rudolphs lange Bortebliven, havde Overførsteren sluttet sig til Toget.

Allerede i det Fjerne saae de Kommende Rudolphs Smerte, og den afsjelede Piges huldе Legeme at ligge, liig en knækket Lillie, paa Klippen. Et almindeligt Smertensudraab reiste sig ved dette Syn. Som knust af Torden sank Fader Johannes ned ved Siden af sit Barns Liig, i stum taareløs Jammer ved Moderen sine Hænder, og Alle græd, thi Marie var Egnens Rose, den skjønneste, elskeligste af alle Pigerne der-

omkring, from, sædelig, uden Dadel, om hendes Kjærlighed til Rudolph havde Ingen vidst noget, og havde de endogsaa det, saa vilde Ingen have tænkt noget Ondt derom. Almindelig Klage lød fra dem Alle, kun Rudolph stirrede ubevægelig hen paa Liget. Han græd ikke, han klagede ikke, og svarte ikke paa noget Ord. Kun da Fiskerne nærmede sig den Døde, for at bære hende bort derfra, bortstødte han dem Alle med Uvillie, tog hende selv i sine Arme og bar hende til hendes Faders Huus, hvortil han omtrent ved den samme Tid igaar havde fulgt hende.

Da han aandeløs kom til Møllen, lagde han sin søde Byrde sagte ned, og drog sig taus tilbage i Mørket. Medens Fruentimmerne beskjeftigede sig med Marie, traadte Overforsteren grædende hen foran sin Søn, rakte ham sin høire Haand og sagde: „Rudolph, har jeg endnu en Søn?" Taus tog Yngligen Faderens Haand, trykte den op til sit Hjerte og sagde: „Seer Du, Fader, at min Pige var reen?" — „O, jeg har været for haard, sukkede den Gamle: vi arme Mennesker forglemme os saa let." Grædende saae Rudolph op mod Himlen. „Vil Du kunne fatte Dig, Rudolph?" vedblev Oldingen. — „Ja, Fader! jeg vil leve, thi jeg maa bøde for hende og mig selv."

Imens blev den skjønne jomfruelige Skikkelse indsvøbt i blændendehvidt Linned og Pigerne omkrandsede hende med duftende Blomster, idet de græd og bad for hendes udødelige Sjel. Indviet Jord blev tilstaaet hende, men ligeoverfor Møllen ved Klippens Væg nedsænkte Fiskerne hende under Sang og fromme Bøn-

ner. Rudolph tænkte da paa Sangen, Marie havde sjunget for ham den forgangne Nat:

Et lidet Huus jeg bygge
Vil over Graven her;
Paa Herren vil jeg stole
Indtil min Dødsdag er!

Han byggede sig et Huus ved Siden af hendes Grav, ligeoverfor Møllen, omkrandset af Roser, under Nød-detræesskygger. Der henlevede han sin Tid i Taarer, indtil han blidt og veemodig døde i sin Faders Arme.

* * *

Bønderne, som tænke paa Maries sidste Ord, kaldte Pladsen, hvor Kirnitschfloden styrter ned: Maries Daab, og naar en Bebder af hiin skjønne Dal ledsager Vandreren derforbi, standser han under de susende Elle, hvormed det hemmelighedsfulde Sted er paany beplantet og siger: „det er Maries Daab!" Her hæve Klipperne sig høiere, en friskere Blomsterflor pryder Engene, og fra den brusende, vældige Strøm lyder det som Kjærlighedsklage. Ofte have Beboerne troet at see Marie sidde i Maaneskinnet, og endogsaa stundom troet at høre hendes Sang.

(Helmina von Chezy.)

Bekjendtskabet i Spanien.

Det var paa den Tid, den franske Revolution endnu med alle sine Rædselsscener stod Enhver i frisk Minde. Jeg befandt mig ved et Bad ved Rhinen. Om Aftenen, naar Selskaberne samlede sig ved Pharaobordene, gik jeg gjerne hen i den saakaldte Avisklub, hvor et lidet Antal Personer af forskjellige Stænder, og fra tildeels meget fjerne Egne, samlede sig om et stort Bord, hver med sin Flaske Rhinskvin og sit Glas foran sig — læste Aviser og politiseerte. En vis behagelig Orden og en livlig Tone herskede imellem os. Enhver havde sin bestemte Plads, Ingen faldt den Anden i Ordet, og gjerne endtes Underholdningen med en og anden Anecdote fra Revolutionen. Engang blev der foreslaaet, at Enhver skulde være forpligtet til at fortælle noget: en Indretning, som rigtignok kom i Gang, men ikke altid til Fordeel for Underholdningen, thi ikke Enhver vidste noget Interessant, og den Forventning, hvormed hver Aften Alles Blik vendte sig mod Den, der var forbunden til at fortælle, maatte deels ofte skuffes, deels bringe Fortælleren i Forlegenhed. Jeg besluttede derfor, inden Touren kom til mig, skriftlig at ordne, hvad jeg vilde underholde Selskabet med. Aftenen kom, jeg trak mit Papiir frem, og halvtlæsende, halvtfortællende, gav jeg følgende Begivenhed til Priis:

„Med Nød og Neppe var jeg kommen over Pyrenæerne, og slog min Bopæl op i —*—, deels fordi jeg ønskede at være i Nærheden af Krigstheatret, deels af andre private Grunde. Hverken fortrolig med den spanske Tone eller med Sproget, søgte jeg ingen Bekjendtskaber og indskrænkede mig til min Verts Familie. Han var en indfødt Tydsker, og vi passede godt for hinanden. Imidlertid kom til min Forundring engang en Invitation fra en vis Don O'Linello, en Adelsmand i Nabolavet. Schreifer, min Vert, som ogsaa var indbuden, overtalte mig til at tage derhen, om ikke for Andet, saa for at see den vidunderlige skjønne og bizarre Mademoiselle Palin. Rigtignok havde jeg hørt saameget om denne Dame, som jeg forresten kun havde seet med Slør, at jeg ikke kunde bare mig for at modtage Indbydelsen, uagtet min Ulyst til at komme i en Kreds, hvis Sprog jeg kun forstod saameget, at jeg til Nød kunde udtrykke mig deri. Schreifer forsikkrede mig, at Samtalen vistnok for en stor Deel vilde blive fransk, og det bestemte mig.

Man modtog mig med spansk Grandeza, men yderst forekommende, og førte mig strax ind i Balsalen, hvor Musiken hvirvlede. Mit Øie søgte efter Demoiselle Palin, og hendes paafaldende Skjønhed viste mig hende strax i den brogede Vrimmel af dandsende Damer. Jeg var ikke den Eneste, som stod fordybet i at beskue hende. Aldrig har jeg havt et saa besynderligt Indtryk. Jeg har aldrig seet Mage til Dands, Mage til Ansigt, Mage til Paaklædning. Et Hoved, Praxiteles skulde ikke have

skaaret det skjønnere, og hans Marmor skulde ikke have forfeilet Ansigtsfarven, thi ikke et Spor af Rødme flød over den rene Oval. Hendes lange, ravnsorte Haar bølgede ned over den stolte Nakke og blændende Barm. Kun hendes store flammende Øine gjorde en paafaldende, næsten ubehagelig, Kontrast med den døde Skjønhed i Aasynets Træk. Hendes Paaklædning havde noget høist egent, skjøndt den i sine enkelte Dele ikke var forskjellig fra de øvrige Damers. Men fremfor Alt var det hendes ubeskrivelig voldsomme Dands, der frapperede mig. Uagtet hendes Bevægelser i høi Grad vare skjønne, gav den lidenskabelige Heftighed, der betegnede dem, Damen Udseende af, enten at være aldeles henreven af Dandsens Glæde, eller fortvivlet at tumle sig om, for at søge at glemme sig selv.

Længe saae jeg mig om efter Schreifer, for at kunne meddele ham min Følelse. Han stod i den anden Ende af Salen, og da jeg blev en gammel Mand vaer, hvis Stemme ved et Par Ord strax viste mig, at han var en Udlænding, nærmede jeg mig til ham, og tiltalte ham paa Fransk. Af Minen at domme, syntes mine Udladelser om Demoiselle Palin at mishage ham høiligen: han trak den furede Pande sammen, idet han brummede uhøflig: „Ne jugez point afin que vous ne soyez point jugé!“ og vendte mig Ryggen. „Hvem er den Mand?“ spurgte jeg forlegen en Sidemand. — „Sennor Palino del Francia“ var Svaret, og jeg ønskede at have havt Spørgsmaalet igjen.

Dandsen var endt, og Ceremoniemesteren traadte med mange Complimenter hen til mig for at spørge: hvilken af Damerne jeg ønskede til min maestra for Aftenen — saa er Skikken dertillands. Jeg stod raadvild; en pirrende Interesse trak mig hen til den Ubekjendte — men idet jeg kastede mit Øie henimod Hjørnet, hvor hun sad i heftig Bevægelse efter Dandsen, blev jeg Faderen vaer, der talte med hende — sikkert om mig, thi Begges Blik mødte mit. Men til min Forundring og Overraskelse slog hun Hovedet op med et betydningsfuldt Vink til mig, saa fint som kun en Pariserinde formaaer at give det, og jeg nævnte stammende for den ventende Ceremoniemester hendes Navn. „Rigtignok, svarte han smilende: har hendes Fader angivet sig som hendes cavallero, men deels maa Slægtskab her vige for en Fremmeds Ønske, deels vil Sennora i Dem finde en altfor behagelig compannero til, at dette Bytte kan være hende imod." Og med mange Komplimenter førte han mig hen til Damen og angav mit Andragende med ziirlige Undskyldninger til Hr. Palin. Denne bukkede kort og trak sig tilbage.

Vi vare Begge Fremmede, havde Begge seet mere eller mindre af Frankrigs Rædselscener — og det syntes da ikke vanskeligt, at bringe en Samtale paaglid; imidlertid satte Pigens egne Udvortes mig i nogen Forlegenhed, og end meer et næsten vildt Udbrud af Misfornøielse, da jeg nævnede Dagens Anliggender: „Je na'ime pas monter les Pyrrhenées ce soir, Resterons ici, s'il vous plait." Samtalen faldt paa Dandsen; jeg spurgte, om hun elskede

den meget? — „Ikke uden naar jeg dandser." — Efter endeel saadanne Repliker forgik Modet mig. „Jeg trætter Dem, og De trætter mig, fordi De gjør Dem Umag for at underholde mig; lad os dandse!" sagde hun. Uvillig og ærgerlig stod jeg op; vi traadte ind i Rækken, men da vi havde gjort nogle Toure og hvirvlede hen i den flyvende Vals, da hendes ubeskrivelige Voldsomhed først bragte mit Blod til at iisne, derpaa til at koge — da hun paa eengang fæstede sine Øine med et underligtalende Sprog paa mine, idet de pludseligt omtaagedes af en Taare: da zittrede mine Nerver og jeg presfede hende uvilkaarlig tæt til mit Bryst. En svag Purpurstrøm steg op i hendes blege Aasyn, og Øiet flammede atter heftigere end før. „Laissez ça!" hviskede hun, og fra nu af svævede hun som et Automat i afmaalte Bevægelser.

Da vi havde sat os og jeg bød hende Limonade, tog hun min Haand tilligemed Glasset: „Jeg takker Dem og jeg er bange for Dem. De har bragt en Følelse af Liv tilbage hos mig." — „Hvorledes, Mademoiselle! Skulde Nogen troe, at Gratierne vare uden Liv?" — „De vil være galant; men jeg siger Dem, for at leve maa man enten elske eller hade; det som er imellem Begge, det er at vegetere." — Denne besynderlige Erklæring bragte mig ud af Ligevægten, men Noget maatte der svares, og ved et Blik paa den henrivende skjønne Pige, fik jeg Mod til at udlægge hendes Ytring til min Fordeel. „De misforstaaer mig! raabte hun med Heftighed: Ja, ja, jeg føler noget for Dem som ligner Kjærlighed, men ogsaa

noget som ligner Had. Egentlig hader jeg Dem, men jeg elsker at hade. Men dandse med Dem vil jeg ikke mere. Det er sandt, hvad hedder De?" — „August." — „August? hun drog efter Veiret: Nu velan, August?" — „August Waller." — „August, August? vedblev hun nogle Gange: besynderligt, meget besynderligt. O nu hader jeg Dem endnu mere!" Hun talte adskilligt forvirret Toi, men ved hvert Ord blev min Interesse og Nysgjerrighed forøget.

Ved Aftensmaden, som blev ombaaren i smaae Kurve og Skaaler, blev hun mere stille, derpaa munter, og saa overgiven. Hurtig skyllede hun et Par Glas heed Vin ned. „Det koler!" sagde hun, med et næsten spottende Smil. Jeg blev fortroligere og mere tillidsfuld, og hun blev stedse jevnere og blidere. „Nu kan De hente min Fader og føre mig tilvogns! sagde hun, idet hun reiste sig: hvis De ikke er altfor bange for mig, saa — — dog nei, bliv kun borte! De er mig uudstaaelig! Lev vel, og af mit gandske Hjerte Tak for iaften."

Jeg var underlig tilmode da jeg næste Dag, overveiende den synderlige Underholdning, gik op og ned i den duftende Have ved min Verts Huus. Han kom i Morgenfrak ud til mig og bestormede mig med Spørgsmaal. „Thi De, De maa vide noget om hende, hvis der er noget at vide om denne besynderlige Familie. Saaledes som med Dem har hun aldrig indladt sig med noget Menneske her; sig mig, er hun forrykt eller — ?" Saaledes gik det i Eet; men jeg forsikkrede, at jeg havde mere end nok med de Spørgsmaale, jeg gjorde mig selv.

Nogle Dage løbe hen, og Tilberedelser til min Afreise sysselsatte mig og bragte mig til mindre ofte at tænke paa Demoiselle Palin — da en Aften sildig en Mand traadte ind i mit Værelse. Det var til min Overraskelse Hr. Palin. „Undskyld min Paatrængenhed, sagde han: Omstændighederne ere presserende. Vil De vel bevise mig den Artighed, at ledsage mig til mit Huus?" — Jeg greb min Hat med et ilsomt „Tout á l'heure!" og ilte med en uforklarlig Længsel afsted, næsten foran min Ledsager.

Ved min Indtrædelse fandt jeg et Par elegante i nyeste franske Smag meubleerte Værelser. Hr. Palin bød mig sidde ned, og aabnede med sagte Trin en Dør til et Kabinet, der oplystes ved en Maanskinslampe. „Hvorfor bringer Du ham ikke?" raabte hun ham imøde. — „Hvorfor? svarte vranten den Gamle: Hvoraf veed De saa vist, at han kommer?" „Foudre! Han er der jo; han maa jo være der. August, kom ind!" — Jeg kom, jeg styrtede hen for Sophaen, hvor hun laae, jeg greb begge hendes Hænder, jeg var ude af mig selv.

„Hvad skal denne Heftighed til? spurgte hun med en frastødende iiskold Forundring: Jeg forstaaer mig ikke paa Dem. Eller interesserer De Dem virkelig saameget for mig?" — Jeg forsikkrede hende, at hun interesserede mig paa en mig selv ubegribelig Maade. „Jeg troer det, jeg vil troe det, fordi jeg saa inderlig ønsker det, fordi jeg trænger saa vel dertil. De vil altsaa gjerne tjene mig? Velan, jeg antager Deres Venskab. De skal strax give mig Prøve

derpaa. Ikke sandt, De har tænkt at reise om nogle Dage? De bliver, jeg trænger til en Mands Beskyttelse. Min Fader maa imorgen til Frankrige. De kommer til mig hver Dag, for at underholde mig, for at besørge mine Forretninger, for at bestyrke mig. Vil De, kan De?" — Jeg lovede Alt. Kun gjorde jeg hende og Faderen opmærksom paa, hvad Folk vilde tænke om denne Forbindelse. — „Det er min Sag, svarte hun mig hurtig: hvad Folk tænke, det er jeg vant til at sætte mig ud over, og hvad De end selv tænker, De skal lære mig nøiere at kjende, og De skal ikke tabe derved. At jeg nu forekommer Dem indiscret — for at bruge et mildt Ord — det faaer ikke hjelpe."

Næste Dag gik jeg hen til hende, og fandt den unge Don Lamas hos hende. „Gud skee Lov, De kom! raabte hun mig imøde: Befri mig fra denne Herres Paatrængenhed! Jeg er ham Forbindtlighed skyldig, men jeg er ikke vant til at afpresses Betalingen for en Tjeneste." — Den stolte Adelsmand svaer forbittret paa mig: „Vos lo protetor della Sennora? deste quando, con permission?" — „Dem ligemeget. Donna Palina befaler Dem at gaae, og De adlyder, eller — " — „Muy fiel y seguro, Sennor. Men det behager mig at blive!" — Han trak sin Kaarde og foer ind paa mig, der var ubevæbnet. Et Øieblik, og jeg havde været gjennemboret, men Pigen, hvis Blik fulgte hans Bevægelser, styrtede imod ham fra Siden, saa at hans tynde Klinge løb ind paa Væggen og sprang itu. I det samme greb jeg ham i Skulderen. Men med Kraft sled han sig

løs og var ved Døren. Spottende raabte han: „Por l'amador biena fortunado! mas vengança, vengança!“

Neppe var han ude af Døren, før hun slog begge Hænderne for Ansigtet og brast i en Taarestrøm. „O gode Fremmede! jeg er dog en svag, stakkels hjelpeløs Pige! Gid jeg altid havde følt det, saa havde Meget været anderledes. Haardt straffes ethvert Skridt over de Grændser, Vedtægt og Nødvendighed satte os; allerhaardest, naar Straffen skal gaae ud over den Uskyldige. De er den Tredie, jeg kommer til at opoffre.“ — „Hvad mener De, kjære Demoiselle?“ — „Frygter De da ikke for Lamas og hans Trudsel? O, troe De mig, han glemmer ikke sit Vengança!“ — Jeg stræbte at berolige hende, og foreslog at sende Bud efter min Kaarde. „Nei, nei, vedblev hun: De bliver hos mig til imorgen, da kommer min Betjent, som fulgte Palin. Han skal ledsage Dem: det er allerede mørkt.“ — Jeg fik ikke Tid til Svar; hun ringede, en Pige kom ind med Lys. Forlegenhed over Jomfruens usømmelige Skridt kæmpede i mit Bryst med en Lidenskab, der stedse forekom mig tilladeligere, jo mere hendes tvetydige Frihed bragte mig til at tvivle om hendes Uskyldighed. Da vi bleve ene, tog hun min Haand og saae mig skarpt i Øinene. „Jeg seer hvad der foregaaer hos Dem, og jeg fortænker Dem ikke. Kom nu ind, Bordet er dækket. Jeg maa have Tid at fatte mig.“ Hun førte mig i et lidet Kabinet, hvor der var elegant serveret for to Personer. Jeg gned min Pande og befandt mig i en ubeskrivelig Forvirring. Vi spiste

i hendes Sovekammer. Opvarterſken, et ſpanſk Fruentimmer, ſaae ſkjelmſk og mistroiſk paa os, idet hun traadte ind. Ingen af os ſpiſte. Hun ſyntes fordybet i Tanker, og drak mekaniſk et Glas Viin. Pludſeligt ſprang hun op og trykkede mig ned i Sophaen, idet hun kaſtede ſig ved min Side. „Nu, nu er det Tid, at jeg river den ſmertelige Vunde op, at De kan lære at kjende min Ulykke. Min Hr. Waller — nei, min Ven Auguſt! O, hvor finder jeg Ordene?“

Derſom jeg nu vilde vedblive at lade Pigen tale, maatte jeg naturligviis bære mig ad ſom de Gamles Hiſtorieſkrivere, der ſelv komponere deres Heltes Taler, og jeg kunde alligevel med mange Ord kun ſige Lidet, thi først efter længere Omgang med hende og de ſenere Begivenheder, blev jeg ſaa fortrolig med den intereſſante Regine d'Antours Hiſtorie, at jeg kunde bringe et Heelt ud af den.

* * *

Regine, der engang ſkulde arve en af Frankrigs rigeſte Godseiere, Adelsmanden d'Antour, blev opdraget i et afſides Kloſter, indtil hendes fyttende Aar. Kloſterets Abedisſe var et Fruentimmer med udmærkede Aandsgaver og en dyb Menneſkekundſkab. Hendes forunderlige Skjebne havde givet hende en beſynderlig Anſkuelſe af Livet og dets Forholde, og idet hun paatog ſig den unge Regines Dannelſe for Verden og for Evigheden, beſluttede hun ved ſig ſelv at anvende Alt, for ved Opdragelſe at ſikkre Pigen for

de Anstødssteene, hvorved qvindelig Dyd og qvindelig Lykke saa ofte omstyrte. Trolig og med Fremgang udførte den moderlige Veninde sin Plan, men desværre var den et Foster af en forvendt Indbildningskraft. Efter hendes Mening laae det Onde for det meste i de mange brogede Billeder, hvori Livets utallige Former vise sig. Et klart og fast Syn paa Verden kunde allene opnaaes, naar de Glas, hvorigjennem vi see Tingene, befriedes fra alt Farvespil. Under Benævnelsen Overtro henregnede hun alle overdrevne Meninger. Og ligesom hun omhyggelig reducerede Religionen til en religiøs Moral og afklædte den den Nimbus, som gjør Mennesket lykkelig, gav hun ogsaa Regine en Anskuelse af Livet, hvori alle dets endog nødvendige Begrændsninger af Vedtægt faldt hen som Skæl. Mennesket er skabt til Selvstændighed, det er det meest Selvstændige efter Guddommen, og heri ligger dets Guddommelighed. Men Selvstændighed fordrer Kraft og Kraften Øvelse, det er Virksomhed. Til dets Natur hører Kjærlighed, Lykksalighed eller dog Stræben derefter, og Dyd er intet andet end selvstændig Kraft. Alle de Baand, den saakaldte Velanstændighed lægger paa os, ere skadelige, fordi Velanstændighed er noget tilfældigt, som lader sig nøie med det ydre Skin. Andres Indskrænkninger i vor Frihed er utaalelig, Stænder ere en fordærvelig Indretning, der gives ingen andre end efter Graderne af den Selvstændighed, vi have opnaaet.

Jeg har sagt Nok for at give en Idee om, hvorlunde den syttenaarige Regine betragtede den Verden,

hvori hun fremtraadte, beriget med sjeldne, tildeels ugrundelige Kundskaber. Med Bestyrtelse mærkede Faderen, hvor aldeles Regine satte sig ud over, ja forbigtede Forholde og Indretninger, der vare ham hellige. Istedetfor at undersøge Grunden til Regines Tænkemaade, ansaae han den som Følge af klosterlig Uvidenhed, og forsøgte, ved at føre den elskede Datter ret ind i Verden, at give hende rigtigere Begreber; men da ogsaa hendes Væsen antog en uboieligere, stolt Karacteer, greb han til et fortvivlet Middel, til en Strænghed, der ikke kom fra hans Hjerte, og som endog just derfor, fordi den skjulte den ømmeste Kjærlighed, antog en forhadt Skikkelse.

Forholdet mellem Fader og Datter blev stedse fjernere, uagtet Begges gode Hjerter ofte strøbte at flyde sammen over de fremmede Skranker, de tildeels selv havde sat sig. Ved denne Tid fornyede Regine et Bekjendtskab fra hendes tidlige Barndom, og vi maa gaae tilbage til den Tid, da det blev knyttet.

En Aften stod den lille Regine allene paa Trappen udenfor hendes Faders Huus i Paris. Gouvernanten havde uheldigviis forladt hende for at hente Noget. Barnet tripper ud i den folkerige Gade. Pludselig griber en stor, stærk Mand hendes Haand, og drager hende hurtigt ind i Folkevrimlen. Hun skriger, men han iler bort, boier om en Sidegade og er alt udenfor Porten. Hvad hans Hensigt var med Barnet, eller hvem han var, blev ei opdaget. En Bedlerdreng paa 14 Aar har seet Handlingen, grebet et stort Vedstykke og indhenter Røveren. Ved et djervt Hug med Brændet, styrter han Manden til Jorden,

griber Barnet, som grædende klynger sig til ham, og iler med det til Porten. Røveren styrter efter, men Drengen har allerede raabt Vagten an, og han tager Flugten. Hvor stor Bestyrtelsen var i d'Antours Huus, og med hvilken Glæde Faderen omfavnede det fundne Barn og dets raske Befrier, kan Enhver forestille sig. August blev fra dette Øieblik i Huset, og behandledes mere som Barn, end som Tjener. Det inderligste Børnevenskab knyttedes mellem Begge, og med bittre Taarer toge de Afsked, da Regine skulde til Klosteret. Ogsaa her erindrede hun sig med Varme den gode, aabne, fyrige August, og med den Retning, hendes Begreber fik, kunde det ikke feile, at hun ofte drømte sig den inderligste Forbindelse med Tiggerdrengen.

Ved hendes Tilbagekomst til det faderlige Huus, var hendes andet Spørgsmaal: „Hvor er August?" — Man kaldte, og en Lakai traadte ind i hendes Faders Livree. Det var August. Han bukkede stum og besvarte vel med Anstand og med Varme, men gandske i den Tone, der sømmede sig hans Stilling — Regines inderlige Hilsen. Da han var gaaen ud, sagde Regine til Faderen: „Jeg havde ikke troet, at min Barndoms Legekammerat skulde bære Snorer; aldrig har denne fornedrende Dragt forekommet mig modbydeligere." — „Du er min gode Datter, svarte Faderen føielig: men fra idag af er August Din Tjener, og jeg skal lade ham give andre Klæder." Regine takkede med barnlig Glæde, og August var ude af sig selv over sin Lykke.

Denne unge Mand foreente med et smukt Udvortes, en god Forstand og fyrig Indbildningskraft. De

allerede gjærende revolutionaire Ideer havde kort Tid iforveien grebet ham, og han var netop i Begreb med at ombytte sin afhængige Stilling med en mere fri. Men fra dette Øieblik af elskede han sin Stand: Taknemlighed og desværre snart endnu inderligere Baand, fængslede ham til Regine. Hvorledes deres Forhold i et Par Aar forandredes og gik over til en hemmelig Kjærlighedsforstaaelse, har jeg ingen nøiere Kundskab om, men saameget er vist, at den opvaagnende Frihedslyst, der besjelede de lavere Klasser, paa den ene Side igjennem August virkede ligesaameget paa Regine, som hendes Grundsætninger paa den anden Side opflammede Augusts Selvstændighedsfølelse — og Begge drømte søde Drømme om et lykkeligt Borgerliv i det frie Frankrig.

Fare og Trængsel tiltoge overalt, og saameget end Regine i Forstningen hoverede i sit Hjerte, ja mangengang ved enkelte Udbrud opbragte den bekymrede Fader, i hvis Sjel Had og Forbittrelse kæmpede med den frygteligste Angst for Fremtiden, saa begyndte dog denne Angst ogsaa snart at faae Rum i hendes Hjerte. D'Antour drog sig tilbage paa sine Godser, og lagde, i Forening med Naboadelen, Planer til at modarbeide den rasende Storm. Kongens Henrettelse bragte Forvirringen til det Høieste. August var den Første, som bragte Regine Efterretningen derom. Hun blegnede. „Regine! raabte den sværmende Borger: hvorfor bliver Du bleg? Dette Skridt var nødvendigt. Hvorledes kan Mennesket være selvstændigt, naar fremmede Lænker tynge ham. Fat Dig og glæd Dig, eller jeg maa skamme mig over Dig.

Hvad Magt ligger der paa dette Menneske, hvad Magt ligger der paa Dig og mig — naar det gjelder om Nationens Frelse og den gode Sag. Selv Dig var jeg beredt til at fratige mig, naar min Pligt skulde fordre det; kun den Overbeviisning gjør mig værdig til at besidde Dit Hjerte, og engang — hvis det er muligt, torde kalde Dig min. „Hans Øie glødede, han pressede hendes Hænder imod sit Bryst. Derpaa rev han Nationalkokarden op af Lommen, gav hende den og Hatten, og bød hende hefte den paa. — „Nu vel, August, jeg seer Afgrunden aaben. Du eller min Fader, Frihed eller Undertrykkelse — Hvo der gaaer under, Tabet vorder mit. Nu seer jeg det, men skjælver ikke. At blive lykkeligere umuligt, men selvstændig skal Du finde mig. Jeg veed hvad denne Kokarde betyder, Du kan ikke længere være her. Du iler for at forene Dig med de kæmpende Skarer, der svinge Sværdet over vore Hoveder. Gaae, gaae! Gud ledsage Dig!" — Under brændende Taarer omfavnede hun sin Elskede, og med synderlige stridende Følelser gik hun ind til Faderen, der sad med Armene overkors og stirrede hen for sig. „Veed Du det, Regine, veed Du Kongemordet?" raabte han dybtrystende. — „Jeg veed det," svarte hun, og greben af Medlidenhed og barnlig Kjærlighed, kastede hun sig om hans Hals. „O vær min gode Datter! raabte han: understøt mig i min Kummer. Der seer Du, hvorhen de føre, de forvildede Begreber om Naturstand og Frihed, som Du saa tidt har fremført; der seer Du det Pige! O Du veed ikke, hvorvidt det endnu vil gaae. Sandelig, jeg siger Dig, Brødre skulde

fælde Brødre, og Faderen skal ikke vove at betroe sig til sin Datters Favntag!" Ved de sidste Ord trykte han Regine fast til sig, som for at sige: „Det vil ikke komme til at gjelde mig." Men i Regines Barm luede Helvedqval.

Et Par Fremmede fra Naboegnen traadte ind. Smerten og Angesten fik Ord. „Og dog, tog den Ene Ordet: er endnu ikke Alt tabt: det skrækkelige Angreb paa Majestætens Liv har udentvivl gjort et forfærdende Indtryk paa de Bedre iblandt disse Forvildede. Nu eller aldrig maa Noget udrettes. Fremmede Tropper og raske Forholdsregler ville maaskee redde Staten og os. De Velsindede slutte sig sammen over hele Riget. Paa eengang skulle vi virke, hver i sin Egn. Jeg har Listen paa Overhovederne for Banden heromkring, og veed De vel hvem den Første er? Deres Tjener August!" — Regine foer sammen. Hun vilde vakle ud af Værelset, men formaaede ei at reise sig. „August!" raabte d'Antour, og hans Øine flammede. „Den Nedrige, den Ulykkemelige! Lad ham komme ind, han er dødsens!" Han ringede. Istedetfor August bragtes en Billet fra ham. Han rev den ulæst istykker og skummede af Vrede. „Velan, læs de Øvrige op, vi maa høre dem; deres Blod skal køle Mængdens vilde Lyst!" Kontrarevolutionsplaner bleve udkastede; Samlingen varede til Midnat.

Den arme Regine kastede sig i stor Bevægelse paa sit Leie. At redde August, hvis hun endnu kunde, var maaskee at opoffre hendes Fader. Den gode Sag — saa troede hun idetmindste — bestemte hen-

des Beslutning. Hun kastede sine Klæder om sig, hentede Faderens Kappe og Hat, og listede sig hen over Marken i den bælmørke Nat. Af de Kongeligsindedes Samtale havde hun faaet de Sammensvornes Opholdssted at vide. Med Bæven traadte hun ind i den nære Bondeby, foran det betegnede Huus. En Skildvagt standsede hende med Bajonetten. „For Himlens Skyld, raabte hun: lad mig faae August i Tale. Eders Redning beroer derpaa!" — Den qvindelige Stemme indgjød Gensd'armen Agtelse, han førte hende ind i et Gaardsrum og vinkede til en Kammerat. Denne kaldte August ud. „Hvorledes, Du her, Regine?" — „O August! Jeg veed ikke om jeg gjør Ret eller Uret. Du er min Faders og min Slægts Dødsfjende. Og dog, August, dog maa jeg redde Dig. Men først giv mig min Ring tilbage; her er Din. Du har selv sagt, at Du giver Slip paa mig, naar Din Pligt fordrer det — og nu fordrer Pligten, at jeg frasiger mig Dig. Røl ikke, August! jeg befaler Dig!" — Forbauset og ubestemt blev han staaende. „Nu vel da — der er Din Ring; Du bliver aldrig min! hun kastede heftig Ringen henad Jorden: og her — tag nu Din og Dines Redning af min Haand!" Hun gav ham endeel Papirer, som hun havde medtaget fra Faderens Contoir, og hvori den hele Plan mod Oprørerne var nedskreven. „Gaae nu ind, læs og handl, og hvis mit Liv er Dig kjært, bring mig dem igjen inden en Time. Jeg venter Dig i Havehuset."

Hun var borte. Udmattet af den svære Kamp, af Angst og Smerte, sank hun bevidstløs om paa en Stol i sit Værelse. Da hun kom til Besindelse var det alt høit paa Dag. Men til sin dødelige Forskrækkelse fandt hun sig indsvøbt i den vide Kappe med Faderens Hat paa Hovedet. „Saa har jeg vel selv baade forraadt ham og mig!" Da bankede det sagte paa hendes Kammerdør. Husholdermesteren, den gamle værdige Palin, traadte ind. Han saae forfærdet paa hende, foldede sine Hænder og begyndte at bede: „Herre, forlad os, naar vi ikke vide hvad vi gjøre! Ulykkelige Barn, giv mig denne Kappe og Hat, før Din Fader kommer, tænk paa det fjerde Bud og bed den Hellige anraabe Gud om Naade." — Jilsom tog han Hat og Kappe, og neppe var han borte, førend d'Antour traadte ind. Med Fortvivlelsens Rolighed modtog Regine sin Fader. „Ak, min Datter, hvor Du er bleg og syg! udbrød han bekymret: Jeg vilde kun fortælle Dig et forfærdeligt, men Gudskelov mislykket, Mesterstykke af Dumdristighed. Men jeg seer, Gaarsdagen har angrebet Dig. Jeg vil hente Lægen og Din Kammerpige. Elskede, eneste Barn! mit Haab, mit Liv, hvorledes er det med Dig?" Han gik, men alle Angstens og Angerens Slanger jomhvislede den Ulykkelige, og kun Uvisheden om hvad der var hændet, formaaede at vedligeholde hendes Livsaander. Man bragte hende tilsengs. — Imod Aften, Faderen havde forladt hendes Leie, traadte Palin ind. Regines Angst overvandt hendes Svaghed, hun gav Pigen et Ærinde, vinkede Palin til

sig og bad ham bringe sig ud af den piinlige Uvished. „Sig mig kun Alt, jeg er forberedt paa det Værste!" — „Ogsaa paa Deres Faders Forbandelse, ligesom De har været det paa hans Undergang?" — „Hvad Du vil! tael Menneske!" — „O Gud forbarme sig! Nu da. August blev funden i Havehuset med Papirer i Hænde, som De har givet ham, for at frelse en Landsforræder, og dræbe Deres Fader." — „Videre, videre!" — „Gode Gud! De er meget stærk, alt for stærk!" — „Tael, og spar Dine Anmærkninger." — „Endnu veed Ingen uden jeg, at De har bestjaalet Deres Fader." — „Ih, saa skynd Dig, Gamle, og lad det hele Huus erfare det. Kun sig mig, hvor er August?" — „Transporteret til Staden. De har frelst den øvrige Bande, men ham har Retfærdigheden truffet." — „Har Du ikke en Hilsen, ikke et Brev fra ham?" — „O, det er kommet vidt med Dig, Barn! Der, der!" Han gav hende et sammenfoldet Papiir, beskrevet med en Blyantspen — og vaklede derpaa ud af Stuen. Hun læste:

„Evig Elskede! Du har fuldbragt en stolt Handling. Gid Fædrelandet engang takke Dig derfor. Jeg ærer Din Følelse. Indlagt følger min Ring. Dog, Regine, maaskee skal den Dag komme, da jeg kan gjengjelde Din Fader og Dig, hvad Du har lidt for mig og for den gode Sag. Jeg har ventet Dig i to Timer; allerede begynder det at blive levende i Huset. Hvad kan være hændet Dig. Jeg skjælver for denne Uvished, for Muligheden af

— o Sandsynligheden af, at Din Gang er rø-bet. Jeg viger ikke herfra før enten Du kom-mer eller man finder mig. Jeg har slaaet Rø-den ud til Din Faders Contoir, og erklærer, at jeg har røvet Papirerne. Vær rolig! Rob Jn-tet — o maatte kun min Advarsel ei være for seen! Maaskee i dette Øieblik Din Faders Ar-me — jeg kan ikke holde Blyanten. Vær ro-lig for mig. Jeg var forberedt paa at vorde overrasket. Mine Kammerater sætte mig igjen i Frihed. Vær rolig! Tab ikke Din ædle Sjels-storhed. Jeg veed ikke, men jeg troer den Dag er ikke fjern, da under hede Blodstrømme Frihedens Palme skal opspire af Frankrigs Jord. Det koster Pige — men et dyrebart Træ maa dyrebart gjødes! — Man seer mig — Palin — maaskee — o Gud! mon jeg tør betroe ham dette — "

Som naar den tordensvangre Luft qvælende har hvilet over den gispende Jord, og pludseligt et stort, forfærdeligt Tordenskrald bragende ruller sine Karto-ver, og derpaa under en voldsom Skylregn, et nyt Aandedrag gjengives Naturen — saaledes Regines Sjel. „O Gud, jeg takker Dig!" udbrød hun endelig, stod op og klædte sig rolig paa. Stille og blid gik hun ned til Faderen, som bekymret og glad overraskedes ved atter at see hende paaklædt. Han nævnede hverken August eller de borttagne Papirer.

Imidlertid kunde det ikke feile, at Regine alt mere og mere daglig græmmede sig og hentæredes.

August var virkelig ved et Overfald af hans Kammerater befriet og i Sikkerhed — hvor, vidste Ingen. Men Angest for ham, for Faderen og mere end Alt, Følelsen af den uværdige, forstilte Rolle, hun maatte spille, og Synet af den strænge Palin, der snart bebreidende, snart medlidende, kastede gjennemtrængende Blik paa hende — Alt dette pressede med Centnervægt hendes stolte Sjel. For kun nogenlunde at retfærdiggjøre sig for sig selv, yttrede hun igjen med rolig Kulde sine, i dette Huus saa forhadte Begreber om Retfærdigheden af denne Opstand, og forsvarte August med en Varme, der ofte bragte Faderen ud af sig selv. Da faldt haarde Ord paa begge Sider, og naar ikke indre bedre Følelser havde draget deres Hjerter til hinanden, skulde det usaligste Had været oprundet imellem Begge.

Rædselsperioden svang sin blodrøde Fakkel over Frankrigs Nat, og Dødsstille udbredte sig over Optimaterne, stundom afbrudt ved Guillotinens tunge Fald. En Dag stod Regine tankefuld ved Vinduet. En Betler vinkede med Øinene. Hun traadte ud; han stak hende en Billet i Haanden og forsvandt. „Red Dem og Deres Datter endnu i Nat. Bønderdragt for Dem Begge og for Palin ligge i Buskene ved Havemuren. Drag nedad Grændserne, sky Stæder og Landsbyer, sy Penge og Kostbarheder ind i Klæderne, i Lommerne findes Passer.“ — „O hvorfor er ikke dette Din Haand, August!“ sagde Regine mere bedrøvet end forskrækket. Thi paa Flugt som paa Død havde hun alt været længe fattet; kun vilde

d'Antour endnu altid bie. „O har jeg syndet imod Dig og imod Gud, sagde hun, idet hun løb i Faderens Arme: saa tilgiv mig, og lad mig fra nu af gandske være Datter! See der, Fader, vi maa flye! Betænk Dig ikke. Kom Palin, lad os lægge Haand paa Værket. Fader, lad mig døe eller leve for eller med Dig!" — Dette Optrin var altfor rørende og saligt til at levne Plads for Bekymring og Sorg. Ved Midnat vandrede de alle Tre, ogsaa Regine iført Mandsdragt, som Bønder henad Landeveien. Det var en tung og farlig Gang. Ofte tabte Mændene Modet, kun Regine ikke; thi hun behøvede det alt længe ikke mere for sig selv, men for Faderen og den tro Ven, og hun levede op midt under Fare og Bekymring ved den Tanke, at hun gjorde Bod og igjen var Datter. Hun skaffede Levnetsmidler, reddede dem ved List og Aandsnærværelse mere end eengang. „Gud lønne Dem, Mademoiselle! hviskede Palin ofte: Nu gaaer De for hans Aasyn, en god Gang, om den endogsaa gaaer til Døden."

„Regine, sagde en Dag d'Antour, og trykte ømt hendes Haand: veed Du vel, hvem jeg tiltroer at have frelst os?" — „Nu?" spurgte Regine ængstlig-glad. — „Auguste, min Pige, den forvildede Auguste. Ja sandelig glæder jeg mig til det Haab, thi hans Hjerte var ædelt." — Hvilke saliggjørende Ord for Regine. Ogsaa Palin var af samme Mening, og hvis Regine yttrede nogen Tvivl, var det kun for at høre sig gjendreven.

De vare kun een Dagsreise fra Grændsen af Schweiz. Med Haabet steeg Frygten, thi overalt

vidste de, vare Passerne besatte. D'Antour følte sig meget mat; man besluttede at leire sig paa en grøn Plads i Skoven, nærved en Bondehytte. Regine gik ind for at kjøbe Melk. Idet hun traadte ind, reiste en høi Mand sig fra Bænken og raabte ud af Vinduet: „Citoyen Brutus! der er Dine Fugle, jeg kjender Fjedrene paa den ene!" Med Lynets Fart styrtede Regine tilbage til Skoven. „Afsted, afsted!" men det var for seent. I et Øieblik vare de omringede, og see! en Gensd'arme traadte frem og tog sin Hat af. Det var August! „Borger! sagde han med uvis Stemme til d'Antour: det gjør mig ondt at opfylde min Pligt i dette Øieblik. Men jeg maa. Staae op og følg mig." Regine sank bevidstløs i Palins Arme.

Soldaterne sloge Kreds om d'Antour. „Uhyre!" raabte Denne, og trykte en Pistol af mod Augusts Hoved. Han segnede blødende. Da vilde de rasende Gensd'armes styrte ind paa d'Antour, men den Døende vinkede med Haanden, og Alt blev stille. „Dersom jeg gjelder Eder noget, Kammerater, saa værer rolige. Jeg tilgiver denne Mand. Opfylder Eders Pligt, adlyder Borgeren Fabien; han har min Instrux." Forvirringen var ubeskrivelig. Nogle omgave d'Antour, de Fleste jamrede over den Døende, og trykte grædende hans Hænder. Ingen tænkte paa Regine og Palin. Da gav d'Antour den Sidste et Vink, og uden Besindelse greb han den afmægtige Pige og førte hende saalangt hans Kræfter tillod ham, ind i den tykkeste Skov. En dyb Bedøvelse havde betaget hende. Ved Palins Haand vandrede hun den

hele Dag omkring, uden at tale. En Kulsvier optog dem velvilligen, og først efter Ugers Forløb var det muligt, at den sindssvage Regine kunde gaae videre. Alle Pasfer vare besatte. Med Gysen vendte Palin sine Skridt tilbage. Man raadte ham at gaae over Pyrenæerne. Fortvivlelsen blev stedse større. Palin græd over sin ulykkelige Herres Skjebne, og ligesaameget over den hjelpeløse Skabning, som bevidstløs fulgte ham.

I denne Nød rullede en Dag en Vogn henad Landeveien. Palin vovede at raabe den an. Den unge Lamas, en ædel Spanier, lod Vognen standse. Med et Par rørende Ord fortalte Palin, at han og hans Ledsager vare Emigranter, at Ynglingen ikke kunde gaae et Skridt længere — og bad om Plads for ham. Lamas steeg af; selv havde han seet og tildeels lidt saamange Ulykker, at han inderligen følte Andres. Begge fik Plads hos ham. Forsynet med udmærkede Pasfer, kom Lamas let og sikker fremad. Det varede ikke længe før Regines Kjøn opdagedes, og den lidende, blege Pige vakte hans Interesse. Hun kaldte sig Palins Datter, fordi hun frygtede den unge Spaniers Varme. Snart brast den dumpe Ligegyldigheds Skorpe om Pigens Hjerte; med hendes Bevidsthed og Følelsen af hendes Ulykke vendte i forøget Grad den bizarre Heftighed tilbage. Lamas var ikke Menneskekjender, han kunde ikke andet end tage feil af Pigen. Imidlertid ærede han hendes Ulykke, og haabede af Fremtiden Lønnen for at have reddet hende.

Jeg forbigaaer mangen Scene, som nærede falske Forestillinger og Forhaahninger hos den unge Spanier. Man vil af Pigens Adfærd imod mig kunne slutte sig til deres Natur. Endelig bragte Lamas hende til —*—, hvor jeg et halvt Aar efter gjorde hendes Bekjendtskab. Lamas havde fortjent hendes Fortrolighed, men nogle Udbrud af hans Lidenskab, fornærmede hende. — Ved mit første Møde med Regine hos O'Linello, havde en paafaldende Liighed i mit Ansigt med August, tiltrukket mig hendes Opmærksomhed. Min Stemme, mine Bevægelser, Alt havde forekommet hende overeensstemmende med August. Ogsaa havde hun følt Nødvendigheden af at slutte sig til et Menneske, der var mere dannet end Valin, og havde mindre Fordringer end Lamas. Valin var gaaet til Grændserne for at efterspore sin Herres Skjebne. Her har man i Korthed, hvad jeg omtrent veed om Regines Begivenheder — og nu ere vi atter i hendes Kabinet.

* * *

„Stakkels Regine! Gode, ulykkelige Regine!" udbrød jeg og skjulte mit Ansigt ved hendes Skuldre. „Ak, Deeltagelse gjør godt! sagde hun sagte: Jeg gjorde vist Uret i, ikke at betroe Lamas min Ulykke; han havde ret den. Men see, jeg er nu engang saaledes, jeg lader mig Intet aftvinge. Men har De ingen Formodning om August? Har De slet ingen?" — Jo Regine, og jeg synes, De burde ikke tvivle derpaa. Han er død for Dem og for Deres Fader,

Han vilde sandelig redde Dem." — „O siger De det! sagde hun levende og slukte de udbrændte Lys, thi Dagen straalede klart. „Nu, saa hav tusinde Tak! Dette Haab er min sidste Glæde. Dette Haab giver endnu den halvudslukte Lampe Næring. Og dog tør jeg ikke med Tro omfatte det, thi hvortil skulde da den skrækkelige Scene? Vi behøvede ei længere hans Hjelp; uden ham vare vi alt frelste. Men ak — skulde Deres Anelse være rigtig — hvor rædsomt da det Skud, som fældte ham og førte min Fader paa Skafottet. Hu! jeg tør ikke tænke!" — „Hvor er Palin?" — „Hverken han eller jeg havde Ro. Jeg har jo ikke seet min Faders Navn paa Dødslisterne. Maaskee — o usle, kraftløse Maaskee!"

Saaledes jamrede hun længe. Jeg græd med hende. En Rytter travede forbi Vinduet. Det var Regines Tjener. Han bragte Hilsen fra Palin, som han havde forladt paa Grændsen. „Silvestro, deel Dine Vaaben med denne Herre og følg ham hjem." —„Regine, sagde jeg ved Afskeden: veed De, hvad der allene kan redde Deres Rygte og mit Liv? Tillad mig at indvie Lamas i Deres Begivenheder; han har, tykkes mig, Fordring derpaa, og vi skulle da have en Ven mere." — „De har vel Ret, August; gjør det, og finder De ham, som han bør, saa tag ham med Dem i Aften."

Jeg gik ubevæbnet til Lamas og lod mig melde. Spanieren saae med fornærmelig Kulde paa mig, og forsikkrede, han var færdig til at tage og give enhver Fyldestgjørelse. — „Vel, Sennor, saa før mig ind i Deres Kabinet, og bestil Frokost." — Han saae

forundret paa mig, men opfyldte forventningsfuld mit Forlangende. Jeg udbad mig kun endnu, at han rolig vilde høre mig, og tillade at udtrykke mig paa Fransk.

Min Beretning om Reginés Skjebne var tilende. Lamas havde i Forstningen siddet ubevægelig og hørt til, stundom greb han min Haand, stundom svulmede en ædel Taare i det store, mørke Øie. Imod Slutningen var han sprungen op og skred med stærke Skridt henover Gulvet. — „Monsjeur! sagde han ude af sig selv, i en Blanding af Fransk og Spansk: Monsjeur, De har givet mig Satisfaction. Paa Regine skal jeg hævne mig — o sødt, stolt skal jeg hævne mig. Der er min Haand, vi ere Venner. Gaae nu, naar De seer Demoiselle Palin — d'Antour vilde jeg sige — saa hils hende fra mig. Jeg maa reise endnu idag. Om nogle Uger seer De mig igjen, og — jeg haaber det — med Glæde. O hvorfor sagde hun mig ikke Alting!" — Et bange Haab gjennemflammede mig; jeg vilde vide — men han skød mig til Døren og bad mig, ikke at sætte Regine i ny Uro.

Han kom igjen, den ædle Lamas, og ved hans Side den gamle, værdige d'Antour, og en himmelsk Fred dalede ned over de Lykkelige. Ogsaa Lamas og jeg vare lykkelige. „August var uskyldig, min Regine! sagde den Gamle med skjælvende Stemme: i Døden overgav han mig til Fabien, hans tro Ven, der allene havde vidst, at vi skulde gribes for at bringes i Sikkerhed til Schweiz. Der saae jeg førstegang denne værdige Mand." Han trykte Lamas i sine Arme. — „Nu har jeg grædt mine sidste Taarer!"

raabte den tro Palin og kyssede sin Herres Haand. Men d'Antour pressede ham i sine Arme.

Efter denne Glædesstorm tog Regine mig hen til Vinduet, trykkede sit blege Hoved til mit Bryst og hviskede: „O min tro August! Hvorfor maatte Du døe! Men jeg finder ham snart igjen." — „Gud give snart!" udbrød jeg uvilkaarligt, thi jeg følte saa inderligt, hvad der foregik i det sønderrevne Hjerte. — Næste Foraar plantede jeg ogsaa en Rosenbusk paa hendes Grav."

Da jeg havde endt min Fortælling og langsom stak Papirerne i Lommen, herskede en dyb, veemodig Taushed i Selskabet. En aldrende, skrammet Krieger, der fra Begyndelsen af havde yttret den heftigste Deeltagelse, reiste sig og spurgte med qvalt Stemme: „Vil De see hendes Portrait?" og løste en Medaillon fra en Guldkjæde, han bar om Halsen. Med Taarer beskuede jeg de uforglemmelige Træk, og tabte mig længe i Erindringens Trylleverden. Endelig gav jeg det fra mig til den overraskede Forsamling, og kastede et spørgende Blik paa Officeren. „Jeg var Borgeren Fabien, sagde han, idet han strøg en Taare bort med Haanden: dette testamenterede min August mig. Fred med ham og hende!" — „Amen!" gjentoge vi Alle, og skildtes fra Fabien med et stille Haandtryk.

(M. C. Hansen.)

Blomsterspraget,

eller:

Blomsternes Betydning paa østerlandsk Vis.

Forstaaer Du den skjulte Betydning at finde,
Naar Frygt og Kjærlighed Krandse Dig binde?

Æbleblomst. Vil Du engang elske mig?

Akazie. Venskab læger Elskovs Vunder.

Aloeblomst. Du martrer mig ved Din Skinsyge.

Amaranthe. Fortvivl ei, Dit Ønske naaer engang sit Maal.

Amarillio formos. Skjøn er Du for mit Øie, men mit Hjerte bliver koldt.

Anamone. Haabet opretholder den arme Tvivler.

Aprikosgreen. Du henrykker, blide Sjel.

Aster. Forstaaer Du ogsaa trofast Kjærlighed?

Aurikel. Hvor ofte har Dit milde Blik tilsmilet mig!

Baandgræs. Giv mig et Kys!

Balsamine. En Dronning er Du blandt Dine Søstre.

Balsampoppel. Hvad Baand er skjønnere, end Dyds og Skjønheds?

Basilicum. Kun nær mig kan Du lære mig at kjende.

Birkeblad. Sæt Dig hos mig!

Birkegreen. O, følg mig trøstig, vor Lykke smiler!

Blaabærblomst, Jeg meddeler gjerne.

Blaaklokke. Kan jeg i Dag faae Dig i Tale?

Brændenælde. Tag Dig i Agt, jeg er en Pige.

Brændende Kjærlighed. Frygt ei denne Glød! den er en Borgen for vor Fremtids Lykke.

Bregne. Kun Hjerternes Forening skaber varig Lyst.

Brombær. Vær nu god igjen!

Brudelys. Vil ogsaa stille huuslig Lykke tilfredsstille Dig?

Brunkarse. Let kan Den skue ind i Fremtids Speil, som frit tør spørge Hjertet, hvad det aner.

Buxbom. Hvorfor saa knibsk og egensindig?

Bynke. Vær god, lev vel og elsk!

Bøgegreen. Siig mig, Du Skjønne, skuffer Du mig ei?

Calmus. Berous Dig ikke i Din Lykke!

Camille. Du gjør mig opbragt ved Din Nidkjærhed.

Ceder. Hvi hæver Du Dig saa høit over mig?

Christusøie. Dit Billed omsvæver mig allenstund.

Citronblad. Lev vel!

Citronkjærne. Føler Du Intet for mig?

Cypres. Naar Døden sætter min haabløse Kjærlighed et Maal, da skjenk min Grav en Taare.

Decemberblomst. Først under Sneelokken spire stundom Aandens Blomster.
Druemynk. Snever og fattig er min Hytte.

Egelov. Danske Mø, gjør Manden lykkelig, om end hans Pande ingen Laurbær pryde!
Elmeblad. Vær ved freidigt Mod!
Endivie. Bliver mig endnu et Valg?
Engelsk Græs. Tag det ei ilde op.
Epheu. Evig holder jeg fast, hvad jeg engang udvalgte, ei Nordens Kuld, ei Sydens brændende Straaler drage mig bort fra den Elskte.

Fattigmands Trudsel.
Kjære Pige, lad os ile!
Hen, som Roser, blegne vi;
Intet Ophold, ingen Hvile!
Faren lurer paa vor Sti.
Fjernellike. O, Du huldе, uskyldige Pige!
Figen. Intet er sødere end Kjærlighed.
Fingerbolle. Qvindegunst er som en god Dag, Du maa vente til den kommer.
Flockus. Kjærligheden kjender ingen Fare.

Gaaseblomst. Jeg er Dig hjertelig god.
Gentiana. Min hjerteligste Tak.
Georginie. Tør jeg nærme mig Dig, Du Stolte?
Glem mig ei. Lad mit Billed boe i Dit Hjerte.

Granatæble. Udi den larmende Kreds omgive Dig smilende Glæder,
Men for vemodige Lyst Eensomhed aabne Din Barm!

Granium. Hemmeligt maa jeg see Dig, i Lyndom tale med Dig.

Græskar. Knyttet til Din Skjebne, hvor salig-glad vilde jeg ei leve, glemt af hele Verden!

Grønkaal. Livets Vinterstorme ere snart forbi.

Gudsøie. Det vaage, at ei jeg skuffes nogensinde af Dit milde Øie!

Gyldenlak. Jeg forgaaer af Længsel.

Hedeblomst. Over Klippe og Høi, over Skov og Dal,
Gjenfinde Din Pigelil først Du skal.

Heliotrope. Dig opsøger mit Hjerte overalt.

Hepatica. Dit varme Blik gav mig Dig.

Hexeblomst. I Din Lykke blomstrer min.

Himmelnøgle. Snart skjuler Døden mit Hjerte i mørken Grav.

Hindbærblomst. Modtag dette Agtelsestegn.

Hortensia. Grusomme! Hvor kan Du glemme mig saa snart?

Humle. Ak, hvor jeg længes efter, at slutte Dig kjærlig i Favn!

Hvidløg. Du er utaalelig.

Hyacinth. Jeg kan godt lide Dig.

Hyld. Du miskjender mig.

Høeblomst. Du bærer Bestandighedens Farve. Forstaaer Du ogsaa, at elske trofast?

Jasmin. Vær tilfreds med Forsikringen om mit Venskab.

Jehovablomst. Stor er Herren!

Jldlilie. Ligesom Farverne gløde, saa gløder mit Hjerte i uendelig Kjærlighed til Dig.

Immortelle. Sand Kjærlighed slukkes aldrig.

Jo længere, jo kjærere. Tvivl ikke længere om min Kjærlighed.

Jonkille. Hav Medlidenhed med min Kjærlighed.

Jordbærblomst. Skjønne, Synet af Dig fylder mig med himmelsk Anelse.

Iris. Hvorfor har Du forstyrret mit Hjertes Fred?

Iristuberose. Du kommer dog paa Ballet imorgen?

Isopblomst. Den Lykkelige maa være viis.

Jødekirsebær. See paa mig, og dræb mig ikke!

Kaffeblomst. Uden Dig kan jeg ikke leve.

Kartoffelblomst. Du forduukler Alt.

Kastanieblad. Til den Rette.

Kastanieblomst. Undskyld mig.

Keiserkrone. Som en Engel tilbeder jeg Dig.

Kirsebærblomst. Du knytter Dit Hjerte til mit; jeg giver Dig mit, hvis et Hjerte fuldt af Kjærlighed er Dig nok.

Kløver (rød). Fri kom jeg til Verden, fri vil jeg blive.

Kløver (hvid). Lad os være Venner!

Kløverblad. Dyrebare Pant paa det sødeste Haab. ogsaa:
Tro, Haab og Kjærlighed.

Kongelys. Din Haand og Dit Hjerte, og jeg er lykkeligere end en Konge.

Koriander. Du er mig velkommen.

Kornax. Elske Dig kan jeg ikke, men jeg agter Dig høit.

Kornblomst. Vær simpel som den.

Korsbærtorn. Evig Troskab.

Korsurt. Glem aldrig, at jeg elskte Dig saa høit, som et menneskeligt Hjerte kan elske.

Krokus. Jeg vil betænke mig.

Krusemynte. Lad ikke Mindet martre os med overstandne Lidelser.

Kukukblomst. O, hellige Eenfoldighed! ogsaa du kan rore.

Labelia. Over Alle hæver Dig Din ædle Stolthed.

Laurbær. Jeg beundrer Dig, men jeg kan ikke elske Dig.

Laurbærblad. Kjærlighed seirer.

Lavendel. Jeg forstaaer Dig ikke.

Levkøi (violet). Lad os slutte Fred!

Levkøi (rød). Lad os benytte den nærværende Dag, thi i Morgen er det maaskee for sildig.

Levkøi (hvid). Hav Medlidenhed med min Kjærlighed!

Lilie (hvid). Reent og pletfrit være Dit Hjerte!
Lilie (graa). Naar vil Kjærligheden farve Dine Kinder røde?
Lilie (blaa). Forglem mig ei, naar jeg i fjerne Egne drømmer Dig mig ved Din Side!
Liliekonval. Længe har jeg elsket Dig ilon.
Lindeblad. Stræber jeg forgjeves efter Din Kjærlighed.
Lindeblomst. Sød er Roligheden.
Løgblomst. Jeg flyer Dig.
Løvetand. Du har været for heftig.

Malurt. Sover jeg, drømmer jeg om Dig, vaager jeg, er Du min eneste Tanke.
Malva. Din Kulde dræber mig.
Mandelblomst. O, hvor yndig er Du søde Naturens Barn!
Markkommen. Har Nogen spurgt Jer?
Marknellike. Du er smuk.
Melisse. Du er min Dagtanke og min Drøm.
Merian. Jeg hader alle Mandfolk.
Munkekappe. Troe Ingen for vel.
Muskatblomst. Gives der et Paradiis herneden, da er det kun hos Dig.
Myrthe. Vær standhaftig, Kjærlighedens Løn er sød.

Narcisse. Hvor kan Du være saa grusom?
Narcisse (gul). Med misundeligt Blik betragter jeg Dine Omgivelser.
Natviol. Kom til mig, naar Solen daler!

Nellike (enkelt). Jeg er tabt for Dig.
Nellike (dobbelt, rød). Længsel efter Dig fortærer mig.
Nellike (hollandsk). Puft Dig ikke op, Du kunde let springe.
Nellike (Keiser:). Ikkun Faa kunne maale sig med Dig.
Nellike (dobbelt, hvid). Skjenk mig Din Tillid!
Noli me tangere. Rør mig ei, ellers er jeg tabt for Dig.
Nøgleblomst. Giv mig Nøglen til Dit Hjerte.

Oleander. Du henrykker mig.
Orangeblad. Lys kjærligt paa min Vei.
Orangeblomst. Min Kjærlighed er stærkere, end jeg kan male den.

Palmeblad. Salig Fred vil overskygge os.
Papirus. Jeg lader mig Alting gefalde.
Passionsblomst. Taal — elsk — haab!
Patientia. Taale kan jeg — og døe.
Perleblomst. Skjønneste blandt alle Skjønne!
Petersilie. Beskedenhed anbefaler Dig.
Pferskenblomst. Din Skjønhed henrykker, og Din Beskedenhed fængsler.

Qvædeblomst. Ogsaa foragtet af Dig tilbeder jeg Dig.

Ranunkel. Er jeg end ubestandig, veed mit Hjerte dog af ingen Brøde.

Reseda. Ei Skjønhed, men Godhed bestemmer mit Hjerte.
Ribsblad. Kjærligheden opfylder mit Hjerte.
Rose (hvid). Du forsmaaer min Kjærlighed, jeg dør.
Rose (rød). Du har beseiret mit Hjerte.
Rose (vild). Forstod mig ei!
Rose (Mos-). Rosen uden Torne, o, var Dit Billed den!
Rose (Maaneds-). Din Mage gives ikke.
Rose (Provinds-). Ved Dit Hjerte drømmer jeg mig mit Fædreland.
Rose fra Jeriko. Giv mig Haab!
Rosenblad. Ja!
Rosenknop (rød). Haab!
Rosenknop (hvid). Stedse bliver jeg mine Følelser tro.
Rosenqvist. Nei!
Rosmarin. Snart fører jeg Dig for Alteret.
Røddike. Ogsaa Glæden har sine Taarer.
Rønneblomst. Forsag ei, naar Livet stormer!

Salvie, Kun Tanken paa Dig opholder endnu dette arme Hjerte.
Scabiosa. Vil Fremtiden ogsaa svare til Nutiden?
Sellerie. Himlen høre Dine Ønsker.
Siv. Jeg forstaaer Dig.
Skarntyde. Hellig Kjærligheds Magt veeg endnu aldrig for Døden.
Smørblomst. Jeg er hjemme allevegne.

Sneebold. Hvi saa kold og følesløs?
Sneeklokke. Kjærlighed boer overalt.
Snitlog. Kjærlighed kan Ingen modstaae.
Soelblomst. Formaaer Kjærligheden Intet over Din Stolthed?
Spansk Kars. Stolt og fri, og et Hjerte fuldt af Kjærlighed.
Spansk Kyrvel. Du finder mig allene. Kom snart!
Spansk Peber. Lidelser gjøre Kjærligheden stærk.
Stedmoderblomst. Hvor kan Du frydes ved mit Hjertes Qval?
Steenblomst. Det Gode parre sig med det Skjønne!
Steenmos. Sørge vil jeg ved Fortids sjunkne Ruiner,
Evig tro og trodsende Tidernes Storm.
Stjerneblomst. Først sildig lønner Du den trofaste Beiler.

Taarepiil. Søg Trøst og Ly hos mig.
Taxus. Gandske Din.
Terzette. Jeg var Dig stedse tro.
Tidsel. Dybt har Du krænket mig.
Tobaksblomst. Du opløfter min Aand.
Torneblomst. Din Ynde er uimodstaaelig.
Tuberose. Lønlige Flammer fortære mig.
Tulipan. Skjønhed blegner.
Tyrkisk Hvede. Den raa Ydreside skjuler ofte et følende Hjerte.

Ulvemelk. Hvi forfølger Du mig?

Valmue. Du er mig for søvnig.
Vanilleblomst. Du kommer — Du vinder, og ak! forsvinder.
Venusvogn. Vogt Dig! Dig træffer Gud Amors Piil.
Vidiegreen. Hvorfor er jeg Dig ikke god nok?
Viinløv. Lev og nyd!
Viol. Vær taus!
Viol (hvid). Med Haabets hulde Glands nærer Den sig altfor tidt, som elsker ømt.
Viol (guul). Hver Smaating hellig er i Kjærlighedens Øine.
Vikke. Hold fast ved hvert et Haab!
Vintergrøn. Min Kjærlighed gløder evigt.
Vintermoos. Forenede skulle vore Sjele hæve sig op mod Himlen; sammen evigt leve.

Brud og Brudgom.

(Original Fortælling.)

Krigsluen flammede i Tydskland, men endnu havde dens ødelæggende Raseri ei naaet L***, en Bye i det Østerrigske, omtrent som vore Kjøbstæder, kun at den er større, folkerigere, smukkere bygget og mere velhavende. (20*)

I denne Bye cantonerede Dragonerregimentet: Erkehertug Leopold, til stor Ærgrelse for endeel Civils, der ved enhver Leilighed, maaskee misundelige over det Fortrin, som de pyntelige Krigere havde hos det smukke Kjøn, ønskede dem didhen, hvor Peberet voxer. Men Damerne vare af den Mening, at det var en Snak, som havde ingen Steder hjemme. „Hvem skulle vi saa dandse med?" spurgte de saa naiv og forsvarede deres Chapeauer, med roesværdig Iver, der endnu mere opflammede Modstandernes Harme over saadanne Cæsarer, der blot behøve at komme, sees og seire.

Grev Schoffer l havde taget Tjeneste ved dette Regiment, og var bleven ansat som Ritmester. Det var at lyve ham paa, om man ville sige: at Tapperhed eller Fædrelandskjærlighed havde bestemt ham til at betræde den militaire Bane. Nei, han havde ingen anden Grund dertil end den: at Uniformen klædte ham saa nydelig. Da han desuden var riig nok for at kunne betale alskens Hjelpere, saa var det ham en let Sag, ligefuldt at opfylde sine øvrige Pligter som Statsborger. Paa Grund af sin høie Rang og sin store Formue, foreente han endnu mange andre vigtige Poster i sin Person. Han var nemlig anden Borgemester i Raadet i L***; Formand i den ene Klub, Baldirekteur i den Anden, og Entrepreneur for et Privattheater. Alt dette kunne næsten overstige menneskelige Kræfter; saameget mere som han desuden spilte Helte- og Elskerrollerne i det høiere Drama. Men fuldkommen overbeviist om, at ingen anden kunne erstatte ham, hvis han fratraadte een af

disse Bestillinger, indsaae han, at Forsynet havde bestemt ham til saa vigtige Kald, og følende Sødheden af at opoffre sig for det almindelige Bedste, udholdt han enhver Besværlighed med en Martyrs Taalmod.

Hans Moder havde forladt sine Godser og kjøbt en stor skjøn Gaard der i Byen, saavel for at leve i Nærheden af sin eneste Søn, som ogsaa, for at han ved enhver Leilighed kunne vise den Elegance, der bør være et Appendix ved den grevelige Stand. Der havde hun fuldkommen etableret sig og medbragt en Niece, som alt i Vuggen var bestemt for den unge Greve. Augusta var Datteren af den afdøde Greves ligeledes afdøde Broder, og besad foruden himmelsk Skjønhed, Vid og et ædelt Hjerte, endnu ovenikjøbet en halv Million i Sølv, som stod i H*** Bank. Denne Formue havde hun arvet efter sin Moder, men Grevinden, i hvis Huus hun alt var kommen i den spæde Barndom, havde holdt denne Omstændighed skjult for hende, under Foregivende af: at vogte hende for Indbildskhed, og omhyggeligen opdraget hende i den Troe, at hun intet eiede. Paa den Maade kunne den attenaarige Augusta, der troede, at alt hvad hun modtog af Tanten, vare Velgjerninger, som hun kun kunde tilskrive Virkningen af dennes moderlige Raade, jo ikke andet end anse det som en overordentlig Lykke: at blive formælet med sin rige Fetter; og fuldkommen ubekjendt med Kjærlighed, saae hun med sorgløs Roligshed Dagen til deres Forbindelse imøde.

Greven, tilfreds med sig selv, spurgte intet om hendes Følelser, thi i sit eget Hjerte overbeviist om, at intet Hjerte kunne imodstaae ham, havde han alt længe anseet hendes som en Tribut hun skyldte ham, og hendes evige Drillerier, der stedse havde ham og hans militaire Enthusiasme til Formaal, ansaae han som overgiven Mundkaadhed, den han nok skulde vænne hende af med, naar først en uopløselig Pagt havde gjort ikke allene hende, men ogsaa hendes Penge, til hans uomtvistelige Eiendom. Imidlertid gave disse Drillerier dog tidt Anledning til smaae Disputer imellem dem, hvorved den skalkagtige Pige satte en grusom Glæde i at critisere, ikke allene Skjerf og Knebelsbart, men endogsaa Epauletterne. Det var at røre ved hans Diesteen, og fuld af Harme erklærede han hende da for et qvindeligt Monstrum, der ikke havde mere Patriotisme i sit Hjerte, end han havde bag paa sin Haand.

Pludseligt dreiede den franske Ørn sig med et Par store Vingeslag henimod Egnen om L***. — Slaget ved A*** tabtes. 8000 Østerrigere vare blevne paa Pladsen. Disse maatte erstattes og flere endnu usysselsatte Regimenter fik Ordre at bryde op. Deriblandt ogsaa Dragonerregimentet Erkehertug Leopold. Dette virkede forunderligt paa Grev Schofferl. Alt hvad der før havde foraarsaget ham Fryd, voldte ham nu Smerte. Han fik Hovedpine af den tunge Casqve; den snevre Uniform, der skulde snøres ham

om Livet, foraarsagede ham Qvalme; og det var meget troligt, at han satte sin Helbred til ved at bivouakere under aaben Himmel.

Paa engang faldt det ham lykkeligviis ind, at han jo ikke engang kunne følge Regimentet i Feldten, om han endogsaa nok saa gjerne vilde; thi hvis Pokkeren tog Ritmesteren, hvad blev der saa af Borgemesteren, end sige af Baldirekteuren, ikke at tale om Greven? — Alle disse Grunde opsatte han skriftlig, sluttende med en Ansøgning om sin Afsked, idet han tilbød sig paa egen Bekostning at mondere tredive Frivillige, og at indtræde i sit Nummer igjen, saasnart Freden var sluttet.

Regimentschefen, en fornuftig og oplyst Mand, meddeelte ham, paa Grund af hans patriotiske Gavmildhed, Afskeden med Majors Charakteer, deels fordi han indsaae, at man i Feldten vilde have mere Uleilighed, end Nytte af ham, deels fordi et saa lidet Hul, som det Grevens Fratrædelse forvoldte, lettelig kunde udfyldes paa en Tid, da saamange høihjertede tydske Ynglinge, opflammede af Sangerens: „Frisch auf mein Volk!" iilte hen at stride under Fædrelandets Banner. Og snart drog Regimentet bort under Trompeternes skingrende Toner, ledsaget af Borgernes Ønsker og Velsignelser, der nu indsaae, at Krigerne i Farens Tid er et kostbart Værn, det man i Fredens Tid ikke maa kaste Brag paa; og af Damernes oprigtige Taarer, som nu saae en lang kjedelig Tid imøde.

Nu var Greven igjen Karl for sin Hat. Han gjorde alt hvad der stod i hans Magt for at Damerne

ikke i al for høi Grad skulde savne de til Seier eller Død bortdragne Inclinationer, og foranstaltede den ene Lystighed efter den anden. Man var ikke uerkjendtlig for hans Godhed, og Hundrede for Een ønskede sig i Augusta's Sted. Men ikke saaledes Augusta. Det var ikke undgaaet hendes klartseende Øie, at den Mand, hun ved et evigt Løfte skulde forpligte sig til at agte fremfor alle Andre, havde forspildt hendes Agtelse ved en umandig Adfærd; og hvilket ædelt qvindeligt Hjerte formaaer vel at elske Den, det ei kan agte?!

Hun blev derfor uvilkaarlig sørgmodig, da Grevinden, der var klog nok til at indsee, at een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget, og at det var saare ønskeligt, om den halve Million i H*** Bank blev bragt i Sikkerhed i saa critiske Tider, fastsatte det unge Pars Bryllupsdag til næste Fredag. Men altfor frygtsom til at torde modsætte sig den strænge Tante, taug den bly Pige stille, og uden at kunne blive Herre over sin indvortes mørke Stemning, uden at kunne holde et Par hede Taarer tilbage i det beklemte Hjerte, lod hun tage Maal af sig til den hvide Atlaskes Brudekjole.

Med hver Dag bleve de krigerske Rygter mere foruroligende. De seirende Franskmænd droge fremad; alt vare Nabobyerne besatte, og L*** kunde vente samme Skjebne. Saaledes havde man naaet Dagen for Bryllyppet. Den grevelige Familie var indbuden

til en Dinee hos den første Borgemester. Man sad just ved Bordet og tomte Glassene paa Brudens og Brudgommens Velgaaende, idet man ønskede dem Lykke til Morgendagens høitidelige Pagt, da en fjendtlig Qvarteermester gallopperede ind i Byen, ledsaget af et halvhundrede Cuirasserer. Nu blev der andet at tænke paa, end at holde Bryllup, og i den almindelige Forvirring, som disse uvelkomne Gjesters Ankomst foraarsagede, saae man sig nødsaget til at opsætte det for det første.

Hvem var gladere end Augusta! Skjøndt det kun var en kort Frist, frydede hun sig dog i Følelsen af sin forlængede Frihed, som Fuglen der er sluppen ud af Buret, og det var udentvivl Taknemlighed derover, som foraarsagede, at hun betragtede Ophavsmændene til denne Forsinkelse, med ret milde Øine, da de i sluttede Geleder, støvede og solbrændte, droge ind i Byen, for indtil videre Ordre at tage deres dem anviste Qvarterer i Besiddelse.

Grevindens Huus var altfor stort og rummeligt til at kunne undgaae Indqvartering. En Lieutenant og tolv Mand faldt i hendes Lod. Undertiden maae man gjøre en Dyd af Nødvendigheden. Dette indsaae man i L***, og ikke istand til at stride mod saa overlegen en Fjende, valgte man det klogeste Parti og omgikkedes dem med al Høflighed. Saaledes ogsaa Grevinden. Hun indrømmede Lieutenant Louis du Vernon smukke Værelser, sørgede for alle hans Fornødenheder og lod ham meget artig indbyde til Middagstaffelet.

Louis blev i høi Grad overrasket da han traadte ind i Spisesalen, og heftede sit Blik paa den yndige Augusta. Det var ham meget behageligt at boe under eet Tag med saa fortryllende en Skabning, og for ret at drage Nytte deraf, lod han sine funklende Øiestjerner saa ofte og saa længe tindre den indtagende Pige imøde, at een Blodbølge efter den anden hævede sig fra hendes rene Hjerte, og farvede hendes Kinder med Undseelsens og den lønlige Uroes Rosenfarve. Den unge Helt fandt Behag i dette Spil, hvis liflige Betydning ikke var ham fremmed. Men qvindelig Dyd og Ærbarhed fornægter sig aldrig selv, hvor den har sit Sæde, og Augusta, skjønt i sit inderste Hjerte aldeles ikke utilfreds med saaledes at fængsle den unge Krigers Opmærksomhed, følte dog, at det gik forvidt, og hævede med stille Alvor sine blide Øine. Pludseligt vare Rollerne ombyttede til Louis store Forundring, thi i det hun med Dydens skjønne Majestæt hæftede sit Blik paa ham, følte han sine Kinder blusse af sød Forvirring. Det sjeldne Phænomen: en fireogtyveaarig Franskmand uden Inclination, fandt her virkelig Sted. Louis havde bragt med sig til L*** et uindtaget Hjerte, og dette Hjerte blev med eet betaget af en aldrig følt Fornemmelse af Uro. Dog! — Een af Seiervinderne i Slaget ved A*** blev ikke lidet skamfuld ved at opdage en saadan Svaghed hos sig. „Hvad? tænkte han: hvad ville Dine Kammerater sige, om de vidste, at Du rødmer for en Piges Øiekast?" og encourageret ved denne Tanke, hæftede han nu sine sorte flammende Øine paa hende med en saadan Force, at han ogsaa her blev den Seirende. Den

stakkels forskrækkede Pige slog sine ned i al Gesvindighed, og vovede ikke at komme oftere igjen den Dag.

Efter at Taffelet var forbi, forlod han Selskabet. Grevinden var ikke utilfreds med ham, thi hvor gives der vel en Franskmand, som ikke forstaaer at insinuere sig hos Damerne, saavel hos de Gamle som hos de Unge. Augusta var i Stilhed gandske overordentlig tilfreds med ham; kun Greven havde noget at udsætte paa ham i alle Henseender. Men da tog Augusta Bladet fra Munden, og jo mere han dadlede, jo mere forsvarte hun. Aldrig havde hun været saa veltalende. Greven stødt herover, troede at give hende en drøi Skose, idet han udraabte: „det var ham en sand Triumph at høre hende tale saaledes, thi han havde aldrig troet at opleve det Underværk, at hun, en afsagt Fjende af Helte, skulde blive deres ivrige Forsvarerske."

„De taler Usandhed, Fetter!" raabte hun: jeg har altid agtet den sande Helt og yndet og æret Fædrelandsforsvarerens Stand fremfor enhver anden. Men, lagde hun til, med al den Spidsfindighed, som det nydelige Ansigt formaaede at udtrykke: Det maa rigtignok ikke være en Helt som min høistærede Hr. Fetter!" — „Nei! raabte Greven, færdig at briste af Arrighed: det maa udentvivl være Helte som Monsjeur du Vernon!"

„Hvorfor just som ham?" svarte Augusta forskrækket, thi hun hørte tydeligt, at tusinde Stemmer i hendes Hjerte raabte: Just som ham — just som ham! Ja, Hjertet raabte saa høit, at hun

blev bange de Tilstædeværende skulde høre det, og forlod Værelset under det første det bedste Paaskud.

Louis tilbragte det øvrige af Dagen ude. Efter at have opfyldt de forskjellige Pligter, som paalaae ham og hans Krigskammerater, gik de samlede ind paa et Billard, hvor de under Nydelsen af nogle Flasker Vin, fordrev Tiden med at spille, sladdre o. s. v. — Louis skulde tegne et Croqui. Stedse førende sit Bestik og øvrige Tegneredskaber hos sig, lod han sig, for ikke at forlade sine Kammerater, give et Sideværelse, hvor han paa eengang kunde fuldføre sit Arbeide og tillige være Vidne til Samtalen, som spandt sig imellem de franske Officerer, og nogle af L***s Indvaanere, der ikke havde kunnet undertrykke deres Lyst til at gaae i Klubben, trods Fjendernes Nærværelse.

Det første Spørgsmaal, Franskmænd gjør, er stedse om Damerne; og Louis hørte med bankende Hjerte, at Alle eenstemmig nævnte Comtesse Schofferl som den smukkeste og elskværdigste Pige deri Byen. „Hvem kunde ogsaa være smukkere end den Engel!?" tænkte han ved sig selv, og uvilkaarlig lod han Phantasien fremtrylle hendes Billede saa levende for sig, at han nær havde afcopieret det midt i Croquiet, hvilket vilde have været en besynderlig Overraskelse for den kommanderende General.

Henimod Midnat gik de unge Krigere hjem. Veien førte dem forbi Louis's Qvarteer. Man stand-

ser, sladdrer, leer, og idetsamme løber en gandske kjøn Tøs fra Rabolavet der forbi, som i det indrykkede Cuirassseerregiment haabede at finde Erstatning for de bortdragne Dragoner. De lystige Officerer kan strax see, hvad Aands Barn det er, griber fat paa hende, fjaser med dette Creatur, der nagtet hun lader som hun gjør Modværge, kysser dem først og løber derpaa fornøiet videre, glad over saa god en Begyndelse.

Ak! Louis aner ikke, at Augusta er Vidne til dette Optrin. Hele Eftermiddagen har hun tilbragt under søde Tanker, hvis Gjenstand han har været. Hun veed, at han ikke er hjemme. Der gives Maader at erfare saadant paa, uden at man spørger derom. Hun aabner Vinduet i den tause, kolde Nat, og venter taalmodig, for i det lyse Maaneskin, at see den elskede Skikkelse, kjendelig fremfor alle Andre ved sin høie og ranke Figur. Og nu!! — „Fy!“ sukker hun sagte og lukker Vinduet langsomt til. „Fy! han er ikke Den, jeg ansaae ham for at være. Lad ham længenok være smuk — lad ham endogsaa være god — i mine Øine har han tabt sit Værd, thi han mangler den ædle Delicatesse, der afholder enhver høitfølende Mand fra Familiarite med Qvinder, der ere Udskuddet af vort Kjøn.“

Hun lægger sig til Hvile, men Søvnen flyer fra hendes Leie. Hun fælder Taarer, uden at kunne gjøre sig selv Regnskab hvorfor. Det lille Hjerte banker som en Hammer, martret af Kjærlighed, Sorg og Vrede. Kjærligheden lader sig undskylde; Sorgen

maaskee ogsaa — men Vreden ingenlunde. Har han ikke Lov at handle som han vil? — han har jo ikke lovet hende noget. Det indseer hun, men er dog ikke istand til at blive Herre over sin ubillige Misfornøielse. Ja, den gaaer saavidt, at hun beslutter, ret kjendelig at lade ham føle hvor vred hun er. Hvilken uklog Beslutning! Et Fruentimmer bør aldrig vise Vrede, thi Vreden forskjønner ikke.

Imidlertid er her Lykken bedre end Forstanden; heller ikke har hun Standhaftighed nok til at fremture i sin grumme Beslutning. Hun lader sig nøie med at gjøre et Forsøg, og alt dette gjør en saadan Virkning paa den unge Franskmand, at hun i Hjertet synger Te Deum.

Han har hele Formiddagen glædet sig til Skuet af den yndige Pige. Han har foresat sig, ret ofte at bringe hende til at rødme i Dag. Hvor ubehagelig føler han sig derfor ikke skuffet i sin Forventning, da hun ved hans Indtrædelse i Spisesalen sætter et ligegyldigt Ansigt op, som, uagtet dets Skjønhed, ikke nær har den saa meget lovende Interesse for ham idag, som igaar. Han nærmer sig og forsøger hvad Virkning de ømmeste Smigrerier, ledsaget af brændende Blikke, gjør; men til sin Forbauselse mærker han, at man hører ham med Rolighed, besvarer ham uden at slaae Øinene ned, og rødmer ikke en eneste Gang. Fra dette Øieblik af bliver han tankefuld; sagte Sukke hæver hans Bryst bag Cuirassen, og en ædel Alvor bemestrer sig hans Træk. Augusta føler, at hun er nær ved at give efter. „Men det er altfor

gesvindt," tænker hun, og glæder sig over, at Taffelet er forbi.

Den unge Franskmand gaaer paa sit Værelse for at overveie, hvad Grunden kan være til en Forandring, saa lidet fornøielig for et Hjerte, som første Gang i sit Liv begynder at føle Elskovens Uro. Han kjender hende allerede nok for at vide, at hun ikke er eet af de gaaseagtige Fruentimmer, der i Dag vil eet, og i Morgen et andet. Ikke heller kan han troe, at Kjerlighed til Greven er Aarsagen dertil, uagtet han alt har erfaret, at denne Mandsling er hendes Brudgom, og han aner, at der maa være en ham ubekjendt Grund, som han maa drage Omsorg for at komme efter.

Dreven af sin inderlige Uro iler Louis ned i Haven. Det varer ikke længe før han kan skimte den hvide Kjole mellem Buskene, og er heldig nok til, ubemærket at nærme sig hende. Skjult bag en Taxushække overgiver han sig til den søde Beskuelse, vel vidende, hvor farlig den er. „Ih hvad! tænker han: engang skal jeg jo dog blive forelsket, og aldrig kunde jeg blive det i en mere værdig Gjenstand. Nu vel! saa vil jeg da ogsaa forelske mig ret for Alvor."

Men den skjønne Pige er bedrøvet. Zephyr bringer ham paa sine lette Vinger, dybe Sukke, som trænge sig fra hendes Bryst. Hun lader den hvide Haand glide over hendes Øine, som for at tørre en Taare bort. „Ak! siger hun: og desværre maa jeg dog erkjende ham for at være den Yndigste, mit Øie nogensinde saae." — Disse Ord giver ham nok at tænke paa. Hvem er den Lykkelige, som hun indrømmer

dette himmelske Fortrin? Og hvad kan der være ivejen derfor, da hun ledsager Erkjendelsen deraf med Suk og Taarer? Han maa have det at vide, det koste hvad det vil.

Ad en Omvei nærmer han sig hende, og overrasket ved et Skue ligesaa uventet som forønsket, er hun i dette Øieblik ikke vred nok for at hindre Kinderne at rødme, og Øinene fra at glindse i Glædens Dug. Intet undgaaer Heltens Opmærksomhed; og da hun lidt efter mindes sin Beslutning, og søger at antage den forrige kolde og ligegyldige Tone, tvivler han intet Øieblik om, at det er Forstillelse. Han byder hende sin Arm, og veed kunstig at dreie Samtalen saaledes, at den omme Pige efterhaanden formildes. Hun kan ikke modstaae sin Lyst til at afvelte den Byrde, der hviler paa hendes Hjerte, og efter at have omtalt den Sædernes Fordærvelse, som Krigen giver Anledning til, lader hun med nedslagne Øine nogle Ord falde, der afslører Hemmeligheden for ham, og giver ham tilkjende, at hun har været Vidne til Nattens Scene. Han er ædel nok til at lade hende vederfares Ret. „Min Frøken, siger han: undertiden maa selv den Sædelige gjøre et eller andet Spøg med, for ikke at tjene sine muntre Kammerater til Latter; men saalænge han endnu er ufordærvet, vil Dydens Genius stedse afholde ham fra enhver Brøde. Først naar Billedet af en fuldkommen qvindelig Uskyld, forenet med saamegen Ynde, som den, der i dette Blun fløver for mit henrykte Øie, har bemægtiget sig hans hele Væsen, først da vaagner Afskyen i hans

Bryst for selv den ubetydeligste Handling, der afviger fra Sædelighedens strengeste Forskrifter."

Hvilket Svar! Saa gandske som Augusta ønskede det; saa meget overtræffende det hun havde ventet. Glæden derover straaler fra hendes hele Aasyn, og hun overgiver sig uden Betænkning til den stærkeste af alle Fornemmelser. Louis lægger Mærke dertil. Han vover, sagte at trykke hendes Arm mod sit Bryst, og Haandens Skjælven, som han holder, overbeviser ham om at man føler sig rørt. Intet Ord vexles, og hvor veltalende er man dog ikke i saadanne Øieblikke. Ingen Forklaring finder Sted, og hvor sikker er man dog ikke paa at man er elsket.

Augusta iler paa sit Værelse, for endnu tusinde Gange at tilbagekalde sig ethvert Ord, ethvert Blik. Hvilket Stof til fortryllende Phantasier. Hun gaaer til Hvile, og snart slynger Søvnens Engel sin døvende Valmuekrands om hendes Tindinger, medens Drømmenes tjenstvillige Guddom fører den unge Helt i hendes Arme, til hendes Læber. — Pludseligt forjages det himmelske Kogleri af den skrækkeligste Virkelighed. Hun vaagner ved Lyden af krigersk Musik. Der blæses til hastig Udrykning. Den østerrigske General har troet at kunne forjage Franskmændene fra deres altfor fordeelagtige Positioner, og har valgt Natten til sit Forehavende. Augusta kaster under heftig Skjælven en Morgenkjole paa sig, og iler ud paa Trappen, hvor hun alt møder Vernon, bevæbnet og færdig at drage i Kamp.

Skuet af ham, Tanken om, at inden faa Minuter hendes jordiske Lykke maaskee er tilintetgjort for evig, beklemmer hendes Bryst med Dødsangest. Utilbøielighed overtrækker hendes Aasyn, og hun maa støtte sig til Muren for ikke at segne om. Louis iler hende til Hjelp med alle Kjendetegn paa det smertelige Oprør hans Sjel er underkastet. „Hvad er Grunden til den Uro, hvori jeg seer Dem? spørger han: Vær ubekymret for Dem og Deres, saalænge denne Arm formaaer at føre Vaaben. Ak, det maatte være sødt at døe for Dem!" — Et qvalt Skrig undslipper hende. „Skaan Dem!" er Alt hvad det piinte Hjerte formaaer at fremstamme. — „Hvorledes? raaber han: skulde det være muligt, at mit Liv har noget Værd for Dem?!" — I det samme kalder Pligten atter gjennem Hornenes skingrende Toner, og lader ingen Tid til en lang og planmæssig Forklaring. „Augusta! hvisker han, og slynger sin Arm om den Skjelvende: vil Du begræde mig om jeg falder? Vil Du see mig med Glæde igjen om jeg kommer tilbage? Vil Du da vorde min?!" — Skulde hun nægte ham den Trøst, i det Øieblik han staaer i Begreb med at træde Døden under Øine? Om han faldt, skulde han da ikke vide, hvor omt han var bleven elsket? — „I Liv og Død!" svarer hun. Da knæler Louis, og et Kys paa de skjønne jomfruelige Læber slutter en Pagt, varigere end Livet — en Pagt for Evigheden.

Hvor martrende er ikke en saadan Dag? Lyden af Kanonernes Torden trænger igjennem hendes Hjerte som gloende Dolke, og ethvert Knald vækker den ræd-somme Tanke: om nu denne Kugle — om nu denne Kugle —? Hun kan ikke dølge for sig selv, at hun beder for Een af sit Fædrelands Fjender; men den Elskedes Hjerte er Mosens Fædreland, og det er dette Fædreland, som fra nu af tilhører alle hendes Tanker.

Endelig ankommer Vogne med saarede Fransk-mænd, som man bringer i Lazaretherne. Augusta erfarer, at Østerrigerne have maattet trække sig tilbage igjen; de uovervindelige Franskmænd befæste deres Skandser, og L*** kan atter vente sine Gjæster til-bage. Men hun vover ikke at glæde sig før hun veed den Eneste's Skjebne, som nu udgjør den Verden, hvori hun aander. Ak, det varer ikke længe før der kommer ridende en saaret Officeer, ledsaget af en af sine Kammerater. Hun kjender ham, udstøder et Skrig, og er nærved at styrte sig ud af Vinduet. Louis seer hende, og hans Saar er glemt.

Grevinden er fraværende tilligemed sin Søn, for at bringe deres Kostbarheder i Sikkerhed. Augusta benytter sig af deres Fraværelse. Hun paatager sig Vertindens Omsorg for den saarede Helts Pleie, og finder i denne sørgelige Omhu en Slags Lindring for sin Smerte. — Saaret er ikke saa farligt som det kunde blevet; en Kugle har været paa Veien til hans Hjerte, men Augustas Genius standsede den i sin grusomme Flugt, og den har taget Sæde i den ven-stre Arm.

Man laver sig til at udtage den, da træder Largelli, Louis's Ven, en tapper Kriger paa Kampplad-sen, som i Amors Dyster, der alt kan see hvad Klok-ken er slaaet for hans Ven og den smukke Frøken, hen til Augusta, og siger med en ærbødig Bøining: „Min Frøken! en uvilkaarlig Smerte kunde maaskee bringe min saarede Ven til at gjøre et lille Ryk med Armen under Operationen, hvorved han lettelig forværrer Saaret. Ville De ikke have den Godhed at holde paa hans Arm, han kan da umulig være saa uhøflig, at handle mod Deres Villie." — Augusta er altfor for-virret til at kunne lægge Mærke til denne Ytring af fransk Galanterie, men hun gjør gjerne hvad man for-langer. Louis føler sig omslynget af den blode Arm, og velsigner den saarende Kugle.

Den frygtsomme Pige vover ikke at see paa dette blodige Skuespil, og veed intet skjønnere Sted at henvende sine taarefulde Øine, end til Louis tindrende Blikke. Saaledes hensjunken i himmelsk Beskuelse, glemme de alle jordiske Omgivelser, og Louis mindes først Kugten, da Saarlægen rækker ham den. Han tager den, og, medens man er altfor sysselsat med Bandagens Tilberedelse til at kunne give Agt paa de Elskende, rækker han hende den, sigende: „Modtag den som Pantet paa min evige Troskab. Den vovede ikke at angribe mit Bryst af Ærbødighed for den En-gels Billede, som throner deri. Men bryder jeg no-gensinde den Eed, jeg i dette Øieblik tilsværger Dem, da ramme den mit Hjerte, og jeg skal erkjende dens Retfærdighed." — Augustas Taarer væder det fryg-telige Metal, og Louis henrykkes, da han seer at hun

lader den betydningsfulde Kugle glide ned bag det lette Gaze, og tage Sæde ved den skjønne, Kjærlighed aandende Barm.

Hun sørger nu for ham med den ømmeste Omhu; hvert Øieblik modtager han nye Beviser paa hendes Hengivenhed. Tyender, der tilbeder den fromme, blide Comtesse, rækker tjenstvillig Haand til den saarede Fjendes Pleie. Dagen svinder hen for ham som et frydfuldt Minut, under henrykkelsesrige Tanker. Hans Kammerater besøger ham og ønske ham til Lykke; han velsigner L*** og kalder det sin Lykkes Tempel.

Iblandt Andre kommer Chapert, En af hans unge Vaabenbrødre, Mester i at tegne Migniaturportraits til beundringsværdig Liighed. Ved Skuet af ham, flyver en Tanke gjennem Louis Sjel, som hans Hjerte griber med Elskovs Fyrighed. „Chapert, raaber han: Du maa tegne mig af. Vil Du? O kom! hurtig!" — Chapert slaaer en høi Latter op. „Vil Du tegnes af saadan som Du ligger der, i Din Negligé? Lad det fare, min Broder! indtil Du kommer paa Benene igjen, og sluttet i Cuirassen afgiver en fortryllende Copie af den seirende Mars." — „Jeg vil — jeg vil tegnes af! raaber Vernon med Heftighed: Er Du min Ven, og vil nægte mig slig en Bagatel?" — „Nægte Dig? svarer Chapert: det er langtfra, at jeg har det ifinde. Vil Du forevige Din Hæslighed — Nu vel! for mig gjerne." — Under bestandig Latter tager den unge Mand fat paa sit Arbeide, og inden en Time er forløben, har det lykkedes ham, at hentrylle paa Pergamentet et Billede, hvis

Træk ere de samme som Kjærligheds Haand med sin uudslettelige Meisel har indgravet i Augusta's Hjerte.

Louis betragter sin Vens Arbeide og kan ikke tilbageholde et Velbehags Smiil. Han vikler Pergamentet ind i et Stykke Velinpapiir, ringer efter den gamle Tjener, og idet han trykker ham to Louisd'orer i Haanden, for at sikkre sig hans Troskab, giver han ham Portraitet med disse Ord: „Bring dette til Din elskværdige Frøken, og bed hende unde det en Plads ved det Andet." — Den gamle Fritz, der altfor ofte har været Augusta's Sendebud til hendes saarede Elsker, til at han ikke skulle slutte sig til Sammenhængen, tager den lille Pakke og iler sjeleglad op til Comtessens Værelse. Han har baaret hende paa sine Arme, medens hun endnu var en lille Pige; hvor ofte har hun ikke deelt sine Sparepenge med ham og hans Medtjenere — hun er saa god, saa blid, saa skaanende; hvilken Triumph for ham, nu at kunne gjengjelde hendes Dyder, og det ringe, men ærlige Hjerte aner, at det han bringer er et Gjengjeld med Rager.

Augusta, ivrig sysselsat med at tænke paa den Elskede, bliver utilfreds, naar noget forstyrrer hende i dette behagelige Foretagende. Hun sætter et lille surt Ansigt op, da den gamle Fritz med vigtige Grimacer og aandeløs af Glæde, træder ind til hende og spørger: „Naadige Comtesse! gjet engang, hvad jeg har her?" — „En anden Gang, kjære Fritz, svarer hun med Ilfærdighed: en anden Gang. Nu har jeg ingen Tid." — „Jo De har, svarer den Gamle, ikke lidt stolt af sin Ambassade, og Augusta forun-

dres over hans Paatrængenhed. Det er ikke levende, bliver han ved, og det er ikke dødt. Kan De nu gjette?" — Elskov meddeler hende Spaadomskraft, hun føler, at der maa være noget i Nærheden, hvis magiske Kraft foraarsager den voldsomme Banken, hendes Hjerte bliver betagen af; det han bringer har maaskee et dyrebart Værd, og hun skynder sig at udraabe: „Bringer Du mig en Glæde, Fritz? O saa forhal den ikke!"

Den Gamle indseer sin Ubilighed. At tilbageholde Billedet af den Elskede, sendt som Kjærminde til den Elskede, er et Salighedsran. Han løser Omviklingen, og Louis smiler til sin Augusta. Hun udstøder et Glædesskrig og omfavner Overbringeren; den gamle tro Tjener, forbauset og gandske undseelig, forlader hurtig Værelset, frygtende for, at hun i sin Henrykkelses Phantasie skal tage Feil af ham og Elskeren.

Den næste Morgen betræder Augusta det dunkle Sygeværelse med skjælvende Fjed og nedslagne Øine. Hun bringer med sig den Ring, som hun efter sin Tantes Befaling har ladet gjøre til Greven, og som endnu er i hendes Værge. Fuldkommen vel føler hun, at hun er Brud, men ikke Grevens, og for at bringe denne Sag i Rigtighed jo før jo heller, anseer hun det som det fornuftigste, at afgive Troskabspantet til ham, hun har bestemt at leve og døe med. Hun synker ikke i hans Arme, som han med Elskovs Længsel

udbreder ved Skuet af den Yndige, nei, hun knæler ved hans Leie med høitidelig Rørelse, som stod hun for Alteret, og rækker ham den funklende Ring. Saamegen Kjærlighed overvælder Louis. Han glemmer sit Saar og omslynger hende med en Fyrighed, der løser Forbindningen om hans Arm. Hans Blod, bragt i Flamme ved alle de Følelser, som gjennemstorme hans beruste Hjerte, strømmer ned af hendes hvide Kjole — og i dette Øieblik aabner Grevinden Døren.

Hvilket Syn for en i Haabet levende Svigermoder. Nylig kommen hjem fra den lille Reise, som hun, benyttende Fjendernes Fraværelse, har foretaget, erfyndiger hun sig strax om sin Niece, og en tjenstvillig Kammerpige beretter: at man har seet Comtessen begive sig ind til den saarede Officeer. Grevinden har i sin Ungdom lært at stave og lægge sammen, og Facit kommer Sandheden saa temmelig nær. Imidlertid er hun klog nok til at lade som hun ingenting har seet, og idet hun med et alvorligt Blik siger til Augusta: „De er altfor svag Niece, til at burde beskjeftige Dem med de angribende Sysler ved en Sygeseng. Overlad den saarede Helts Pleie til mig og gaae paa Deres Værelse.“ aabner hun Døren for den forskrækkede Pige.

Efter at hun har gjort nogle Foranstaltninger til den saarede Krigers Bandage, og med forstilt Omhyggelighed anbefalet ham til Betjenterne og Saarlægen, iler hun paa sit Værelse for at overveie det Forefaldne. Hun føler, at der er ingen Tid at give bort, og beslutter at lade Formælingen fuldbyrde endnu samme

Aften. Men den Forsigtighed hun er nødt til at gaae tilværks med, gjør det umuligt for hende, at lade Ceremonien blive saa glimrende, som Bestemmelsen var, og hun maa finde sig i at udsætte Høitidelighederne til en roligere Tidspunkt; meer end lykkelig nok, hvis hun kan bringe det dertil, at det afgjørende Ja bliver udtalt for Alteret inden Solen gaaer ned.

Imidlertid kan hendes Foranstaltninger ikke blive skjulte for Tyendet, og den ærlige Fritz forskrækkes over det Uveir, der drager op over de Elskende. Han kæmper en liden Stund mellem de Troskabspligter, han skylder sit Herskab, og Menneskelighedens skjønne Pligt, som hans ringe, men ædle Hjerte tilsiger ham, og det er denne, som vinder Seier. Aldrig saafnart er hans Beslutning fattet, før han begiver sig ind i Louis's Værelse. Under Paaskud af at rydde op, sysler han omkring derinde, og klager forskrækkelig over alt det Arbeide, der paaligger ham, især i Dag, da Comtessen skal have Bryllup o. s. v. Louis blegner; han springer op fra Leiet og griber den Gamle i Brystet. „Menneske! raaber han: hvad har Du sagt? Augusta's Bryllupsdag? Tal, tal!"

Den gamle Fritz lægger Fingeren paa Munden for at betyde ham, at det skal være en Hemmelighed, og hviskер ham sagte i Øret: „I Aften Klokken otte — i den store Sal i første Etage — Comtessen aner intet — man vil bruge Magt, om det skulde gjøres fornødent." — — „Nu da, raaber Louis, fortvivlet, men fast og bestemt: Magt imod Magt — List imod List." — Han deler sin Pung med den ærlige

Olding, og beder ham kun at besørge to Linier til Largelli.

Largelli kommer, forundret over den sælsomme Jilfærdighed, som Billetten røber; men faa Ord afslører ham Hemmeligheden, og Helte, vandte til at gaae i Døden med hverandre, betænke sig intet Øieblik paa at gjøre det samme for hverandre. „Overlad Alt til mig, siger han: og vær kun beredt til Flugt ved Midnat." — Han flyver til de af hans Kammerater, hvis Troskab og Mod er ham bekjendt, og ikke en Eneste nægter at række Haanden til et Foretagende, som Venskab og Kjærlighed retfærdiggjør. Man finder det nødvendigt, at drage nogle faa tro Cuirassérer af Louis's Esqvadron med i Hemmeligheden, for at have Styrke nok til at møde Modpartiet; og disse seiervante Krigere, med hvem Louis saa tidt har deelt Bytte og Provision — hos hvem han er som en Broder mod de Yngre og en Søn mod de Ældre — juble af Henrykkelse, og sværge at gjøre Grevindens Anslag til Intet.

Hun, ikke anende med en Tanke den Mine, man har anlagt under hendes Smildheds Bygning, triumpherer allerede i Hjertet, da Alteret er beredt og den Geistlige kommen i sit hellige Klædebon. Hun har samlet de nærmest Beslægtede, og de naadige Onkler og Tanter have taget Plads rundt omkring i Salen. Greven, fort klædt og gandske forlibt i sig selv, staaer i Nærheden af et Speil, og Grevinden paatager sig at hente Comtessen.

Med den største Venlighed træder hun ind til den skjælvende Pige, som ikke har vovet at forlade

sit Værelse, siden Morgenens salige og uheldige Scene, og beder hende at tage den nye hvide Atlaskes Kjole paa. Augusta, der desværre altfor vel erindrer sig denne Kjoles Bestemmelse, betages af skrækfuld Anelse. „Tante, svarer hun blegnende: den nye Kjole? det er Synd! den vil tage Skade, og hvad skal jeg saa have paa, naar — — De forstaaer mig nok?" — „O, min Bedste! svarer den listige Grevinde: det er kun for et Øieblik. Baronesse T. er dernede; hun ønsker at see, hvorledes den klæder Dig. Hvorledes kunde jeg afslaae det? Du veed hun reiser med det første, og Gud veed hvornaar jeg bliver saa lykkelig at forene Dig med min Søn. Det skeer ikke før vi faae Fred, og det er der lange Udsigter til." — Under denne Monolog har hun med kjærlig Magt ført den frygtsomme Augusta den med Blomster smykkede Kjole, og drager den zittrende Pige med sig til den oplyste Sal.

Men idet Fløidørene aabnes og det frygtelige Skuespil viser sig for hendes Øine, segner hun med et Angestskrig tilbage. Grevinden, skjælvende for ethvert ubenyttet Øieblik, vinker ad et Par Oncler, og i Forening med disse bærer hun den halvt besvimede, med sine sidste Kræfter modstræbende Augusta til Alteret. Greven stiller sig ved Siden af hende; Præsten aabner Læberne for at begynde sin Tale, da der med eet bankes paa Porten af alle Livskræfter. Den aabnes — man hører Bevæbnede styrte op ad Trapperne; Dørene flyve op, og franske Officerer træde ind i Salen. Det er Largelli, som iler til den knapt aandende Brud, og med agtelsesfuld Ærbødighed

spørger hende, pegende paa Greven: „Min Frøken! elsker De denne Mand?" — Augusta, gjenkjendende Louis Ven, samler al sin Styrke og svarer, ængsteligt seende til Tanten: „Nei." — Grevinden styrter frem, ligesom betagen af et Raserie. — „Et Øieblik, Madame!" siger Largelli, holdende hende tilbage med stærk Arm. „Eller tør jeg spørge min Frøken, vedbliver han, vendende sig til Augusta: elsker De Lieutenant Louis du Vernon?" — Hvor let flyder et saadant Ja ikke fra Læberne; hvor sødt toner et saadant Ja ikke fra Hjertet, naar dette er gjennemtrængt deraf. „Deres Tjener, Madame!" siger Largelli, bukkende sig for Grevinden; og idet han kaster en Kappe om Augusta, løfter han hende op, og bærer hende i Triumph ud af Salen. Onclerne og Tanterne vedd ikke hvad de skulle gribe til, og Greven, affecterende Ædelmodighed, udraaber: „Lad ham tage hende! Gud bevare mig fra at adskille to elskende Hjerter."

Men Grevinden giver Ædelmodigheden en god Dag, og iler efter de Flygtende. Hun indhenter dem paa den nederste Trappe, og befaler med høi Røst sine Betjenter at sætte sig til Modværge. Da griber en lystig gammel Cuirassseer hende med sine kraftfulde Arme, og holder hende saalænge, til hans Kammerater have bragt Byttet i Sikkerhed. Grevinden skriger, bøler, bider, river og kradser; men Cuirassseren, ikke bange for at see Døden under Øine, i Skikkelse af et fjendtligt Batterie, bryder sig kun lidt om en Grevinde. „Mamà, spørger han leende: hvorfor skriger Du saa? er det Dig saameget om et Kys at gjøre — ih nu, velan! see saa! der har Du eet."

— og han giver hende „ein Schmatzer" saa hun kan føle det. Grevinden, der mærker sine fine Læber forvildede i en simpel Cuirassiers børstede Knebelsbart, troer at det er Verdens Undergang, og begynder at daane.

I det samme bliver Krigeren vaer, at Avantgarden er ude af al Fare, og han slipper sin Fange for at følge sine Kammerater. Aldrig saasnart føler Grevinden sig gjengivet sin Frihed, før hun holder op at daane, og farer som en Pil op til Louis, hvem hun mistænker som Ophavsmand til dette Puds. Ved sin Indtrædelse finder hun ham, fuldkommen paaklædt, liggende paa en Sopha, læsende i en Bog. „Hvad er paa Færde?" spørger han med fremkonstlet Rolighed, da hun echaufferet og derangeret styrter ind til ham. „Min Niece er bortført." skriger hun. — „Naar — hvor — af hvem?" raaber han i yderste Affect, idet han springer op og spænder Cuiradsen om sig med flyvende Iil. „O min Herre! svarer Grevinden forbittret: forlang ikke Oplysning derom af mig. Det er snarere mig, der bør kræve den af Dem." — „Madame! siger den unge Helt, tagende sin Sabel og sine Pistoler: kun en Dame tør ustraffet sige mig dette. Jeg iler for at indhente Røverne og sætte Deres Niece i Frihed." Med en let Compliment forlader han Grevinden, og den stakkels Kone mærker endelig, at herved er intet at gjøre. Niecen er fløiten.

En Courier har bragt Regimentet Marschordre, og Louis maa begive sig paa sin Post. Det varer ikke længe, før Largelli vender tilbage med sine Hjelpere. Han har overgivet Augusta til sin unge Kone, og begge

Damerne ere i hinandens Selskab reiste til D... — Det er derhen at Regimentet skal afgaae, og de elskovsfulde Hjerter gløde af Længsel i salig Forventning af Gjensynet.

Augusta er gandske skamfuld for den unge Dame, som hun endnu ikke kjender, og idet hun beklager de Farer, et Fruentimmer er underkastet i Krigens Tid, lader hun som hun er meget stødt over den Frihed man har taget sig: at bortføre hende. Den unge Frue betragter hende med et listigt Smiil. „Giv Dem tilfreds, siger hun: De vil blive hevnet. Lieutenant Vernon, som har overtraadt Disciplinen, og, krænkende al Folkeret, ladet Dem bortføre, vil udentvivl blive skudt imorgen.“ — Augusta er nærved at døe af Skræk, og den unge Frue maa tilsidst berolige hende med den Forsikkring: at hun spøger lidt, for at straffe hendes Tilbageholdenhed og Forstillelse.

I D... oppebier Fru Largelli tilligemed sin skjønne Selskaberske de længselfuldt ventede Elskede, og Skjebnen vil, at den store Napoleon, ledsaget af sin Generalstab og flere Regimenter, indtræffer paa Sletten ved D... samme Dag som Cuirassererne. Louis's Chef tør ikke undlade at aflægge Beretning for Monarken om den Forbrydelse, en af hans Officerer har gjort sig skyldig i; men idet han skildrer Vernons Fortjenester som Menneske og som Kriger, tilføier han den Forsikkring: at kun brændende Kjærlighed paa begge Sider, i Forening med den yderste Nødvendig-

hed, har forledet til denne ubesindige Handling. Napoleon, ligesaa ædel som retfærdig, forlanger at see Frøkenen. Man iler at tilkjendegive hende den store Keisers Villie, og hun fremstiller sig frygtsom og undseelig for Majestæten og de forsamlede Krigere. Napoleon betragter hende et Øieblik med sit gjennemtrængende Forskerblik, og siger: „Min Frøken! De har Grund til at føle Dem fornærmet; men De skal i det mindste ikke faae Aarsag til at klage over mig. Jeg vil i Øieblikket fælde Dødsdommen over ham, som saa voldsomt har udrevet Dem af Deres Venners Arme." — Augusta styrter ned for Keiserens Fødder. „Sire! raaber hun: han har ikke udrevet mig af mine Venners Arme, thi han, kun han er min eneste Ven her paa Jorden. Deres Majestæt vil ikke fordømme en Krigers, som er Dem tro indtil Døden, og hvis Retfærdigheden kræver et Offer — o, lad det da være mig", — hun formaaer ikke at sige mere; Angesten qvæler hendes Stemme.

Aldrig var Napoleon større end i slige Øieblikke, hvori han, kastende Blikket i Hjerternes Dybde, vidste at skille Feil fra Brøde, og skjøndt med Strenghed straffende Forbrydelser, med Mildhed tilgav Vildfarelser. Han lader Louis kalde. „Unge Mand! tiltaler han ham med et alvorligt Blik: skynd Dem at give Frøkenen Deres Navn, for at ingen Skygge skal falde paa hende." — Disse Ord ere nok for de Tilstedeværende, og Louis knæler med et Glædesskrig for sin ædle Keiser. Man danner et Alter under aaben Himmel; man slynger en Krands af vilde Roser, og Napoleon selv smykker dermed den rødmende Brud.

Feltpræsten kommer, og der, i Paasyn af ham, der var lige stor som Helt og som Statsmand — i Paasyn af Armeen, og omringet af Krigens frygtelig ødelæggende Apparater, knyttes et Baand, der ved den hellige Ceremonie erholdt Reenhedens Glands, men hvis evige Grundstof var sammenvævet af de to elskende Hjerters uendelige Kjærlighed.

Fra denne Stund af vil Augusta intet Øieblik forlade sin Louis, og givende efter for Nødvendigheden, maa hun iføre sig en anstændig Mandsdragt, for uhindret at kunne ledsage den tilbedte Mand i enhver Fare. Snart vænnes hun til Krigernes vildere Levnet, og Skuet af den yndige Kone, som tumler sin Ganger ved Siden af den elskede Helt, giver et tryllende Billede af Kjærlighed og Mod.

Aldrig lader Louis hende angre sin Hengivenhed. Hun er hans Alt — hun er hans Verden. Naar han, kommende fra Dødens Rædsler, kaster sit Blik paa den elskede Hustru, ere Skrækkebillederne glemte. I hendes Arme sanker han Styrke til at gaae ny Fare imøde; hun forbinder hans Saar, og de smerte ikke; hun vaager ved hans Leie, og Natten bliver for ham til Dag. Mangen tapper Krieger falder ved hans Side; mangen ædel Ven seer han at blegne i Dødskampen; men han har Intet tabt, saalænge Skjebnen bevarer ham hans yndige og trofaste Kone. Det er ikke Rigdommens glimrende Pragt eller Bequemmeligheders tusinde Goder, han har tilført sin Augusta, thi Louis eier intet uden sin Gage, og er for ædel til at berige sig ved Bytte i Fjendens Land, og saaledes hjelpe til at formere Elendigheden for de Ulykkelige

som han nødes til at bekrige. Nei, de unge Ægtefolk ere ikke frie for Bekymringer for Fremtiden; men de dele dem, og de ere forsvundne.

Dage flyve, Maaneder gaae, og et Aar er henrunden under Krigens Afvexlinger. Den glædedrukne Louis trykker en Søn til sit himmelglade Faderhjerte, og erkjender med Forundring, at Augusta har erholdt et endnu høiere, et endnu skjønnere Værd i hans Øine. — Snart har Pligtens Røst ført Vaabenbrødrene mod Syd, snart mod Nord, og saaledes kommer Cuirassererne hændelsesviis atter i Egnen om L***. Der bliver commanderet Holdt tæt ved en stor Skov, to Mile fra Augustas Fødeby, og Regimentet faaer Ordre at bivouakere der om Natten. Man reiser et Telt til Ly for Generalens Gemalinde og flere Fruer, som ledsage deres Mænd i Felten; man udstiller Forposter, og Officererne leire sig om en Vagtild, for at røge deres Piber.

I en Krog af Teltet pusler Augusta sin Søn, og lulter ham i Søvn paa sine moderlige Arme. Hun kan ikke undlade at smile, naar hun tænker paa, i Morgen at gjensee den By, hvor hun har henlevet Størstedelen af sit Liv, og som hun saa hovedkuldsforlod for at gaae sin Lykke imøde; da hun med eet hører en høi og vedholdende Latter udenfor Teltet. Hun bliver efterhaanden nysgjerrig, og da Glutten sover sødt, lægger hun ham sagte ned paa Tæppet,

knapper Frakken sammen og træder ud i det Frie. Med Forundring og med Mishag seer hun at Officererne have samlet sig om en stakkels tyk kluntet Bondepige, der i yderste Forvirring holder Forklædet for Ansigtet, medens de unge Fusentaster finde Fornøielse i at gotte sig over hendes Angest og bagvendte Adfærd. Augusta, hvis blide Hjerte aldrig kan taale at see en anden Skabning lide, iler til og hæver sin Englestemme, for at bede for den forskrækkede Pige, men idet Pigen hører Augustas Røst, tager hun hurtig Klædet fra Ansigtet, stirrer et Minut som om hun saae et Gjenfærd, og griber derpaa, ude af sig selv, Vernons Kone i Armen, høit skrigende: „Min Brud — min Brud!"

Augusta gjenkjender i dette Øieblik sin Fætter, som, ved Rygtet om de franske Troppers Nærmelse, har troet under denne Forklædning at kunne liste sig forbi dem, og naae til et Gods, hvorhen Grevinden alt har taget sin Retirade. Hun bliver gandske forskrækket, og siger i sin Overraskelse: „God Aften, Fætter! Tak for sidst!" — og der stod nu Bruden i Mandfolkeklæder og Brudgommen i Fruentimmerklæder — saadanne Metamorphoser giver Krigen Anledning til.

Louis træder imellem dem. "Ci devant! Herr Fætter, siger han: ci devant! men endnu altid Deres kjære Cousine. — Mine Brødre! vedbliver han, vendende sig til de forundrede Officerer: jeg indestaaer for at Greven ingen Spion er. Han har udentvivl kunnet ane en Dames Nærhed, der engang var ham saa kjær, og han har ikke kunnet modstaae sin Lyst at

byde hende velkommen." — Dette muntre Indfald gjør sin Virkning; man rækker Greven Haanden, og saa dum han er indseer han dog, at han maa holde gode Miner. Han samler al den smule Forstand, som Naturen havde bestemt for hans hele øvrige Levetid, i dette eneste Moment, og beslutter at spille den Høimodige.

Hans Moder har forgjeves gjort Forsøg paa at tilvende sig Augustas Arvepart; thi Bestyrerne af den Bank, hvori den er deponeret, har afslaaet at udbetale den, uden mod Comtessens egenhændige Qvittering. Grevindens Vægring og smaae Cabaler gjør dem opmærksomme, og de tilkjendegive hende deres Beslutning: at indrykke i offentlige Tidender en Opfordring til Comtessen. Ved dette Skridt vil Greven og hans Moder blive compromitterede, det føle de, og maae derfor finde dem i, skjøndt med tunge Hjerter, at tilbagegive Augusta hvad hendes er. Det er det Greven beslutter i dette Øieblik, forudseende den fordeelagtige Virkning for ham, som Opdagelsen af saa behagelig en Hemmelighed vil have. „De har Ret, min Herre! svarer han Louis: Længsel efter at hilse Deres skjønne Gemalinde har fremskyndet mit Komme, tilligemed mit vigtige Ærinde til hende. Jeg har at melde, at i H** Bank ligger hendes lovlige Arvepart, en halv Million, til Udbetaling paa rede Haand." — „En halv Million?" raaber Augusta. — „Hendes lovlige Arvepart?" gjentager Louis, og Greven, benyttende sig af den almindelige Overraskelse, tager Flugten saa hurtigt, som hans Skjørter tillade det.

Denne Opdagelse formerer deres Lykke kun for saavidt, at de derved blive istand til at grunde Andres. Efter Fredens Slutning hæver Louis den store Formue, han uden at ane det saalænge har været Eier af; og efter at have kjøbt et skjønt Landgods i Egnen om Chatillon, udsætter han det Øvrige saaledes, at det er sikkret for ethvert Tab. Det er der at han og hans elskelige Hustru skaber Jorden til et Paradiis for hver den, som nærmer sig til dem. De samle omkring sig hine Tappre, der under Napoleons Ørne vandt Laurbær, paa hvilke de udhvile; og medens kraftfulde Vaabenbrødre finde Lykkens Gåder og Livets Fryd hos det huldе Ægtepar, finde disse Ulykkelige, som man kalder Invalider, Venskabets Trøst og lindrende Hjelp ved den gjestfrie Arne. — Nogle Gange forstyrrede Pligtens Kald til nye Krige den huuslige Lyksaligheds rosenkrandsede Tempel; men da Skjebnens Vægtskaal, underligt veiende, tog noget af Æren bort, og derimod gav Freden til det skjønne Frankrige, gjemte intet Tag paa Jorden renere Glæder og varigere Held, end det, hvorunder Louis levede og tilbad sin Auguſta.

(Hanna Irgens.)

Dagen efter Brylluppet.

(En Ægtestandsscene.)

„Troe indtil Døden! min dyrebare — min søde, min evigelskede Antonie!" — Saaledes svor jeg i høi Begeistring Dagen efter vores Bryllup, og trykte den skjønneste Kone, vort Theaters første, meest hyldede Sangerinde til mit Bryst.

„Edvard! min tragiske Helt! — tilsmilte mig den Hulde: sving Dig ikke altfor høit. Vores Liv, der efter mit Ønske stedse skal vorde Lyst- sjeldent Skue- og aldrig Sørgespil, er i vores Forhold dog underkastet mange Intriguer. I Skabelsens Herrer, iærdeleshed ved Theatret, have et mægtigt Hang til Letsind, til Forfængelighed, ville glimre, — opvække Bevndring — erobre — "

„Har jeg da ikke alt gjort den skjønneste Erobring? spurgte jeg omt, idet jeg kyssede min kjære Moralistindes Haand: Aldrig skal Du faae Aarsag til at klage over mig, Du lille Skinsyge! Asmodæus skal vist ikke finde noget Qvarteer i vores stille, den høieste Lykkes fredelige Bolig. Kjæk kaster jeg min Stridshandske hen til den arme Stymper, og staaer liig en Cherub med flammende Sværd for mit Guderfæde!" — Jeg Dumdristige! Man skulde aldrig binde an med ondeAander — thi isandhed! den fortornede Satan traadte i Skrankerne mod mig alt den samme Dag.

Vi havde om Aftenen en lille Opera, derpaa et Lystspil; i den første sang min Kone, i det andet spillede jeg. Vi kjørte til Theatret, jeg alt i min Rolles

Karakteer: fortklædt, svøbt i en Kappe. Foreſtillingen begyndte.

Siddende i Garderoben og endnu engang overſkuende min Rolle, meldte man mig, at en Dame af første Rang ønskede at tale med mig. Jeg ilte nysgjerrig ud. En deilig Kone beder mig, efter tuſinde Undſkyldninger, at meddele hende et Sted af det nye Sørgeſpil, ſom vi for kort ſiden havde givet. Damen havde indviklet mig i en Samtale — jeg var kun høflig og artig — og dog hvilte min unge Kones Blikke, ſom juſt ſtod paa Scenen og ſaare vel bemærkede os, gjennemtrængende og forſkende paa den ſig ret behageligt følende Ægtefælle. Asmodæus faldt mig ind — jeg anbefalte mig ſaa hurtigen ſom muligt og gik ind i Garderoben.

Sandſke allene ſad jeg her et Par Minuter, beſtræbende mig for igjen at ſamle mig — da ſkrækkedes jeg pludſeligt ved et Skrig i Damegarderoben, ſom kun var adſkilt fra vores ved en tynd Væg: „O min Gud! Hjelp! Hjelp! Jeg er dødsens!“ Hvad var naturligere, end ſtrax at ile did. Jeg finder en deilig Pige, vor anden Sangerinde, i den ſtørſte Forvirring, halvpaaklædt og med blottet Barm, ilende mig imøde med de Ord: „For Guds Skyld! red mig fra dette Uhyre!“ og beder mig tage en ſtor Ædderkop af hendes Skulder. Men netop ſom jeg er i Begreb med at viſe hende denne Tjeneſte, træder min Kone ind i Garderoben. Hun ſlaaer en haanlig Skoggerlatter op — jeg holder hende forſkrækket den afragne Ædderkop imøde. „Meget artig, Hr. Gemal!“ raaber den Fortørnede, vender ſig, og ſlaaer

Døren knagende i for min Næse, saa jeg stod der som en fortabt Synder, gandske uskyldig med min Ædderkop.

Til Lykke begyndte nu vort Lystspil; jeg ilte, hurtig kastende mig ind i min Rolles Karakteer, til Koulissen, seer en i Glas indfattet qvindelig Medaillon paa Gulvet, og med den Tanke: sikkert har Nogen tabt den, og den kan blive søndertraadt, tager jeg den op og stikker den hurtigt i Barmen. Mit Stikord giver mig Vinket til at træde frem — og dette Tilfælde blev forglemt.

Forestillingen var forbi. Det regnede og stormede ret frygteligt. Jeg svøbte mig i min Kappe og ilte hjemad. Foran mig gaaer et Fruentimmer, forfulgt af to Herrer. Pludseligt vender hun sig om til mig og siger ængstelig: „O jeg beder Dem, min Herre, befri mig fra disse Uforskammedes Paatrængenhed!" — Jeg, en anden Bayard, tilbyder min beskyttende Arm, og bortfjerner de Paatrængende ved nogle faste Ord. Saameget som Mørket tillod mig at opdage, var Pigen meget smuk. Men jeg — en Ægtemand siden igaar — kold og høflig. Hun takker forbindtlig og jeg ledsager hende til sit Huus. Regnen styrtede strømmevis ned. „Det er en Overgang!" trøstede Pigen mig, og bad mig træde indenfor et Øieblik. Den stærke Storm slog Gadedøren i efter os.

Hendes nydelige Parterreetue, hvori hun indførte mig, blev strax oplyst, og jeg et Qvarteerstid meget behageligt underholdet. Da hørte Regnen op og jeg greb efter min Hat, for at anbefale mig. „Min

Gud, hvor har jeg gjort af Gadedørsnøglen?" spurgte den Forbausede og søgte overalt. Af Forsigtighed havde jeg taget den med i Sypposen." — Sypposen var ingensteds at finde, og ingen Mulighed gaves til at faae Døren aabnet. „Det er den eneste, vi har her i Huset, klagede hun: jeg bad i Dag Værten om den, fordi jeg meente, Komedien vilde blive sildig endt." — „En fatal Omstændighed," brummede jeg. Asmodæus stod atter i Baggrunden og slog Kneps for mig. Dog hvad hjalp al Overlægen. Jeg var nu engang indsperret og maatte holde gode Miner. Damen vidste at trøste sig over al Forventning let, og gik ud for at tillave en Kop Thee. Jeg tog imidlertid mit Fængsel i Betragtning. Alting var reenligt og net indrettet, en nydelig lille Seng stod indbydende i Baggrunden.

„Men, kjære Barn, hvor er da Deres — ?" spurgte jeg den Indtrædende. — „Forældre, faldt hun hurtigt ind: har jeg ikke mere; blot en gammel Slægtning, der gaaer tilsengs med Hønsene. De maa nu tage til Takke hos en Eneboerske; jeg haaber dog, at vi ikke skulle komme til at trættes." Hun skjenkede mig en Kop dampende Thee. Jeg sad paa Gløder — og ønskede et Glas koldt Vand.

Efter kort Tids Forløb traadte hun ind igjen i en nydelig Negligé, venlig rækkende mig det Forlangte. Sandelig, det var Hebe selv. Saadan et Englehoved, saa skjøn en Taille, saa nydelig en lille Fod havde ikke engang min Kone. Jeg skjelede til Siden og drak i lange Drag. Angestens Sved stod paa min Pande. Hun tog Plads ved Siden af mig paa Sophaen og

spurgte kjærlig bekymret: „Er De ikke vel, kjære Hr. Horst?" — „Ak, kun altfor vel!" raabte jeg, idet jeg sprang op og med stærke Skridt gik frem og tilbage i Værelset. „Sæt Dem dog, læspede hun i Fløitetoner: den besværlige Rolle i Aftes har angreben Dem alt for stærkt." — „Ifandhed, svarte jeg: den sidste Scene har sat mig i Bevægelse." Jeg tog Plads ligeover for hende. — Nei! nu blev det mig dog ogsaa altfor galt. „Kjære Barn, sagde jeg, opspringende for anden Gang: jeg indestaaer Dem ikke for, at De jo i Nat kommer til at herbergere i mig et dødeligsygt Menneske; jeg behøver Roligheb. Er det da ikke muligt, at stige ud af Vinduet, da De boer saa lavt?" Jeg fik et suurt Ansigt og fortredelig til Svar: „Min Herre, jeg er for svag til at aabne Skodderne." — „Saa vil jeg kunne det!" vedblev jeg, stigende op i Vindueskarmen. Men det var som om Djævelen selv holdt mig tilbage. Min Haand bævede og — Jernet vilde ikke vige for min Anstrængelse. Jeg sprang ned igjen — den nydelige Pige stod henrivende smilende for mig. Jeg kunde ikke bare mig — et Kys brændte paa hendes Kinder.

„Stakkels kjære Patient!" trøstede den svagt Modstræbende med triumpherende Blik — men i dette Øieblik forekom det mig ogsaa som der sprudede noget Vanhelligt ud af hendes Flammesine — jeg havde øieblikkelig min hele Fatning igjen. Min Antonies Billede stod for min Sjel i Himmelglorie — den farlige Krisis var overvunden. Jeg sprang atter rask til Vinduet, og et kraftigt Haandtryk gav mig Frihe-den. Jeg vovede et drifligt Spring og — faldt i Hæn-

derne paa Patrouillen, som just ronderede udenfor Huset. Nu blev der Allarm. „En Tyv! en Tyv!“ skreges der. Flere Mennesker trængte sig omkring mig. Jeg gav mig beskæmmet tilkjende, og leende lod man den bekjendte Skuespiller gaae.

„Hr. Horst! Er det Dem?“ raabte en qvindelig Stemme og — jeg troede at synke ned i Jorden — min Kones Garderobepige stod foran mig. — „Hvor kommer Du her?“ stammede jeg frem. — „Ak, kjære Hr. Horst! Hvor kommer De da her. Deres stakkels Kone er hjemme i Dødsangest for Dem, er bleven syg af Bekymring, og har sendt mig paa Apotheket for at hente Medicin. Men var det da Dem, som Patrouillen kaldte en Tyv?“ spurgte den Nysgjerrige, mens vi gik videre. — "Jeg beder Dig: ikke et Ord derom til min Kone!“ sagde jeg fortredelig og trykte hende en Gylden i Haanden. Men at det var den Sladdertaske umuligt at fortie noget, maatte jeg kun altfor smerteligt erfare.

Som en stakkels Synder traadte jeg ind for min elskede Kone, der bleg og grædende sad paa Sophaen. „Tro indtil Døden! sagde hun: Hvor overilet var igaar denne Eed af Dig, Edvard! Alt i Dag gjør Du Dig skyldig i Meeneed, vender først hjem efter Midnat, Gud veed fra hvilket Selskab, til Din ængsteligt bekymrede Hustru.“ — „Min Antonie!“ svarte jeg truffen — og forlegen for Ord bukkede jeg mig ned, for omt at kysse hendes Haand. Medaillonen, som jeg havde fundet paa Theatret og aldeles glemt, faldt ud fra min Barm og ned i hendes Skjød.

„Saaledes forraader Hykleren sig!" foer min Kone op, og idet hun vredeglødende og forbittret sprang op fra Sophaen, kastende mig Billedet for Fødderne, og med de Ord: „Gaae til Din Bolerske!" styrtede til sit Kammer.

Der stod jeg — uskyldig som Solen paa Himlen, og dog, efter al Tilsyneladende, den største Forbryder. „Nu er Antonie opbragt; hun vil ikke agte nogen Fornuftgrund, og antage den sandfærdige Fortælling om denne Dags saa uskyldige Eventyr, for Løgn og Bedragerie." Saaledes tænkte jeg og satte mig forstyrret i Sophaen, for der at tilbringe min søvnløse Nat.

Endnu før Daggry fik jeg et Brev fra Antonie. Bævende og hjertebankende aabnede jeg det. Jeg vilde læse — kastede et Blik deri — og forstenedes. Det blinkede for mine Øine — for førstegang nægtede de mig deres Tjeneste. I forunderlige Skikkelser hoppede Bogstaverne, lilla Irlys, omkring paa Papiret. Kun de Ord: „Kjærlighedsforstaaelser — stige ud af Vinduet — Skilsmisse — " traadte med Helvedes Flammetræk frygtelig frem, og Brevet faldt ud af min Haand. Nu var jeg aldeles tilintetgjort — mit trofaste Hjerte sønderknust! Saa elendig og dog saa uskyldig. — Jeg raasede imod mig selv, forbandede mig, min Skjebne, Verden, Alt! — I fuldkommen Raserie stormer jeg op, slaaer mig fortvivlende for Panden og — — vaagner af den livagtigste Drøm!

Min søde lille Kone slumrede rolig og sagtmodig, som en Helgeninde, ved min Side. — Læ-

sende Skjelmen Morpheus, der havde qvælt mig saa sataniſk i denne Nat, dygtig sin Text, men glad som en Gud, stod jeg op, tørrede Angestsveden af min Pande, trykkede min slumrende Heltinde et ømt Kys paa de svulmende Læber, og bragte min ophidsede Phantasies Billeder paa Papiret.

Da jeg om Morgenen forelæste min Antonie den forgangne Nats Qvaler, truede hun mig skjelmsk med Fingeren og sagde, halvt alvorlig, halvt komisk: „Læg Mærke til dette, Edvard:

Selv i det bedste Ægteskab, sig hæver Tvedragts Stemme;
Hvor lever vel den Mand som ei, sig stundom kan forglemme."

(Gustav Schilling.)

De Blinde.

(En virkelig Scene af mit Liv.)

En Søndageftermiddag spadseerte jeg i Dyrehaven ved Berlin. En broget Menneskevrimmel bølgede sig imellem Teltene. Glimrende Equipager, Ryttere, Fodgængere og pyntede Damer iilte rastløs henad den dybe Sandvei; Konstnere, Kukkassemænd, Musikantere, Opvartere, ꝛc. bevægede sig iblandt hinanden. Og midt i dette muntre Liv mødte mine Øine en Gjenstand, som frembød den skarpeste Kon-

traft dertil. Det var en Betler, som, lænet til et Træ, uafladelig dreiede Grebet paa et lidet Positiv, uden at Instrumentet gav en Tone fra sig. Kun nu og da hørtes en svag, uharmonisk Lyd, der snart igjen forstummede. Ved at betragte hans Ansigt, gjennemfoer en Gysen mig, thi Øinene fattedes, og de dybe Gruber vare tomme. Imod Betlernes Sædvane, som i store Stæder pleie at bære deres Legemsbrøst til Skue, ja vel endog at fremkonstle den, havde Denne en bredskygget Hat paa, som næsten heel tilhyllede hans Aasyn og Pande. Inderlig Medlidenhed med denne Ulykkelige i Kredsen af den muntre Vrimmel greb mig; jeg nærmede mig ham og lagde en Skjerv paa hans Orgel. „Hvor længe, spurgte jeg: har I alt været blind, min Ven?" — Han lod som han ikke hørte mit Spørgsmaal eller ikke troede at Nogen vilde nedlade sig til at tale med ham; men paa mit gjentagne Spørgsmaal svarte han med et Smil i en næsten livlig Tone: „Otte Aar, min Herre!" — „Hvor mistede I Synet?" vedblev jeg. — „I Frankrige, min Herre, under det sidste Felttog." — „Maaskee i en Træfning, i Kampen for Almeenvellet?" — „Ak nei!" sukkede Betleren, tog sig med den ene Haand til de blinde Øine, og dreiede med den anden Positivets Haandgreb saa voldsomt, at det pludseligt frembragte en hjertegribende Klagelyd, der atter strax igjen forstummede. Imidlertid havde en Skare samlet sig omkring os, nysgjerrig efter at erfare, hvad en velklædt Yngling kunde have med den blinde Stodder at samtale. Jeg mær-

kede dette, trykte ham hurtigt Mynten i sin Haand, og tabte mig blandt Mængden.

Jeg vilde just sætte mig til Hvile nogle Skridt derfra, havde tændt min Zigar og forlangt Kaffe, da Alt trængte sig hen til en Plads, hvorfra der lød en smuk mandlig Stemme, akkompagneret af en Harpe. Jeg nærmede mig og saae en ung, smuk Mand, anstændigt, men fattigt klædt, af en mørk Ansigtsfarve med indtagende Træk, men Øinenes Lys var slukt, hvide og pupillose svam de i deres Gruber. Han sang Blindhedens Lykke med en virkelig fortryllende Stemme, og Pigen, med de store sjelfulde Øine heftede mod Jorden, slog harmonisk Harpens Strenge til hans Sang. Ogsaa hende havde man kunnet kalde skjøn, hvis hun ikke havde været meget bleg, og Spor af en dyb Kummer havde hvilet paa hendes Aasyn. Alle vare rørte, da Sangen endtes, og Manden, ligesom i Følelsen af det Modsigende mellem hans Sang og hans Tilstand, bedækkede de blinde Øine med sin Haand. Fra alle Sider strømte Penge til ham med en saadan, næsten ærbødig Ro, at stille Vemod syntes at have bemægtiget sig alle Tilstedeværende.

Den Agtelse, som Ulykken, naar den bæres med en vis Værdighed, næsten altid indgyder, er en skjøn Yttring af det menneskelige Hjerte. Denne maa det vel og tilskrives, at der herskede en dyb Taushed, selv efter den Fremmedes Bortgang, indtil endelig en Mand reiste sig og brød den med de Ord: „Den Karl er gal! Havde han kun et Par friske Øine, han vilde paa min Ære ingen Nar være og stille sig her-

hen og udbasune den Blindes Lykke; Tiggerie, Dagdriverie, intet Andet!"

„Er Du af samme Mening?" spurgte en Bekjendter af mig, en Student, og bøiede sit guldlokkede Hoved frem over min Skulder. Jeg greb hans Arm, kastede Penge til Marqveuren og drog ham rask bort med mig. Vi gjennemstreifede de meest afsides Steder, gik til Charlottenborg, og først silde om Aftenen, da det var bleven noget roligere, og Dyrehaven nu kun var besøgt af nogle Enkelte, befandt vi os atter næsten paa selvsamme Sted, hvor vi havde været nogle Timer tilforn. „Her var det — sagde Gustav — hvor vi hørte den Blinde. I lang Tid har Intet gjort et saa stærkt Indtryk paa mig, som hans Røst. Manden havde dog Ret; det er en egen rædsom Idee, at fremtræde blandt Menneskene med Savnet af Livets høieste Gode, og at ville foresnakke dem, at just dette Savn gjør lykkelig. Gud, hvor hans Udseende modsagde hans Sang — hans kummerlige Mine — den arme Harpepige — "

„Og dog — svarte jeg min Ven — hvo kan vide det! Just denne Indskrænkning til sig selv allene, denne Afsondring fra Verden, som har opgivet ethvert Krav paa den Blinde, denne Ro, hvori Aandens Spirer uhindret kunne udvikle sig, derhos et omt, qvindeligt Væsens Kjærlighed, som trofast ledsager ham paa hans Vandring — hvo veed, om han er saa ulykkelig? Rigtignok har jeg idag seet En — "

„Kunde jeg dog — afbrød Studenten mig — faae noget at vide om hans Blindheds Historie, jeg tænker, den vilde være interessant og mærkværdig

tillige, men han er nu forlængst i Staden. Men see! tilføiede han: hvad sidder hist paa Bænken?" — „Gud! raabte jeg: Orgelspilleren! Gaaer han endnu og spøger i Tusmørket! Kom min Ven, lad os gaae videre, jeg har ingen Lyst til anden Gang at see hans døde, gyselige Øine." — „Altsaa en Blind! raabte Gustav som begeistret og greb min Arm: ja saa maa vi ile!" Han førte mig afsted med sig — lige hen mod Betleren. „Min Ven! udbrød han fyrigt, idet han trykkede ham Penge i Haanden: føl, fornem denne Daler, men sig mig, om I virkelig er blind, og hvorledes I har mistet Synet?" Betleren hævede roligen sit Hoved og stirrede ret som et Spøgelse paa ham med de tomme Øiengruber. „Jeg troer det, sagde Studenten, og vendte sig bort: men nu Eders Historie, min Ven! Eders Historie!" — Han maatte flere Gange gjentage sin Bøn; ogsaa jeg foreente mine Bønner med hans, før den Blinde antog det for Alvor og svarte: „De vil vide, paa hvad Maade jeg mistede mit Syn. Ak min Herre, just nu sysslede jeg med en Drøm fra fordums Tider, ugjerne aabenbarer jeg min Fortid for en Fremmed, men naar De absolut vil have det, saa maa jeg vel fortælle." — Vi satte os ved hans Side, og den Blinde fortalte med skjælvende Stemme:

„Min Fader var Overførster i Markbrandenburg. Fra Ungdommen af var jeg en vild ustyrlig Knegt med to levende brune Øine — smukkere, end nu. Intet vilde jeg foretage mig, omsider deeltog jeg som Frivillig i det sidste Felttog mod Frankrige. De veed, hvorledes vi der blevne modtagne, hvorledes Efterstræ-

helser lurede paa os i hver en Vraa. — Jeg fik en Dag Ordre til, i Forening med Flere, at hente Proviant og Fourage fra en noget bortliggende Landsby. I Udkanten af denne laae et net Huus, større og bedre end de øvrige, paa en liden Høi. En lang blomstrende Have laae bagved Huset. Man sagde os, at det var et Forsthuus, og vi begav os alle did, at holde Frokost. Forsteren var i Marken, og hans Søster, en smuk, sextenaarig Pige, var allene hjemme. Med en mageløs Ynde frembar hun Maden, uden at lade sig anfægte af den kaade Spas, man drev med hende. Kun jeg var stille, min Sjel udrugede en skjændig Plan. Vi ilte bort. Men jeg havde ingen Ro, mine Tanker dvælede hos Pigen. En heftig Brynde optændtes i mig, den lagte Plan udfortes. Jeg meente at bestaae et let Eventyr, men min onde Dæmon ledte mig, og styrtede mig i den Afgrund, hvori De nu seer mig.

Uformærkt stjal jeg mig bort fra Esqvadronen og reed tilbage til Forstboligen. Idet jeg reed langs med Havegjerdet opdagede jeg til min Glæde Pigen gandske allene i en tæt Buskads. Jeg steeg af Hesten, bandt den til et Træ, klattrede sagte over Gjerdet, og før Pigen kunde see mig, omslyngede jeg hende med mine Arme. Hun skreg, men jeg hæmmede hendes Skrig ved Kys. „Gjør ingen Modstand — raabte jeg — Du er min!" Men med en mageløs Kraft stødte hun mig fra sig, og raabte høit om Hjelp.

„Den Skrigen har Satan lært Dig!" raabte jeg vred, og knugede hende fast i mine Arme. Hun over-

voldedes, hun segnede ned for mig. — Idetsamme raslede det i Busken, jeg saae mig om, og dette Syn slukkede paa eengang min Brynde, alle mine Muskler stivnede, og mine Arme sank slappe ned. En Jæger, lænet til et Træ, holdt an paa mig og sigtede saa roligt, at Døden i næste Øieblik var mig vis. Ude af Stand til at røre mig af Stedet, stirrede jeg, bleg som et Liig, ind i Bøssepiben.

„Min Broder!" raabte Pigen, og styrtede ham afmægtig imøde. Var det mit onde Forsæt, Bevidstheden om min Brøde, der lammede min Kraft saalunde, at jeg rolig taalte, at Jægeren greb mig i Brystet, bandt mine Arme paa Ryggen og fratog mig min Sabel. Det var et skjønt, rankvoxent Menneske, hans morke Øine funklede, han stod for mig som en Straffens Engel. Jeg saae min Hest trækkes ind i Gaarden. Taarerne kom mig i Øinene. Endelig befoel han mig at følge sig, og tog atter Bøssen i sin Haand. „Hvad vil Du gjøre, Raimond?" skreg Pigen ængstelig, klyngende sig til Broderens Arm. „Jeg beder Dig, hvad har Du ifinde? Lad ham gaae, den Nidding, forgrib Dig ikke paa ham, for alle Helgenes Skyld — for min Skyld skal der intet Ondt vederfares ham." — Uden at svare, betragtede Raimond mig med en frygtelig Rolighed, og klirrede med Hanen paa Geværet. Pigen omfavnede hans Knæe. „Berolige Dig, Madelon! sagde han: for en Saadan sømmer det sig ikke at græde."

Vi treen ind i Huset, mine Knæe skjælvede. „Raimond, bad jeg med bævende Stemme: vil I myrde mig, saa gjør det kort. Jeg har fortjent Døden, det

er sandt, men jeg anraaber Eder, lad mig leve, jeg er endnu saa ung!" — „For at Du — raabte Raimond i en frygtelig Tone: for at Du endnu kan forføre flere Piger, Du Satan! Endnu længer ernære Dig af Rov! O I skjændige Trodsknegte! I ere Armeernes Svøber og den sande Pest for de ulykkelige Lande, i hvilke Krigen raser. — Vid, Din Dom er fældet. Bort fra mine Øine, Skurk!" Med disse Ord stødte han mig ind i et mørkt Kammer, og jeg styrtede med et Jammerskrig til Jorden. Hvorlænge jeg laae i denne fortvivlede Tilstand, savnende enhver Trøst, ventende min Morder, veed jeg ikke — omsider overvældedes min anstrængede Natur, og jeg faldt i en dyb Søvn.

Da jeg omsider vaagnede var det lyse, Madelon stod for mig. I den ene Haand holdt hun en dragen Hirschfænger, i den anden en Kurv med Levnetsmidler. Hun betragtede mig længe bemødigt. „Tydsker! sagde hun omsider: Din Dødsdom er fældet. Døden venter Dig!" Med et dybt Suk styrtede eg til hendes Fødder og bad: „Madelon, frels mig!" — „Velan, svarte hun i en sagte, men bestemt Tone: følg mig." Derpaa løste hun med skjælvende Hænder mine Baand og rakte mig Kurven. „Tag dette, sagde hun: og lad os ile, min Broder er gaaen ud i Landsbyen for at overantvorde Dig til Bønderne. Unge Mand, vedblev hun, og hendes skjønne Aasyn blegnede: lad Skjebnen ikke have varet Dig forgjeves, bliv bedre, betænk, at enhver Forbrydelse i Fremtiden falder tilbage paa mig, som nu frel-

ser Dig fra Døden. Lover Du Bedring?" — Det er gyseligt at sige — medens hun stod der saa elskelig for mig og rakte mig Haanden, vaagnede Lidenskaben atter i min fordærvede Sjel. Jeg forglemte Alt, kun ikke hende, som mine Øine saae, en Lysets Engel, omstraalet af navnløs Ynde. „Madelon!" raabte jeg, ude af mig selv, omfavnede hendes Knæe og trykte det glødende Ansigt i hendes Skjød. Hun forstod mig ikke, Engelen forstod mig ikke, hun strøg mit Haar tilside, og Taarer perlede i det himmelske Øie. „Kom, sagde hun: arme Ven, kom, Tiden er kort, Du maa ile!" Men i blindt Raserie klyngede jeg mig voldsomt til hendes Bryst og trykte hende fast i mine Arme. Da oplodes hendes Øine. „Uhyre! raabte hun, og drog Hirschfængeren: nu er Du dødsens! — Dog nei, vedblev hun med Fatning: jeg vil dog frelse Dig, kom kun, kom!" — Hun drog mig afsted, uden at jeg selv veed, hvorledes vi vare komne derhen, stode vi ved Havens Bagdør, da Madelon pludselig udstødte et høit Skrig, og den frygtelige Raimond stod for os. Med et Blik, som bebudede Døden, spurgte han: „Hvorhen?" — Madelon sank til hans Fødder. Han rev hende Jagtkniven af Haanden, greb mig ved Armen og førte mig afsides. Dødens Gysen gjennemfoer mig. Da reiste Pigen sig fra Jorden og kastede sig imellem os Begge, ogsaa jeg faldt paa Knæe og hævede bønligt mine Hænder til Jægeren. „Nu da — raabte han — Livet være Dig skjenket. Gaae Elendige, men umærket skal Du dog ikke undslippe, Uskyl-

digheden skal i Fremtiden være sikker for Dit Blik. Aldrig mere skal Du speide efter Rov, aldrig mere skue Frankrigs Himmel!" Med disse Ord svingede han Hirschfængeren og gav mig et Hug over begge Øinene, saa jeg med et Skrig styrtede til Jorden. En evig Nat tilhyllede mit Blik. Den opbragte Raimond, den afmægtige Madelon, vare de sidste Gjenstande, som mine Øine saae; de staae evigt for mig i Mørket. Saalænge har jeg været blind. —"

Den Ulykkelige tav en Stund: han omfattede sit Orgel, som det Sidste, der var blevet ham tilbage paa Jorden, lænede sit Hoved dertil og hulkede. — Gustav trykkede min Haand, jeg saae Taarer i hans Øine. „Videre!" bad han den Blinde.

„Videre? svarte Denne med mat Stemme: Min Historie er til Ende. Jeg tiggede mig til Tydskland, naaede omsider mit Hjem, fandt min Fader død og blev det, De nu seer. Dette Positiv skjenkede en medlidende Savoyard mig. Jeg spillede derpaa, dets Toner vare Drømme, Erindringer, Stemmer fra Frankrige — Madelons Aande — indtil det omsider gik itu og forstummede."

Vi sad dybtrørte ved Betlerens Fortælling. Gustavs Hjerte bankede, han var nærved sjunken ned paa Knæe for ham. Her grændse Ulykkens Afgrund og Lykkens Spidse sammen, begge indjage en hellig Gysen. — Nu først blev jeg tvende Skikkelser vaer under et Træ ligeoverfor os. I samme Øieblik den Blinde tav, tonede en vild Harpeakkord os imøde. Vi hørte Instrumentet falde til Jorden og Strengene at hvisle gjennem Buskenes Grene. Derpaa

reiste sig den Ene af dem, og kom famlende hen til os. „Hvor er han?" spurgte han med qvalt Stemme, og da den Blindes Positiv just gav en svag Lyd, styrtede han ned for hans Fødder med et dybt Suk. Det var en smuk, bleg Mand. Jeg gjenkjendte den blinde Sanger fra Teltene. Sangeren greb Betlerens Haand og førte den til sine Øine. „Blind, blind!" raabte han med en Stemme, som rystede mig til Sjelen. Ogsaa Harpepigen bøiede sig henover Betlerens Hoved. Hun berørte hans Øine og strøg de uredte Haar fra Panden. „Det er ham!" sagde hun derpaa gandske sagte, og blev staaende med Haanden paa hans Pande, og de store mørke Øine hefted ubevægelige paa ham.

Nu begyndte Betleren, som hidtil havde siddet ubevægelig, at røre sig. Krampagtigt dreiede han Positivet, saa det frembragte en rædsom Lyd. En heftig Kamp raste i hans Bryst. Men pludselig blev han rolig — et venligt Smiil overdrog hans Aasyn, og idet han sagte følte sig for med Haanden, sagde han med rørt, afbrudt Stemme: „Raimond, Madelon!"

„Evige Almagt! udbrød Gustav ved denne Scene: Du er retfærdig, Menneskет tilbede Dig i Støvet!"

Det varte længe inden vi bleve overbeviste om, at de Fremmede virkeligen vare Raimond og Madelon. Imellem dem sad Betleren i næsten liggende Stilling, Raimond havde grebet hans Hænder, hans Hoved hvilte i Madelons Skjød. Til os lagde man lidet Mærke, vi stode Arm i Arm med vaade Øine foran de Trende.

„Mine Herrer! sagde omsider Raimond: behag at komme nærmere, hjelp De os at feire denne Stund. De laante den Ulykkelige et deeltagende Øre, De udstødte i Deres Hjerte Forbandelsen over mig, hør min Historie og De vil gjenkalde den." Vi satte os paa Grønsværet, og Raimond begyndte:

„Troer mig, jeg har bødet haardt, spørg Madelon, hvorledes jeg har bødet — der hviler en tung Brøde paa mig, men nu er jeg nogenlunde beroliget. Nationalhad og Raserie gjorde mig til et Umenneske. Men jeg fortrød det snart. Al min Glæde var forsvunden, hvor jeg gik og stod, stirrede paa mig de blødende Øine. Forgjeves søgte jeg Trøst hos Madelon — forgjeves i Naturen og i Bøn til Gud — jeg anklagede mig selv, blev sat fra mit Embede og paa Fæstningen; men Befrielsens Time saae mig ikke roligere end Fængslingens. Et lidet Landsted dybt inde mellem Champagnes Bjerge, var det Asyl, hvortil jeg tog min Tilflugt, ledsaget af Madelon, og hiin efterladte tydske Hest, som jeg stedse havde pleiet bedre end mig selv. Jeg blev syg, Samvittighedens nagende Orm angreb min Livskraft. Jeg saae alt Opløsningen imøde, da Himlen forbarmedes over mig. Jeg bemærkede nemlig, at mit Syn tog af alt som jeg bedredes. Det blev alt dunklere omkring mig, sparsomt trængte Lyset gjennem den fine Øienhud. Usporlige ere Forsynets Veie! Jo mere Gjenstandene omkring mig tabte sig i Mørket, desto lysere og roligere blev det i min Sjel — mit indre Øie skuede Guds Naade og den himmelske Fred, han begyndte at nedsende i min Sjel. Kun paa denne

Maade kunde jeg gienvinde min Rolighed — det følte jeg tydeligt og uden Gysen. En Morgen vaagnede jeg efter en lang Søvn, det var Nat omkring mig — jeg bad Madelon at trække Vinduesgardinet tilside. Hun greb mine Hænder, vædede dem med Taarer, jeg følte det, men saae det ikke, thi — jeg var blind."

Da Raimond standsede nu, hulkede Betleren, Madelon græd, og Gustavs Øine gnistrede. „Retfærdige Gud!" udbrød han og faldt paa Knæe, men reiste sig atter og omfavnede snart Raimund, snart Betleren, mig og Madelon. Han var som ude af sig selv. „Herud I Berlinere — udbrød han med vidtudstrakte Arme: ud af Eders Stad, bort fra Eders Theatre, Concerter og Balladser, lærer her at tilbede Gud!" — „Ogsaa jeg, vedblev Raimond: har lært at tilbede ham. Verden lukkede sig for mine Øine, Livet var dødt for mig — men den gamle Ro og Stilhed drog atter ind i min Sjel — min Skytsaand var forsonet. Kun Eet stod endnu tilbage for mig paa Jorden, og det var: at finde Denne. Jeg bortforpagtede mit Landsted og forlod Frankrig. Madelon gjennemvandrede trofast alle Tydsklands Hovedstæder med mig. Overalt gjorde vi Efterspørgsel, Navnet vidste vi af en Brevtaske, som stak i Sadlen. Det er sælsomt, at vor simple Vise, som De har hørt, altid har gjort et henrivende Indtryk paa Mængden; fra alle Sider strømmede der Penge til os, vi sparte dem, men ikke for os selv. Her — med disse Ord sluttede Raimond, pegende paa Betleren — her sidder Herren til vor hele Formue."

Gustavs Henrykkelse yttrede sig i milde hede Taarer. „Gjør mig dog den Tjeneste, min Ven, sagde han til mig, idet han omfavnede de tvende Blinde: gjør mig dog den Tjeneste og knæl ned her, Du kan ikke knæle for noget helligere Alter; Herren har styret her, synligt, umiddelbart! Men — vedblev han: det bliver koldt, mine Venner, kom, lader os ty til Huus. Forsmaaer ikke at være mine Gjæster, kommer Alle, idag maa jeg ret ødsle, ret være lykkelig som en Fyrste."

Vi modtog efter nogen Vægring den opbrusende Ynglings Indbydelse og begav os til en af de fornemste Restaurationer i Dyrehaven. Der vare Gjæster i Salonen, men Gustav ændsede Ingen, førte sine to Betlere ind, satte dem i Silkelænestole og trak et Mahonibord frem for dem. Opvarterne gjorde store Øine. Han kaldte dem tilside, gav dem Befalinger og trykte dem det blanke Guld i Hænderne. Snart stod et Bord for os, serveret med de prægtigste Rætter og Champagneren skummede i de krystalne Glas. Da vi satte os tilbords og Gustav fortrolig tog Sædemellem Betlerne, jeg hos den skjønne, blufærdige Madelon, vendte Alles Øine sig paa os. „Hr. Broder, sagde En af Gjæsterne (hiin Mand fra Teltene, der fældte den haarde Dom over den blinde Sanger) temmelig høit til en anden Herre: „Den Student der er forviist beskjenket, ellers begik han vel ikke slig Exces." — „Rigtig, mon cher! gjensvarte Herren: han er mente captus! Betlere i honet Selskab, jeg maa afsted!" Han tog Hat og Stok og gik med et foragteligt Blik gandske tæt forbi Gustavs Stol. Denne greb

ham rask ved Haanden og holdt ham fast. „Sæt Dem ned, sagde han: og drik et Glas Champagne med os — jeg er Baron v..T. Tænk engang, disse To have grædt sig blinde over Oproret paa Otahaiti." — Med en venligere Mine svarte Herren: „Men, bedste Baron, det er jo forfærdeligt, at slige Folk — " „De seer, vedblev Gustav hurtigt: at noble Sentiments ofte skjules under usle Pjalter — drik min Ven, drik!" Han paaosdte ham et Glas, hvorpaa Herren venskabeligen rystede hans Haand og gik. Raimond udbragte endnu forskjellige andre Skaaler, blandt andre ogsaa Blindhedens, og jeg mindes sjelden at have tilbragt saa munter en Aften.

Da vi stod op fra Bordet greb Raimond Gustavs Haand og sagde rørt: „Ædle, unge Mand, ikke sandt, De forglemmer mig ikke. Vi vende nu tilbage til Frankrig, til det skjønne Land, hvor Druerne voxe — min blinde Ven, Madelon og jeg, det er alt aftalt imellem os. Forglem os ikke, besøg os engang, jeg vil kunne gjenkjende Dem paa Stemmen, og paa enhver Bevægelse." Gustav kastede sit Blik paa Madelon, hun slog sit Øie bekræftende til Jorden — han omfavnede Raimond. „Top! raabte han: jeg kommer!"

De vare endnu i ivrig Samtale, da det bankede sagte paa min Skulder. Jeg vendte mig om, og Orgelspilleren stod for mig og rakte mig skjælvende sit usle Instrument. „Modtag det, min Herre, bad han ydmygt: forsmaae ikke dette Minde, for mig er det nu overflødigt, jeg træder ind i et andet Liv, i en anden Verden." Madelon fulgte hans Exempel, og

rakte knælende Gustav sin Harpe. Vi modtoge Begge de betydningsfulde Gaver med rørt Taknemlighed.

Jeg har siden hørt, at Orgelspilleren virkelig er reist med Raimond og Madelon til Frankrig. Fra den Tid er der ogsaa foregaaet en mærkelig Forandring med min Ven, Studenten — bare han ikke engang reiser samme Vei!

(F. W. von Düring.)

Livets Billardspil.

Paa Verdens store Billardbord blive Menneskene ved Quéens haarde Stød, slæbte fra en Ulykkens Bande til en anden. Der forfølges vi af vore Brødre paa enhver mulig Maade. Ogsaa da, naar vi have undgaaet deres Rænkers Doublet, deres Skjærens ondskabsfulde Fiinheder, naar vi paa Haabets grønne Klæde have spillet os i Hvilens Kammer, ere vi endnu ikke sikkre for dem, ogsaa derhen forfølge de os med deres kjærlighedsløse Bricole. Alt opbyde de imod os; Kabalens Maskine, Intriguens Masse! Alt nytte de til vor Skade og bibringe os med Argelistens Tourné de omfindtligste Stød, indtil vi endelig, angrebne fra saa mange Sider, blive gjorte i Hjørne- eller Mellemhul-

lerne. Men, hvor ofte blive ogsaa deres uendelige Desseins tilintetgjorte! Hvor ofte forløbe de sig selv i de Grave, de have bestemt for Andre. Hvor ofte gjør et uheldigt Overspring en Ende paa deres Ondskab. Saaledes handle Mennesker imod Mennesker, som til alle Tider, i blide og mørke Dage, skulde à la ronde række hverandre Haand, istedetfor at de leve i Tvedragt og à la guerre og med inderlig Skadefryd tænke paa, hvorledes de kunne berøve en Anden hans Lykkes Caroline og gjøre ham Jan eller Qvadruple.

St. Hans Aften.

Denne Aften er de grælke Piger særdeles vigtig, da de paa denne ved Blomster og Frugter ufeilbarligen faae at vide, hvad deres tilkommende Ægtemage hedder. — Til den Ende forsamle sig Legesøstre og Veninder, og En af dem henter stiltiende Vand af en Kilde, hvilket de kalde: Hemmelighedsvand. Enhver af de Tilstedeværende lægger derpaa et Æble i en Krukke, som gydes fuld af hint Vand, tildækkes omhyggeligen og hensættes paa Taget eller et andet høit Sted, hvor den bliver staaende Natten over i det Frie. Næste Dag, efter endt Kirkegang, komme de atter sammen. Man henter Krukken, aabner den, og Enhver udta-

ger sit Æble med noget af Vandet, og lægger det dermed i et andet mindre Kar. Over dette Kar gjør Pigen tre Kors og siger: „Hellige Johannes, dersom jeg skal faae N. N. til Mand, saa lad Potten dreie sig til Høire, men skal jeg ikke faae ham, saa til Venstre!" Hun folder derhos Hænderne, holdende Tommelfingeren i Veiret, medens en anden Pige ligeoverfor hende gjør det samme. Paa de fire opløftede Fingre bliver nu den lille Pottefad, og, som man forsikrer, dreier den sig enten til den ene eller anden Side, og giver saalunde Pigen det betydningsfulde Tegn.

Gaade og Charader.

Det Første, huldе, fagre Pige!
Skal Du evig, evig, være mig,
Indtil jeg engang i Dødens Rige,
Frit tør elske Dig.

Men det Andet, vee mig! at jeg kjender,
At Du aldrig her kan blive det!
Dog, hvad Skjebnens grusomvante Hænder
Skaber, — er jo Ret.

Derfor maa det Tredie og Andet
Være min Erstatning sammenlagt,
Skjøndt med Bemodstaarer ofte blandet,
Har det himmelsk Magt.

Men det Hele boer i Floras Rige,
I Dryadens mørkegrønne Sal;
Blyt som en uskyldig lille Pige,
Skjøn foruden Pral.

Mit Første Du ved Flid og Lykke finder,
Mit Andet kommer tidligt af sig selv;
Men naar Du endelig mit Hele vinder,
Da nær Du stander Dødens stride Elv.

Hvis Sagaskriveren fortæller sandt,
Et syrisk Folkeslag mig først opfandt.
Naar Stormen farer ned fra Skyen brat
I mørken Nat;
Naar over Vandene dens Vinger suse,
Og tvinger Bølgerne til høit at bruse,
Da — om end selve Masten brast —
Jeg holder Snekken fast.
Man maler mig ved Livets Trøsterinde,
Og maaskee mangen vakker Dannequinde
Sit Navn i mit kan finde.